

Giới thiệu Yêu Anh Hết Thuốc Chữa

Truyện Yêu Anh Hết Thuốc Chữa, chuyện tình của một cô gái trẻ hết mực yêu say đắm một chàng ca sĩ nhưng trong trái tim anh không hề có hình bóng của cô nhưng cô cần chấp nhận bởi vì tình cô dành cho anh quá lớn.

Cô luôn hết mực yêu thương lo lắng cho anh mỗi khi anh đi diễn ở những nơi xa, cho dù cô có quan tâm anh bao nhiêu thì anh lại làm tổn thương cơ bấy nhiêu, ôm một người phụ nữ khác trước mặt cô với những cử chỉ thân mật. Nhưng tình yêu không có lỗi, nếu anh cảm thấy vui vẻ khi ở bên người khác thì em sẽ tình nguyện làm người đến sau.

Tình yêu cô dành cho anh rất cao cả tuy đổi lại chẳng được gì nhưng cô vẫn vui vẻ sống tiếp những tháng ngày còn lại, cho dù có anh hay không có anh thì cô vẫn không đánh mất bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nửa đêm, bóng tối bao trùm hành lang cô nhi viện Thiên Ân.

Một chiếc bóng nhỏ nhắn như chú mèo nhẹ nhàng đi giữa hành lang. Bước vào căn phòng hẻo lánh, bên trong phát ra tiếng khóc nho nhỏ.

“Hành KIỆN ... Hành KIỆN ...” Cô bé cố ý nhẹ giọng gọi vào trong “Hành KIỆN ...”

Tiếng khóc chợt ngưng lại. Không lâu sau có tiếng mắng của một cậu bé vang lên: “Tránh ra ...”

“Hành KIỆN, em đến rồi, anh đừng sợ ...”

Ngao Thiên Ân nhìn bóng cây lay động hắt lên tường, tim đập mạnh liên hồi. Dù cho bản thân đang rất sợ hãi nhưng cô bé biết Hành KIỆN sợ tối, không thể bỏ cậu lại một mình.

Trong phòng, Hành KIỆN ngồi cạnh cửa, cuộn mình lại, chà mạnh tay áo lên mặt để lau khô nước mắt, phủ nhận sự yếu đuối của bản thân “Ai sợ chứ ... Tránh ra ...”

Mấy tháng trước, hai mẹ con cậu vẫn nương tựa nhau mà sống, nhưng vì không chịu nổi nợ nần vây đuổi mà mẹ cậu đã thất cổ tự vẫn. Ba ngày sau, khi cảnh sát phá cửa xông vào nhà, ai nấy đều bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ.

Cậu bé ngồi yên lặng trên giường, nhìn chăm chăm vào thi thể đang treo cổ của mẹ, mặt ngơ ngẩn, hẳn là bị dọa đến mất hồn.

Sau đó, cậu được đưa đến cô nhi viện Thiên Ân, dù cho mọi người có làm gì cậu luôn yên lặng ngồi một góc, lạnh lùng quan sát mọi chuyện. Không ai biết đêm nào cậu cũng bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, khóc thầm trong chăn.

Chỉ có Thiên Ân, chỉ có cô nhìn ra nội tâm yếu ớt của cậu.

Mỗi khi Hành KIỆN ngồi một mình một chỗ, thì Thiên Ân nhất định sẽ lấy đồ chơi đến trước mặt cậu, muốn cậu chơi cùng mình, hoặc chỉ lặng lẽ ngồi cạnh cậu. Hành KIỆN luôn không thích Thiên Ân đến gần. Thật ra, trong đám bạn học, chỉ có cô là chủ động lại gần cậu nhưng cậu luôn trừng mắt liếc cô hoặc đẩy cô bé ra. Nhưng cô vẫn không lùi bước, cậu đi đâu cô liền theo đó.

Tối qua, lúc đi ngủ, Thiên Ân cũng dán sát bên cậu, không chịu đi. “Em muốn ngủ cạnh anh, như vậy anh sẽ không khóc ...”

Chuyện cậu khóc vào ban đêm bị người khác biết được, Hành KIỆN tức giận, đá Thiên Ân một phát rớt xuống giường. Trán cô bé bị va vào mép giường, máu chảy ròng ròng, một bạn nhỏ thấy vậy liền chạy đi báo với nữ tu sĩ.

Thiên Ân được đưa vào bệnh viện, Hành KIỆN bị phạt nhốt trong phòng tối một đêm.

“Em muốn ở với anh, như vậy anh mới không mơ thấy ma quỷ ...” Trán thiên Ân phải dán băng gạc, cô cúi xuống sàn nhà, cố gắng nhìn Hành KIỆN qua khe hở dưới ván cửa.

“Tránh ra mau ...” Cậu bé quát.

“Không ...” Thiên Ân chưa từ bỏ ý định.

“Tránh ra.”

“Không ...”

Trong đêm tối yên tĩnh, cuộc đối thoại cứ như thế mà lặp lại vài lần. Đến tận sáng hôm sau, nữ tu sĩ Terry đến mở cửa cho Hành KIỆN mới phát hiện Thiên Ân đang ngủ tựa người vào cánh cửa, sốt cao.

Thiếu chút nữa đã thành viêm phổi nên Thiên Ân phải nằm trên giường vài ngày, Hành KIỆN luôn bên cạnh cô, thế nào cũng không chịu rời đi.

Năm đó Hành KIỆN tám tuổi, Thiên Ân năm tuổi.

Hằng năm, cô nhi viện Thiên Ân được các công ty, xí nghiệp tài trợ. Cứ theo định kì, phu nhân của các xí nghiệp đó lại đến thăm cô nhi trong viện, đó là thời gian được mong đợi nhất.

Những chiếc xe hơi sang trọng chạy vào cô nhi viện Thiên Ân ở núi Tân Trúc. Viện trưởng Terry dẫn các bạn nhỏ ra đón, sau đó tất cả ngoan ngoãn đứng xếp thành hàng, chờ các phu nhân đến phát quà tặng. Ngoại trừ Hành KIỆN và Thiên Ân.

Hành KIỆN từ đầu đã không muốn nhận đồ bố thí. Tuy Thiên Ân rất muốn nhận quà nhưng vì Hành KIỆN không nhận nên cô cũng không nhận theo.

Khi thấy cả hai đứng lặng lẽ một bên, Lộ phu nhân, người thường xuyên đến đây, đã mang hai túi quà đến trước mặt cả hai.

“Hành KIỆN, Thiên Ân, đây là quà cô chuẩn bị riêng cho hai cháu, mở ra xem đi.”

Nụ cười thân thiện của Lộ phu nhân luôn làm tất cả mọi người trong viện yêu quý. Thiên Ân cười với bà, sau đó ngượng ngùng nhận lấy món quà, Hành KIỆN lại thẳng thừng né tránh.

Thiên Ân do dự nhìn cậu bé, cuối cùng trả lại quà cho Lộ phu nhân rồi đuổi theo Hành KIỆN.

Lộ phu nhân vẫn luôn cảm thấy hai đứa trẻ này thật đặc biệt, lòng tự trọng cao hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, nhất là cậu bé kia. Về mặt lạnh lùng, luôn thờ ơ với tất cả. Mà gương mặt thanh tú của cô bé kia lại tạo cảm giác rất thân thiết, luôn mỉm cười thẹn thùng. Cả hai hợp lại tạo thành một thể giới riêng không ai có thể xen vào.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé nhắm mắt nhắm mũi chạy đi, lòng Lộ phu nhân dâng lên nỗi chua xót và quan tâm.

Sau này, chỉ cần thấy Lộ phu nhân và mọi người đến, Hành KIỆN tuyệt đối không lại gần, chỉ tránh một bên nhìn trộm.

Thiên Ân đương nhiên luôn theo cậu, nhưng cô bé không hiểu vì sao Hành KIỆN thờ ơ nhìn lên Lộ phu nhân chứ không chịu nhận quà bà tặng.

Một ngày nọ, Lộ phu nhân và những người khác lại đến. Vẫn như trước, Hành KIỆN và Thiên Ân lại tránh một bên. Nhưng lần này, trên gương mặt Hành KIỆN không còn vẻ lạnh nhạt như mọi khi, ánh mắt cậu như bị vật gì đó hấp dẫn trở nên sáng long lanh.

Đó là sự xuất hiện của một cô bé bên cạnh Lộ phu nhân. Đây cũng là lần đầu tiên Hành KIỆN nhìn thấy Lộ Thiên Ái.

Thiên Ái mặc chiếc váy màu hồng phấn, đứng cạnh mẹ, neoh mắt nhìn mọi thứ lạ lẫm xung quanh.

Rất nhiều bạn nhỏ tò mò vây quanh Thiên Ái. Lộ phu nhân khuyến khích Thiên Ái chơi đùa cùng các bạn nhỏ, nhưng cô bé chỉ lắc đầu, nắm chặt góc áo mẹ.

Trên người hai mẹ con họ tỏa ra thứ ánh sáng hạnh phúc chói lọi, như thứ được gọi là hạnh phúc gia đình trong truyện cổ tích, khiến cho Hành KIỆN nhìn không rời mắt.

Lúc này, Thiên Ái dường như đang cáu kỉnh, Lộ phu nhân kiên nhẫn dỗ cô, âu yếm hôn nhẹ lên má, lên trán cô. Cô bé thì làm nũng trong lòng mẹ.

Bất giác, Hành KIỆN lộ ra vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ, trong đó có cả một chút ghen tị.

Loại ánh mắt đó không chỉ có mình cậu, Thiên Ân cũng thế. Cô bé hi vọng mình là công chúa nhỏ được mẹ yêu thương, cũng mơ ước có được chiếc váy hồng phấn xinh đẹp của Thiên Ái.

Tiếp đó, không biết Lộ phu nhân đã nói gì với Thiên Ái, chỉ thấy cô bé bấu môi lắc đầu. Lộ phu nhân xoa đầu con gái, chỉ tay về hướng Hành KIỆN và Thiên Ân, nói thầm bên tai cô bé.

Không cam lòng, cầm món quà của mẹ trên tay, Thiên Ái dậm chân đi về phía Hành KIỆN và Thiên Ân.

“Cầm lấy! Mẹ cho nè.” Thiên Ái đưa thứ gì đó cho hai người, không kiên nhẫn nói: “Cầm lấy mau, mỗi hết cả tay.”

Thiên Ân nghĩ Hành KIỆN sẽ không chịu lấy nên không đưa tay. Không ngờ vài giây sau, cậu lại đưa tay nhận quà.

Thiên Ân kinh ngạc nhìn cậu , cũng nhanh tay nhận quà.

Sứ mệnh đã hoàn thành, Thiên Ái lập tức xoay người bỏ đi, miệng còn than thở: “Còn muốn ngươi ta đem lại cho, đáng ghét.”

Hành Kiện ôm quà vào lòng, mắt dõi theo Thiên Ái, không rời một giây.

Lần đầu tiên, Thiên Ân phát hiện cậu có hứng thú với người khác.

Năm đó , Hành Kiện mười tuổi , Thiên Ân và Thiên Ái bảy tuổi .

Nhân dịp cô nhi viện thành lập được hai mươi năm, viện trưởng tổ chức lễ kỉ niệm, các nhà tài trợ đều được mời đến, cũng là để nhận bằng cảm ơn khen ngợi.

Tại bữa tiệc trà xã giao trong lễ kỉ niệm, tất cả các nữ tu sĩ cùng cô nhi trong viện đều tự tay làm một ít điểm tâm chiêu đãi khách quý. Hành Kiện phụ trách mang nước uống cho khách .

Lúc này, cậu đã trở thành một đứa trẻ trưởng thành, dáng người cao to đứng trong phòng tiếp khách, có vẻ tài trí hơn người. Đôi mắt đen tinh tường thỉnh thoảng nhìn xung quanh, đôi môi miến cường cong lên. Viện trưởng đặc biệt giao trọng trách này nên cậu không thể không làm.

Cuối cùng, hình bóng mà cậu mong đợi bấy lâu cũng xuất hiện. Lúc này, cậu mới chính thức nở nụ cười.

“Hành Kiện! Chà! Cao vậy sao! Đẹp trai thế này sao” Lộ phu nhân có vẻ thật cao hứng.

Hành Kiện cười ngượng nhìn bà: “Hoan nghênh cô! Cô có muốn uống chút gì không?”

Không biết vì sao mà Lộ phu nhân đã lâu không đến, cuối cùng cũng nhìn thấy bà, thái độ của Hành Kiện so với lúc trước cũng cởi mở hơn.

Lúc này, đột nhiên có một bóng người đi đến trước mặt hai người, khủy tay đụng phải chiếc khay trên tay Hành Kiện, làm thức uống đều đổ cả xuống đất.

“Trời ơi! Bộ quần áo mới của tôi” Một cô gái trẻ bỗng hét lên, nước đổ ướt một phần trên người cô. “Quần áo mới của người ta đều bị bẩn hết rồi! Đều là tại anh” Cô ta giận dữ trừng mắt sang Hành Kiện, sau đó chuyển sang nhìn Lộ phu nhân khóc lóc kể lể: “Mẹ, mẹ nhìn đi! Con đã nói trước là không muốn đến đây , mẹ lại cứ bắt con đến....”

Lộ phu nhân vội vàng lau giúp con gái: “Cung à, không có gì đâu, mẹ giúp con lau là được mà”

Cô ấy là Thiên Ái? Trái tim Hành Kiện đập nhanh hơn, ngây ngốc đứng nhìn Thiên Ái đang nổi giận đùng đùng, chẳng để ý đến bản thân mình cũng bị ướt không ít.

“Hành Kiện, anh có sao không? Quần áo anh bị ướt hết cả rồi...” Thiên Ân chỉ biết Hành Kiện làm đổ khay nước, chạy nhanh tới giúp đỡ. Khi cô nhìn thấy Thiên Ái, cả người cũng ngây dại.

Thiên Ái càng ngày càng trở nên hấp dẫn, gương mặt cân đối hoàn mỹ như búp bê được thượng đế tỉ mỉ chế tạo ra, dáng người cao ráo như những cô gái xinh đẹp thường xuyên xuất hiện trên TV, bộ quần áo màu hồng phấn càng tăng thêm nét thanh xuân tươi trẻ, khiến cho người nhìn không thể không bị cô mê hoặc.

Bất giác, Thiên Ân nhìn lại chính mình. Bộ đồng phục thể thao của cô nhi viện đã quá nhỏ rồi, khiến cho ngực cô gần như không thể che giấu hết, thật không được tự nhiên. Hành Kiện thường trêu cô là giấu hai cái bánh bao trước ngực, có khi lại nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, hại tim cô đập thật nhanh.

Lúc Thiên Ân đang ngăn người nhìn Thiên Ái , phản ứng của Hành Kiện lại làm cho cô cảm thấy ngoài ý muốn .

“Thực xin lỗi! Lộ tiểu thư, tôi giúp cô lau khô nhé” Hành Kiện kéo tạp dề đến giúp Thiên Ái chà lau , nhưng lại bị cô khiển trách .

“Không được đụng vào tôi! Bị anh lau lại càng bẩn hơn” Thiên Ái chán ghét nhìn bộ dạng chật vật của cậu, sau đó quay sang phía mẹ. “Mẹ, mình về nhà thôi ! Ở đây thêm một phút nào nữa chắc con sẽ điên lên mất” Nói xong hướng Lộ phu nhân như kiểu sắp bỏ đi .

Lộ phu nhân tỏ vẻ xin lỗi nhìn Hành Kiện, không còn cách nào khác là để con gái kéo ra ngoài .

Hành Kiện buồn bã nhìn hai người rời đi , không nói một câu . Cậu vì sự ngốc nghếch của chính mình mà cảm thấy ảo não, hơn nữa lần đầu tiên cảm thấy bản thân thật tiện.

Thiên Ái tựa như một ngôi sao chói mắt ở trên cao, không phải dùng hai bàn tay trắng của một cô nhi như cậu mà có thể chạm tới, chẳng trách ánh mắt của cô khi nhìn cậu đầy sự khinh thường.

Cậu không trách cô, nhưng, đến một ngày nào đó, cậu sẽ trở thành hoàng tử xứng đôi với công chúa, tự tay hái xuống ngôi sao xinh đẹp này.

Hành Kiện âm thầm thề, trong lòng bỗng hiện ra một nguồn động lực mà trước nay chưa từng có .

“Hành Kiện, anh có sao không?” Thiên Ân nhìn biểu hiện liên tục thay đổi của cậu, lo lắng hỏi .

Bị Thiên Ái nhục mạ như thế, trong lòng Hành Kiện nhất định rất khó chịu. Cô nhìn ra được Hành Kiện có ý với Thiên Ái, nếu không đã không bảo quản thật kỹ món quà mà chính tay Thiên Ái đưa cho trước đây, ngay cả vỏ hộp cũng không vứt đi.

Lúc này, không hiểu sao Thiên Ân lại cảm thấy ghen tị, sợ Hành Kiện không hề thuộc về một mình cô nữa. Nghĩ đến khả năng này, hốc mắt của cô lập tức hồng hồng .

“Làm gì thế! Tự dừng khi không lại khóc làm gì? Nhanh đi thu dọn đi!”

Hành Kiện biết Thiên Ân đang vì chuyện Thiên Ái mắng cậu mà cảm thấy khổ sở, thô lỗ day day tóc cô, xem như trấn an .

Gió xuân thổi man mác ý tình, gọi cho thiếu niên một chủ tâm, cũng làm gọn sóng trong tâm hồn một thiếu nữ.

Năm đó, Hành Kiện mười sáu tuổi, Thiên Ân và Thiên Ái mười ba tuổi .

“Anh không đi được không? Anh đi rồi em biết phải làm sao?”

Trong phòng chờ xe , Thiên Ân khóc sung cả hai mắt nhưng cũng không làm thay đổi được quyết định của Hành Kiện .

“Anh có thể ở trong viện đến khi mười tám tuổi, vì sao phải đi lúc này?” Thiên Ân hỏi đi hỏi lại vấn đề này đã một tháng nay .

Lễ kỉ niệm vừa qua đi được vài ngày, Hành Kiện bỗng nhiên đưa ra đề nghị rời khỏi cô nhi viện , lựa chọn lên Đài Bắc vừa học trung học vừa đi làm thêm.

Thiên Ân rất bất ngờ . Trước đây chưa từng nghe qua cậu nói muốn đi Đài Bắc, hơn nữa lại muốn đi sớm như vậy Cô vẫn luôn nghĩ cậu vĩnh viễn sẽ không rời xa cô.

“Không phải tôi đã nói, tôi muốn đến Đài Bắc một lần sao , trưởng thành rồi , tôi không nghĩ sẽ ở mãi cái nơi bé tí này.” Hành Kiện vươn cổ quan sát , sợ bỏ lỡ chuyến xe .

Phải xa nơi mình đã sinh sống tám năm , tuy biết rằng nơi này không phải là nhà của cậu, nhưng trong lòng vẫn có phần không nỡ , hơn nữa cũng không yên lòng về Thiên Ân .

Cậu cố gắng không chú ý đến hai hàng nước mắt đã ướt nhòa của cô, sợ khi nhìn thấy sẽ không đi được Hơn nữa , cậu rất muốn ôm cô , muốn hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô, dùng hai tay xoa bóp bộ ngực cô. (Yu: zì sao nam nhân trong nhà mình đều là sắc lang>”<)

Từ khi ý thức được ngực của Thiên Ân phát triển, cậu bắt đầu có cảm giác xúc động. Nghĩ đến đó, cả người Hành Kiện lại thấy không được tự nhiên , ho mạnh một tiếng để dời đi sự chú ý.

“Nhưng” Thiên Ân thật không muốn cậu đi .

“Đừng lo lắng , Ma ma đã giúp tôi liên lạc với bạn của bà, đợi tôi sắp xếp ổn thỏa, sau khi em tốt nghiệp có thể đến tìm tôi “

Tất cả cô nhi trong viện đều gọi nữ tu sĩ Terry là Ma ma , ở Đài Bắc bà có người quen có thể giúp đỡ các cô nhi trong viện, giúp bọn họ tìm trường học, tìm nơi làm việc.

Những lời này Thiên Ân đều nghe không lọt tai, cô chỉ muốn biết vì sao Hành Kiện lại vội vã lên Đài Bắc.

“Em biết lý do anh muốn đi Đài Bắc , bởi vì Bởi vì người con gái anh thích đang ở đó, đúng hay?” Cô chưa xốt nói ra kết luận mà mình đã nghĩ đến mấy hôm nay .

Cô đã vội trộm kiểm tra hành lý của Hành Kiện, món quà mà Lộ Thiên Ái đưa được cậu giấu dưới nhiều lớp quần áo, mà nhà của cô ấy lại ở tại Đài Bắc.

“Em đừng đoán mò, không liên quan đến chuyện của cô ấy.” Hành Kiện cãi lại , nhưng khuôn mặt đỏ bừng đã nhanh chóng phản bội cậu . “Xe khách tới rồi, em về đi”

“Không! Em muốn nhìn anh lên xe..... Nhớ viết thư cho em! Mỗi ngày đều phải viết ” Thiên Ân gấp gáp đến độ nước mắt lại rơi xuống .

Hành Kiện cũng cảm giác hốc mắt cay cay, không kiên nhẫn nhanh chóng che dấu . ” Đừng khóc! Tôi ghét nhất nhìn thấy em khóc, khó coi chết đi được Được rồi! Tôi phải lên xe rồi “

Xe khách dừng lại, Hành Kiện không quay đầu lại, lên xe luôn .

Thiên Ân dùng tay áo lau nước mắt , không ngừng dặn dò ở phía sau cậu, “Nhớ viết thư cho em Nhớ viết thư nhé “

Xe chạy rồi , nhưng giọng nói của Thiên Ân vẫn còn vang vọng trong không gian yên tĩnh , cũng chẳng ai biết Hành Kiện có nghe được hay không .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

” Ây”

Thiên Ân suy sụp ngồi ở một góc Tây Môn Đình, hai vai đeo một cái bao lớn, khuôn mặt thanh tú đã lấm chàm mồ hôi.

“Rốt cuộc là ở đâu nhỉ?”

Nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh mình, Thiên Ân cảm thấy Đài Bắc có phần đáng sợ , có nhiều người dùng ánh mắt kì quái nhìn cô, vừa rồi còn có một ông bác nhìn cô cả buổi, ánh mắt đó làm cho cô thấy không thoải mái .

Vừa tốt nghiệp trung học xong, Thiên Ân đã vội vã lên Đài Bắc , mục đích chính đương nhiên là để tìm Hành Kiện .

Đã năm năm trôi qua, lúc Hành Kiện mới lên Đài Bắc còn thường xuyên viết thư cho cô , nhưng chỉ được nửa năm, sau đó không nhận được tin tức gì nữa. Bạn của ma ma nói anh đã chuyển nhà nên chưa có địa chỉ, tự nhiên mất tích như vậy , cứ như muốn cắt đứt liên hệ với quá khứ .

Dù lòng nóng như lửa đốt, Thiên Ân cũng chỉ có thể chờ Hành Kiện chủ động liên lạc .

Mỗi năm cứ qua đi, cô từ thất vọng biến thành tuyệt vọng, cho đến mấy tháng trước nhìn thấy anh xuất hiện trên TV.

Lúc ấy, may mắn vừa lúc TV chiếu chương trình đặc biệt. Ca sĩ có ngoại hình rất đẹp nhưng lại toát lên vẻ u buồn lạnh lùng, giọng nói trầm khàn ám áp làm rung động trái tim những thanh niên thiếu nữ. Đĩa nhạc đầu tay bán được hơn năm mươi vạn bản, giới nghệ sĩ liền tôn anh là ca sĩ kiêm nhạc sĩ triển vọng.

Nhìn người trên TV, nỗi mong nhớ của Thiên Ân như thủy triều trào dâng .

Là Hành Kiện!

Cho dù bề ngoài và giọng nói đều khác với thời niên thiếu, nhưng Thiên Ân chỉ cần liếc mắt là nhận ra anh, hơn nữa cũng chỉ có cô là nhận ra. Không nói lại với bất kỳ ai, Thiên Ân lập tức hạ quyết tâm đến Đài Bắc tìm anh.

Từ TV, cô biết được, hai giờ chiều hôm nay Hành Kiện sẽ cắt băng khai trương ở Tây Môn Đình mừng sự kiện hoàn thành đĩa nhạc mới. Thiên Ân đi một mạch từ ga Đài Bắc đến đây, còn chưa tìm được nơi tổ chức mà mồ hôi đã ướt đầm đìa.

“Mau! Nhanh lên. Hành Kiện đang đến kia.”

Thiên Ân nhận ra có rất nhiều thanh niên đang kích động chạy tới phía kia , cô cũng nhanh chân đứng dậy đuổi theo.

Trời ạ! Sao lại có nhiều người như vậy. Thiên Ân bị khung cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Nhưng sao vẫn chưa thấy Hành Kiện? Không được! Cô nhất định phải nhìn thấy anh!

Thiên Ân cầm vội lấy hành lý, nhắm hướng đó đi tới.

“Làm gì vậy?”

“Tránh ra mau!”

Thiên Ân vất vả mãi cuối cùng cũng vượt qua được bức tường người để vuron lên đứng hàng đầu, lại bị người ở đằng sau dùng sức đẩy, nàng chặt vật ngã trên mặt đất, đám người phía sau lại cười trên nỗi đau khổ của cô .

Vội vàng nhặt hành lý lên, Thiên Ân vừa ngẩng đầu, cách đó không xa có một người đang chuẩn bị cắt băng khánh thành nhìn chằm chằm vào cô.

“Hành Kiện!” Thiên Ân hưng phấn kêu lên.

Hành KIỆN đang ở trước mắt cô!

“Hành KIỆN! Là em! Em là Thiên Ân.”

Thiên Ân đứng lên đang muốn chạy về phía trước, lại bị bảo vệ kéo sang một bên. Bị ngăn cách sau bức tường người, mặc cho cô cố gắng hết lần này tới lần khác cũng không sao chen vào được.

Lễ cắt băng chấm dứt, Hành KIỆN cũng đi về hướng Thiên Ân đang đứng, cô biết cơ hội đã đến, bèn liều mạng chạy về phía anh. Vất vả lắm mới đến được chỗ cách Hành KIỆN chừng hai bước chân.

“Hành KIỆN! Em là Thiên Ân, em là Thiên Ân nè!”

Hiện trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn, người hâm mộ ai cũng điên cuồng nhào tới muốn được chạm vào thần tượng, nhưng đều bị vệ sĩ bên người anh xô ra không nường tay.

“Hành KIỆN! Em là Thiên Ân mà!” Cô lại kêu to, cứ mỗi lần gần như đã cầm được cánh tay anh, lại bị đẩy ra. Lúc này, Hành KIỆN quay đầu lại, ánh mắt hồ hững nhìn cô.

Anh ấy không nhận ra mình! Thiên Ân thất vọng chưa đầy một giây, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, cô tiếp tục theo đám đông chạy tới chỗ Hành KIỆN, lại bị đẩy ngã, hành lý đổ xuống, giày cũng không biết đã văng đi chỗ nào.

Cô ngã bệt xuống đất, trông thấy Hành KIỆN đi càng lúc càng xa, cô tuyệt vọng, nước mắt cứ thế mà tuôn.

Làm sao đây? Hành KIỆN nhận không ra cô rồi, cô phải làm sao đây?

Cô vừa kiểm tra hành lý vừa khóc, lại tìm không thấy giày, cảm giác như bị toàn bộ thế giới hất hủi, không nén nổi cảm xúc chợt khóc òa lên.

Bỗng nhiên, hai mắt đang nhắm lẹ bị đôi giày cao gót trước mặt thu hút, cô ngẩng đầu lên nhìn, một người phụ nữ đứng đối diện cô vươn tay ra.

“Nào, đừng khóc nữa.”

Người phụ nữ trông khoảng hơn ba mươi tuổi, thân thiết tươi cười kéo Thiên Ân đứng dậy.

“Ai da! Em không đi giày à, bị rơi ở đâu rồi?” Người đó nhìn trái nhìn phải, tìm thấy giày của Thiên Ân ở cách đó không xa.

“Cám ơn.” Thiên Ân không ngừng lau nước mắt, ngượng ngùng cám ơn người phụ nữ kia.

“Em tên là Thiên Ân?”

“Sao chị biết tên em?” Thiên Ân ngây ngốc, kinh ngạc nhìn cô.

“Chị là Ngải Mễ, có người nhờ chị dẫn em đến gặp cậu ấy, em có đồng ý đi cùng chị không?” Người phụ nữ cảm thấy cô gái này rất thanh lịch, tuy nhìn sơ qua thì thấy thật bình thường, nhưng lại trong sáng đơn thuần tựa như hoa bách hợp.

“Nhưng. Nhưng mà em không biết chị.” Thiên Ân có chút nghi ngờ. Nghe nói Đài Bắc có rất nhiều người xấu chuyên môn lừa các em gái đi làm mại dâm, còn hạn chế hành động của bọn họ. Tuy cô Ngải Mễ này thoát nhìn giống người tốt, nhưng cô cũng nên cẩn thận một chút.

“Ha ha! Chị không phải dân buôn lậu lừa bán trẻ em đâu. Chúng ta có chung một người bạn, cậu ấy nhờ chị đến đưa em đi gặp mặt, vì cậu ấy không tiện ra mặt.” Ngải Mễ ghé sát vào tai Thiên Ân nói ra một cái tên.

Thiên Ân ánh mắt mở to, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.”Anh”

“Suyt.” Ngải Mễ hiểu ý cười “Được rồi, đừng khóc nữa, nhanh đi gặp cậu ấy đi.”

“Dạ.” Thiên Ân nhanh chóng gạt đầu, cố nén cảm giác mừng như phát điên trong lòng xuống, lời hành lý đi theo Ngải Mễ bước trên con đường dẫn cô đến với một cuộc sống mới.

“Hành KIỆN.”

Thiên Ân nhìn thấy người mà mình mong nhớ bấy lâu, cảm giác dường như đã trải qua mấy thế kỉ, cô kích động chạy lên định ôm lấy anh, lại đột nhiên dừng lại.

Về mặt lạnh nhạt của Hành KIỆN khiến cô cảm thấy hoang mang.

Trên đường đến đây, Thiên Ân hào hứng tưởng tượng đến về mặt của Hành KIỆN khi trông thấy cô. nhiều năm không gặp như vậy, tất nhiên anh cũng sẽ vô cùng vui mừng giống như cô. Không ngờ rằng giờ đây anh chỉ ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn cô.

“Hành KIỆN.” Thiên Ân không biết phải làm sao.

Hành Kien nhìn Thiên Ân, đánh giá qua một lượt mới mở miệng nói “Ngồi đi.”

Thiên Ân buông hành lý, sợ hãi ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô có rất nhiều điều muốn nói với Hành Kien, nhưng giờ phút này lại không biết nên nói gì, huống hồ Hành Kien dường như thật xa lạ.

“Anh Tại sao lại không hề viết thư cho em” Thiên Ân nói ra vấn đề đã muốn hỏi bấy lâu.

Hành Kien làm ra vẻ miễn cưỡng “Tôi bận.”

Không khí một lần nữa trầm xuống, Thiên Ân cố lấy lại dũng khí “Anh Thay đổi nhiều“

“Mọi người đều sẽ thay đổi, nhưng mà, em lại không có gì thay đổi” Hành Kien nhìn chăm chăm vào cô, lúc này mới thản nhiên nở nụ cười.

Tìm Thiên Ân đập mạnh một nhịp. Anh ấy đã trở nên thật chín chắn, cười lên nhìn thật đẹp.....

“Đến Đài Bắc làm gì? Có chỗ ở chưa?”

Anh hỏi bằng quơ, Thiên Ân lại vô cùng vui mừng, thật thà trả lời: “Em tới tìm anh nha! Trên TV nhìn thấy anh, em liền nhận ra anh ngay Anh đã nói em có thể tới tìm anh, hơn nữa em cũng tốt nghiệp trung học rồi, nên mới tới tìm anh“

Hành Kien cau mày: “Cô nhi viện có ai biết ca sĩ Hành Kien chính là tôi không?”

“Không có Hơn nữa em không có nói cho bất cứ ai cả, ngay cả mẹ mẹ cũng không biết“

“Nghe này, không được đem quá khứ của tôi nói cho bất cứ người nào cả, còn nữa, sau này em sẽ là em họ của tôi, nhớ chưa?” Đột nhiên Hành Kien trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thiên Ân không rõ ý anh, ngây ngốc hỏi “Vì sao?”

Hành Kien có vẻ không kiên nhẫn: “Không vì sao cả. Nếu em muốn ở bên cạnh tôi, thì đừng hỏi nhiều như vậy và phải biết thận trọng từ lời nói đến hành động, biết không?”

Hành Kien cho phép cô được ở bên anh! Nghe được tin tốt như thế, Thiên Ân vui mừng không thể tả. Để tránh làm anh tức giận, cô lập tức không hỏi nhiều nữa.

Lúc này Ngải Mễ đi tới.

“Thiên Ân, chị này là quản lý của anh, chị Ngải Mễ.”

Ngải Mễ là người đã ‘khai quật’ tài năng âm nhạc Hành Kien.

Một năm trước, khi một ca sĩ khác của Ngải Mễ quay MV, Hành Kien là trợ lý quay phim.

Mặc dù công việc khiến toàn thân mệt mỏi, nhưng Ngải Mễ vẫn phát hiện vẻ bề ngoài của Hành Kien toát ra khí chất phong lưu phóng khoáng, giọng nói trầm thấp của anh cũng thực độc đáo, vì thế lập tức bố trí thử giọng.

Lúc Hành Kien vừa đánh ghi-ta vừa thuận miệng hát lên bài hát do chính anh sáng tác, toàn thân Ngải Mễ bỗng nhiên nổi da gà, đến tận lúc bài hát kết thúc, gương mặt cô cũng ướt đẫm nước mắt.

Hôm sau, Ngải Mễ lập tức báo cáo với công ty, ký hợp đồng với Hành Kien.

Thiên Ân thực sự cảm kích Ngải Mễ, thân thiết gọi một tiếng: “Chị Ngải Mễ.”

Tiếp đó, Hành Kien liền nói quyết định mà mình vừa nghĩ ra với Ngải Mễ.

Ngải Mễ vốn có chút do dự, nhưng thấy Thiên Ân rất dễ mến, cuối cùng cô cũng gật đầu: “Sau này em sẽ theo chị học hỏi, giúp Hành Kien xử lý những việc vặt vãnh.”

“Dạ được! Chị Ngải Mễ.”

Thiên Ân thật vui mừng. Chỉ cần có thể ở cùng Hành Kien, làm em họ của anh cũng không vấn đề gì.

Nhưng lòng cô lại có một cảm giác là lạ, cảm giác rất vững tâm.....

Cứ như vậy, Thiên Ân trở thành trợ lý của ca sĩ thần tượng Hành Kien, ở chung nhà với anh.

Các đồng nghiệp ở công ty đều biết Thiên Ân là em họ Hành Kien, nhưng cũng không ai nói gì, mọi người đều hoan nghênh cô gia nhập, vì cô luôn luôn nỗ lực cười với tất cả mọi người, lại ham học hỏi.

Ngài Mễ cũng thực vừa lòng biểu hiện của Thiên Ân. Từ khi Thiên Ân gia nhập, cô cũng bớt được không ít việc, hưởng hồ nhờ có Thiên Ân sống cùng nên ít nhiều họ cũng tránh được miệng lưỡi thế gian.

Ngài Mễ hơn ba mươi tuổi, vừa mới ly hôn, rời khỏi nhà chồng nên tạm thời chưa có chỗ ở, Hành Kien liền mời cô tới ở cùng anh.

Vì hai người hợp tác ngày càng chặt chẽ, thế nên Ngài Mễ đồng ý dời đến công ty, vì Hành Kien thuê trên tầng cao nhất, căn hộ ở tầng 40 có 3 phòng, giờ phòng cuối cùng là dành cho Thiên Ân.

Một ngày làm việc đã kết thúc, Thiên Ân tắm xong, ngồi thoa kem dưỡng da trước bàn trang điểm, nỗ lực cười thỏa mãn.

Cô thích công việc này, các đồng nghiệp luôn giúp đỡ cô, lại có thể ở cạnh Hành Kien. Tuy anh không để ý đến cô, nhưng cô vẫn cảm thấy thật hạnh phúc.

Trải qua mấy tháng, công việc cũng dần đi vào nề nếp, cô cũng hiểu được vì sao ngày trước Hành Kien lại đưa ra yêu cầu, chị Ngài Mễ cũng nói cho cô rõ.

Về cái chết của mẹ và quá trình trưởng thành của Hành Kien, cả công ty chỉ có cô và chị Ngài Mễ biết, để tránh bị giới truyền thông quấy nhiễu, đành phải che giấu sự thật, chỉ nói Hành Kien đến từ nông thôn, cha mẹ đều đã mất trước khi anh nổi tiếng, không còn người thân.

Dù sao thì diện mạo lúc Hành Kien rời khỏi cô nhi viện kém hơn bây giờ rất nhiều, hẳn là không ai nhận ra anh.

Ai! Ngành giải trí thật là phức tạp, cô chỉ cần làm tốt việc của mình, còn chuyện khác không cần phải quan tâm.

Thở một hơi thật dài, bỗng vắng vắng nghe thấy những âm thanh kì lạ.

Thiên Ân tò mò đi ra khỏi phòng, áp tai lên cửa phòng Ngài Mễ lắng nghe, không có động tĩnh gì, thế nên cô lại đi tiếp ra phòng khách. Âm thanh kì lạ càng lúc càng rõ, dường như là giọng của Hành Kien.

Anh lại mơ thấy ác mộng rồi! Trực giác của Thiên Ân phản ứng.

Kỳ quái Từ hồi mười sáu tuổi thì Hành Kien không còn gặp ác mộng nữa, sao hôm nay lại

Cô bước nhanh đến phòng Hành Kien, quả nhiên là anh đang nói mê, cô nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Đèn ngủ ở đầu giường Hành Kien còn sáng, chỉ thấy anh liên tục lắc đầu, miệng thì thảo luận: “Mẹ Mẹ ơi, đừng Đừng bỏ con lại” Dáng vẻ bất lực và sợ hãi giống như trước kia.

Hành Kien thật đáng thương, vẫn chưa thể thoát khỏi ác mộng. Thiên Ân rất đau lòng.

Cô muốn gọi anh dậy, lại bị một tay anh đẩy ra, quá nóng lòng cô vội ngã nhào vào người anh.

Hành Kien, đừng sợ! Em đang ở cạnh anh nè” Cô ôm anh thật chặt, như những ngày trước.

Cơ thể Hành Kien đang giãy dụa đột nhiên yên lặng, Thiên Ân ngẩng đầu nhìn anh, anh đã tỉnh lại, mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà.

“Hành Kien” Anh lại gặp ác mộng rồi” Thiên Ân vội vàng đứng dậy, thận trọng vì chuyện mình vừa tiếp xúc thân mật với anh. “A Anh đã không sao, em về đi ngủ đây”

Thiên Ân xoay người rời đi, tay lại bị Hành Kien giữ lấy “Đừng đi.”

Cô không nhúc nhích, đứng im nhìn anh, nhìn thấy sự yếu ớt và khẩn cầu trong mắt anh.

“A!” Sau một tiếng thét kinh hãi, giây tiếp theo cô đã nằm ở trên giường anh.

Hành Kien nằm đè lên người cô, nhìn đáng sợ kinh hãi của cô.

“Hành Kien” Tim Thiên Ân đập thật nhanh, cứ như đã biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Ngón tay Hành Kien nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi anh đào đỏ mọng của cô, vì khăn trang mà toàn thân cô run rẩy.

Anh chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng đang run rẩy của cô, như là nhắm nháp quả dâu tây.

Thiên Ân nhắm mắt lại, để mặc cho đầu lưỡi của Hành Kien tùy tiện len vào trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi của cô, nhẹ nhàng chơi đùa.

“Ừm Ừm” Thiên Ân không tự chủ được rên rỉ nỉ non, ngực cũng vì bị xoa nắn mà cảm thấy từng trận tê dại “Ừm Hành Kien”

Đây lần đầu tiên cô nếm thử vị tình ái nên không biết được chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng lên.

Hành Kiện cởi chiếc áo ngủ hình hoạt hình của cô, đôi gò bồng đảo đã phát triển càng thêm kích thích dục vọng của anh.

Còn lớn hơn cả so với tưởng tượng của anh ! Bàn tay to nắm lấy một bên ngực, nụ hoa hồng tươi bên nở rộ thẳng đứng lên, anh đưa đầu lưỡi chạm nhẹ lên đoá mai hồng, cơ thể anh lập tức như bị điện giật khẽ run lên.

“A”

Khóe miệng Hành Kiện cong lên, dường như rất hài lòng với phản ứng của cô, tiếp theo đem toàn bộ một bên vú nuốt vào trong miệng, đầu lưỡi không ngừng đùa bỡn liếm mát nụ hoa đã muốn cứng lên, tay còn lại cũng không ngừng xoa bóp vú bên kia.

“A Hành Kiện A” Thiên Ân nhanh chóng bắt lấy tay anh, cảm giác trước ngực tê dại làm cho cô cảm thấy sợ hãi “Đừng như vậy..... a.....”

Một tay Hành Kiện trực tiếp luồn quần lót của cô, nhưng chỉ chạm được đến bờ rùng.

”U, mở chân ra” Anh dụ dỗ bên tai cô, đợi cho chân của cô dần dần thả lỏng, bàn tay to lớn lại lập tức xông vùng đất thần bí của cô, ngón tay dễ dàng chạm đến nụ hoa non nớt.

Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng trêu chọc đoá hoa, huyết khẩu lập tức co rút lại.

“A Đừng” Nơi sâu kín bị vuốt ve đùa giỡn, Thiên Ân xấu hổ, muốn khép hai chân lại.

Hành Kiện không cho cô lùi bước, sau khi cởi chiếc quần lót màu trắng của cô ra, anh nằm xuống cạnh cô, dùng một chân tách hai chân cô ra, khiến cho nơi riêng tư của cô không bị ngăn trở nữa mà mặc cho anh âu yếm vuốt ve.

”U... a..... a..... A..... A.....”

Bên dưới Thiên Ân bị trêu chọc tưởng như không thể chịu đựng nổi nữa, ngón tay bám chặt lấy cánh tay Hành Kiện, chiếc eo nhỏ liên tục vặn vẹo, muốn thoát khỏi khoái cảm đang tra tấn cô.

“A A.....”

Ngón tay Hành Kiện ở bên trong đoá hoa không ngừng cọ xát, tần suất Thiên Ân rên rỉ cũng càng lúc càng cao, hai chân không ngừng run rẩy, yêu dịch cũng đã âm ướt đầy tay Hành Kiện .

Nhìn thấy toàn thân cô ứng hồng lúc cao trào, rốt cuộc Hành Kiện cũng không thể khống chế được dục vọng của mình, sau khi cởi quần lót của mình ra liền nâng đùi cô lên, vật đang cương lên của anh hướng u huyết ẩm ướt của cô mà đâm tới.

“A! Đau quá! Không được.....” Thiên Ân đau đến chảy cả nước mắt, đùi không ngừng run run.

“Ừm, đừng sợ, thả lỏng, để anh yêu em, một lát nữa sẽ thoải mái hơn” Giọng Hành Kiện khàn khàn mà dịu dàng.

Thiên Ân cứ như bị thôi miên thì thào hỏi: “Hành Kiện Anh nói. Yêu em sao?” Cô rất vui, Hành Kiện nói anh yêu cô.....

Hành Kiện hôn nước mắt của cô, lại dỗ dành: “Gọi anh là Kiện. Ngoan. Nhẫn nại một chút, như vậy anh sẽ càng yêu em hơn.” Nếu không đi vào cô bây giờ chắc anh sẽ nổ tung mất!

Nâng chân cô lên cao, Hành Kiện cắn răng dùng sức phá đi lớp màng xử nữ của cô, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đau đớn đến nhăn nhó của cô, một phát tiến đến vườn hoa bí mật chưa từng ai thăm dò.

“A”

Thiên Ân cắn răng chịu đựng đau khổ mà cô vừa trải qua, khi cái vật cương cứng của Hành Kiện thâm nhập vào u cổc của cô, cô không nhịn được nữa khóc thét lên.

Không đợi cho cô thích ứng với sự xâm nhập của anh, Hành Kiện ngay lập tức ra sức rong ruổi trong cơ thể cô, không thể đợi thêm một giây nào nữa.

Theo tiết tấu của anh, Thiên Ân cảm giác bên dưới mình truyền đến từng đợt nóng rực, nơi thâm kín như sắp bốc cháy, một cảm giác khác lạ so với đau đớn càng thêm mãnh liệt đánh tới, từng trận khoái cảm bắt đầu chế ngự cảm nhận của cô.

“U...aU...aU...a”

Bị rung động gần như mất tự chủ, Thiên Ân bám chặt lấy vai anh, hai chân cũng tự động kẹp chặt cái mộng đang không ngừng co rút lại của anh, trong khoảnh khắc đó, cả hai ép sát nhau không còn chừa một khe hở.

“Kiện..... Ừ...a a..... Kiện.....“

Thân dưới truyền đến từng đợt khí nóng, giống như sắp nổ tung, thanh âm yêu kiều của Thiên Ân càng thêm cao vút, ý thức cũng dần dần bay lên.

“A..... A..... A.....“

Ngay lúc Thiên Ân bị khoái cảm đánh úp, khóc nức thành tiếng, thân thể của Hành Kiện cũng run rẩy không ngừng, hai người đồng thời đạt tới cao trào.....

Qua cơn mãnh liệt, Hành Kiện nằm trên giường hút thuốc.

Thiên Ân ngưng ngừng nhìn anh, muốn nói điều gì lại thôi: “Kiện.....“

“Ừ?” Hành Kiện thờ ơ trả lời.

“Anh..... Anh yêu em sao?” Thiên Ân muốn xác nhận lại điều anh vừa nói.

Hành Kiện lặng im không nói gì, làm Thiên Ân có chút hoảng hốt.

“Lúc này anh nói yêu em, mới làm chuyện này với em, không phải sao?” Thiên Ân cho rằng chỉ có những người yêu nhau mới có thể cùng nhau làm chuyện này.

“Ừ.....” Hành Kiện cũng không hiểu rõ tâm tư của chính mình, trả lời ậm ừ.

Anh yêu cô sao? Trước kia cô giống như một bộ phận khác trong cơ thể anh, hai người sống dựa vào nhau, anh cho rằng tình cảm như vậy chính là một loại ‘y lại’.

Sau lần thứ hai gặp lại, không thể phủ nhận Thiên Ân rất có lực hấp dẫn đối với anh, so với những người phụ nữ anh đã gặp qua thì cô vừa hồn nhiên vừa thiện lương.

Nhưng mà, loại cảm giác này chỉ là thích, chưa thể gọi là yêu? Huống hồ, lòng anh chỉ có một chỗ trống, cũng chỉ có một người có thể lấp đầy, mà người đó lại không phải là Thiên Ân.

“Vậy..... Em yêu anh sao?” Hành Kiện dập tắt điếu thuốc, xoay người đối mặt với cô.

Thiên Ân ngưng ngừng đỏ mặt trốn trong chăn, hai mắt chan chứa tình cảm: “Đương nhiên em yêu anh, từ bé đã yêu anh.....“

Cô nói thật thản nhiên, Hành Kiện lại không nghĩ như vậy. Anh cho rằng cảm tình mà Thiên Ân dành cho anh chính là y lại chứ không phải tình yêu, cô còn chưa hiểu thế nào là yêu. Đêm nay quan hệ với cô chỉ là ngoài ý muốn.

Sau khi rời khỏi cô nhi viện, anh lại bắt đầu gặp ác mộng, Thiên Ân bước vào đúng lúc anh đang yếu đuối nhất, mà anh cần lại cần một cái ôm ấm áp.

“Kiện.....” Thiên Ân cố lấy dũng khí ôm chặt anh, cách xưng hô vô cùng thân thiết khiến cô cảm thấy ngọt ngào “Em muốn vĩnh viễn ở cạnh anh.....“

Sự hồn nhiên ngây thơ của Thiên Ân khiến Hành Kiện có chút cảm động, anh cũng vươn tay ôm lấy cô, để cô gối lên tay anh.

Có thêm một người làm bạn cảm giác cũng không tệ lắm, hai người cũng không nhất định sẽ như vậy cả đời. Dù sao trước mắt anh cũng không có người bầu bạn, cứ ở với nhau như vậy đi, nhưng mà anh cũng có điều phải nói rõ ràng với cô.

“Ừm, có một số việc anh không muốn giấu em..... Nếu em muốn ở bên anh, thì cần phải chuẩn bị tâm lý, quan hệ của chúng ta không thể công khai, ít nhất vài năm tới là không được..... Về chuyện tương lai sẽ ra sao, không ai có thể nói trước..... Nếu em yêu người khác, muốn rời khỏi anh, anh sẽ chúc phúc cho em.....“

“Khôn..... Sẽ không có chuyện đó! Em không có thể yêu người khác.....” Thiên Ân vội vàng phủ nhận khả năng này “Em biết công ty sẽ không cho phép chúng ta ở cùng nhau, em sẽ không nói cho bất kỳ ai, chỉ cần có thể ở cạnh anh, em cũng rất thỏa mãn rồi.....” Cô tựa đầu lên vai anh, về mặt hạnh phúc.”Chỉ cần anh cũng yêu em là tốt rồi.....“

Cô sẽ theo anh thật sao, Hành Kiện cũng không muốn đính chính lại ý nghĩ của cô.

Anh tin tưởng Thiên Ân sẽ không nói lung tung, quan hệ giữa hai người cũng chưa rõ ràng lắm, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi!

Từ hôm đó, sau khi Ngải Mễ về phòng, Thiên Ân đều vụng trộm vào phòng Hành Kiện cùng anh day dưa, đến rạng sáng lại trở về phòng mình.

Có giai nhân trong lòng, Hành Kiện không hề gặp ác mộng, cũng càng ngày càng quyến luyến cơ thể Thiên Ân.

Anh luôn cảm thấy không đủ.

Ban ngày, quan hệ của hai người là giữa nghệ sĩ với quản lý, Hành Kiện đối với cô cũng lạnh lùng như những người khác. Đến tối, trên giường mình, anh

lại nhiệt tình như lửa, cũng châm ngòi lửa đục vọng trong cô.

Thiên Ân hoàn toàn lộ ra nét trẻ trung của một cô bé, hai má trắng nõn luôn đỏ hồng sáng láng, thi thoảng khoe miệng lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Mọi người còn tưởng rằng cô uống nhiều thuốc bổ, vì không ai nghe nói cô có hẹn hò với ai. Chỉ có một người nhìn ra.

Ngải Mễ không phải kẻ ngốc, chính là giả ngu. Đương nhiên là cô biết mỗi đêm Thiên Ân đều lên vào phòng Hành Kiện, chỉ là cô không muốn cản trở.

Thiên Ân là cô gái đáng tin cậy, Hành Kiện cũng hiểu áp lực của dư luận. Cậu ấy biết rất rõ mục tiêu của mình, sẽ không để cho chuyện xấu trở ngại tiền đồ của bản thân.

Chỉ khổ Thiên Ân thôi, cầm nín chờ đợi một người đàn ông. Cái cản trở giá không phải chỉ là tình yêu, mà còn cần sự kiên nhẫn và tuổi thanh xuân. Cô thấy lo lắng thay Thiên Ân.

Đêm nay, Ngải Mễ gõ cửa phòng Thiên Ân.

“Chị Ngải Mễ, chị chưa ngủ sao!” Thiên Ân vui vẻ mời Ngải Mễ vào phòng.

“Đúng vậy! Muốn tìm em tâm sự, có rảnh không?”

“Đương nhiên là được. chị ngồi đi.” Thiên Ân vỗ vỗ giường.

Thấy váy ngủ trên người cô không phải hình phim hoạt hình nữa, mà là chiếc váy màu hồng phấn dạt dào hơi thở tuổi trẻ, Ngải Mễ cố ý hỏi “Váy ngủ đáng yêu quá, mua nó vì Hành Kiện à?”

“A?” Thiên Ân mở tròn mắt, thoáng giật mình, sự thật thà của cô không giấu nổi tâm tình chính mình.

“Đừng lo lắng, chỉ có chị biết, ở cùng với bọn em, nếu ngay cả đến việc này mà còn không cảm nhận được, thì sao có thể trở thành quản lý của Hành Kiện.” Ngải Mễ vỗ về tay cô trấn an “Hành Kiện đại khái cũng đoán được chị đã biết chuyện này. Thật ra cậu ấy ở cùng với em chị lại thấy yên tâm hơn, chị tin em thực sự để ý cậu ấy, sẽ không làm ra những chuyện phản bội Hành Kiện.”

Thiên Ân gật mạnh đầu, tỏ rõ sự trung thành của mình.

Ngải Mễ tiếp tục nói tiếp “Nhưng mà. Chị muốn khuyên em nên hiểu rõ, muốn có thể yên ổn ở cạnh Hành Kiện rất vất vả, không thể quang minh chính đại, chỉ có thể làm nhân tình, không được phép kết hôn sinh con trong mấy năm, em sẽ chờ cậu ấy sao?”

Thiên Ân biết Ngải Mễ thật sự quan tâm cô, cảm động đến rơi nước mắt. Việc ở cạnh Hành lại không thể nói cho người khác biết, quả thật cô cảm thấy áp lực trong lòng rất lớn, nay có người chủ động quan tâm, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Những chuyện này em đều hiểu được. Em cam đoan sẽ không nói cho bất kỳ ai, sẽ không làm ảnh hưởng đến hình tượng của Hành Kiện, chỉ cần có thể ở cạnh anh ấy là đủ rồi.” Thiên Ân vội vàng cam đoan, nước mắt không ngừng rơi.

“Em yêu cậu ấy sao?”

“Vâng! Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, em đã muốn cả đời được nắm tay anh ấy, vĩnh viễn có thể ở cùng một chỗ với anh ấy.” Thiên Ân ngập ngừng kể lại chuyện trước đây của hai người, nói xong nước mắt lại chảy xuống.

Hành Kiện nói cho Ngải Mễ hoàn cảnh trưởng thành của mình. Sau sống chung với Ngải Mễ, Hành Kiện thường xuyên gào lên trong mơ. Vài lần như thế, cô nên không được mới mơ lời hỏi anh. Lúc đó anh mới kể ra chuyện mẹ mình tự sát. Vài lần sau cô rút cục nhìn không được hỏi anh, anh mới nói ra chuyện Có lẽ Thiên Ân chính là thiên sứ được ban đến để cứu lấy anh.

Chính là không biết Hành Kiện nghĩ gì. Tuy rằng trong tình yêu không thể so đo xem ai trả giá nhiều hơn ai, nhưng người đa tình luôn là người dễ bị tổn thương nhất.

“Thiên Ân, chuyện tình cảm rất khó nói, như chị đây nè, cùng chồng trước yêu đương tám năm, kết hôn năm năm, nhưng nói chia tay là chia tay. Cho nên, chuyện quan trọng nhất của người con gái là phải biết bảo vệ chính mình.” Ngải Mễ ngừng một chút, suy tư như thế nào lại tiếp tục nói tiếp “Chị hỏi thật em, các em. à ở với nhau. vào lúc đó, có làm phòng hộ gì gì đó hay không?”

Ngải Mễ như một người mẹ, lo lắng thay cho con gái về chuyện mang thai.

Thiên Ân thoáng đỏ mặt, cúi đầu, thẹn thùng gật đầu “Dạ Thỉnh thoảng Kiện có dùng đồ bảo hộ.”

“Thỉnh thoảng? Thế những lúc khác thì sao?” Ngải Mễ cảm thấy có chút sơ hở.

“Thì. Thì. Bắn ra ngoài. Có đôi khi không kịp.” Đầu Thiên Ân ngày càng cúi thấp, hoàn toàn không dám ngẩng lên.

Hừ! Cô chỉ biết, đàn ông đều một dạng giống nhau, chỉ quan tâm cảm thụ của bản thân. Ngải Mễ cũng không đồng tình với hành vi của Hành Kiện.

“Thế Kinh nguyệt của em vẫn bình thường chứ?”

“Vâng. Vừa tới.”

Ngài Mễ nhẹ nhàng thở phào “Cứ như vậy thì không ổn. Vài ngày nữa chị sẽ dẫn em đến khoa phụ sản, để em học cách bảo hộ chính mình, không dễ mang thai.”

“Mang thai?” Thiên Ân ngẩng đầu ngây ngốc hỏi. Cô vẫn không nghĩ đến việc cùng Hành Kien làm chuyện này sẽ có thai, sau khi nghe chị Ngài Mễ nói, mới nghĩ đến khả năng này.

“Chẳng lẽ em không nghĩ rằng nếu mang thai rồi thì phải làm sao à?”

Thiên Ân vô tội lắc đầu.

”Em cảm thấy có thể sinh con được sao? “

Thiên Ân suy nghĩ một chút, có vẻ bất đắc dĩ. Tuy rằng cô rất muốn sinh con của Hành Kien, nhưng trước mắt thì chưa được.

“Cho nên.” Ngài Mễ cảm thấy Thiên Ân thật sự đơn thuần. Dù sao mười tám tuổi vẫn chỉ là đứa trẻ, lại không có mẹ chỉ dẫn “Chính em phải làm tốt biện pháp tránh thai an toàn, chỉ dựa vào đàn ông là không thể. Còn nữa, giờ không cần làm chuyện này với cậu ấy, chờ đến khi em chuẩn bị tốt rồi tính, biết chưa.

Thiên Ân ngoan ngoãn gật đầu.

Ngài Mễ nhìn cô, cảm thấy lòng rất đau.

Cô bé ngốc này, cái gì cũng không biết nên bị Hành Kien dắt mũi, nhất định là bị ăn sạch sẽ.

Ai! Một người sẵn sàng đánh nhau, một cái tình nguyện chịu đau, tình yêu không phải là vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Hành Kien! Hành Kien.”

Bên trong phòng hóa trang hoa lệ dường như có thể nghe thấy tiếng hò hét từ bên ngoài dội vào, fan hâm mộ nhiệt tình dường như đã không thể chờ đợi mà muốn được nhìn thấy ngay thần tượng của bọn họ.

Nhưng, đó chỉ là những tiếng hò hét vang dội ở bên ngoài. Thanh âm trong phòng hóa trang lại khiến cho người nghe phải đỏ mặt tía tai.

“U... a. U... a. A. A.”

Thiên Ân gục người vào bàn trang điểm, bộ ngực căng tròn trong vạt áo cứ nảy lên, bên dưới không có gì che đậy, hình ảnh phản chiếu trong gương chính là Hành Kien đang ra sức ép chặt chiếc mông mềm mại của cô.

“A. A. Kien. U... a.”

Cũng trong tấm gương đó, tầm mắt cả hai chạm phải nhau, Hành Kien hóa trang tựa như ác quỷ, theo lẽ thường đương nhiên là hưởng thụ xử nữ mà không mang theo một tia tội ác.

Đúng như hình tượng nhân vật anh đang sắm vai, Hành Kien mang theo nụ cười tà ác dốc sức tiến thẳng vào mặt huyết âm áp của Thiên Ân, khiến tiếng rên rỉ của cô càng thêm cuồng loạn.

“A. Kien.”

“Hành Kien! Hành Kien.”

Ngoài kia, tiếng hò hét càng thêm cuồng nhiệt, mặc dù đang chìm sâu trong đáy dục vọng, Thiên Ân vẫn cố gắng mở to mắt nhắc nhở: “Kien ... U... Đến giờ rồi. A. Phải lên sân khấu. ... A.”

Hành động như vậy của cô khiến cho anh thấy khó chịu: “Rõ ràng là anh đã không đủ cố gắng, nên em mới có cơ hội để phân tâm. ...” Như thể để trừng phạt cô, Hành Kien càng mở rộng đùi cô ra, cố tăng thêm tốc độ xuất nhập.

“A..... Không được..... A..... A.....”

Trong nháy mắt, sức mạnh của khoái cảm nóng rực chột bùng nổ, Thiên Ân lập tức đạt tới cao trào, tê liệt gục xuống bàn trang điểm, yêu dịch đã uồn ướt đùi.

Tiếp theo một luồng nhiệt lưu bắn vào chỗ sâu nhất trong cô, thân thể của cô lại lần nữa run rẩy, một cao trào khác lại theo nhau mà đến.

“A.....”

Ghé vào người cô run rẩy vài cái, Hành Kiện lập tức rút ra, lấy giấy ăn lau khô. Sau đó vội kéo quần nhỏ lên, chỉnh lại trang phục, tựa như con gió xoay người đi ra khỏi phòng hóa trang, hòa vào sự nhiệt tình của năm mươi vạn fan.

“Hành Kiện! Hành Kiện.....”

Nghe những tiếng hò hét gào thét từ bên ngoài vọng vào, Thiên Ân vẫn cứ gục người vào bàn trang điểm, không còn sức để cử động.

Một lúc sau, hơi thở ổn định lại, cô mới chậm rãi đứng dậy, tự lau sạch cho mình, mặc lại quần nhỏ và váy bị vứt cạnh đó vào.

Anh luôn như vậy, trước mỗi lần biểu diễn nhất định sẽ hung hăng yêu cô, mặc kệ bên ngoài có mấy vạn người đang chờ anh, cứ như thể chỉ cần chinh phục được cô, là có thể chinh phục cả thế giới.

Thật ra, cô như không khí xung quanh anh, chỉ cần anh muốn hô hấp, cô vĩnh viễn cung cấp mà không hề cự tuyệt. Nhưng đối với anh mà nói, thứ có được dễ như trở bàn tay thì làm sao có thể gọi là chinh phục?

Mỗi dây tình cảm này đã kéo dài suốt tám năm, tám năm qua, Hành Kiện không thiếu những người phụ nữ tự động dâng hiến cho anh, tai tiếng về các mối quan hệ của anh không ngừng xuất hiện, nhưng anh chưa bao giờ ra mặt làm sáng tỏ hoặc thừa nhận, cũng không thấy anh cảm thấy hứng thú với bất kỳ ai, ngoại trừ âm nhạc.

Anh cũng không nhắc gì đến tương lai cả hai, kết hôn lại càng là giấc mộng không thể thực hiện. Nhưng cô vẫn ôm chặt hi vọng, dù sao bọn họ vẫn còn ở bên nhau.

Bởi vì cô yêu anh, cho nên để mặc anh cần lấy gì thì cứ lấy, lúc lạnh nhạt lúc nồng nàn. Anh bảo cô đi hướng đông, cô tuyệt đối không dám đi hướng tây, sợ sẽ làm anh tức giận.

“Ai! Ngao Thiên Ân, mày thật sự hết thuốc chữa rồi.....” Thiên Ân thở dài một hơi, tự mình đánh trống lảng, tùy tiện cầm lấy quyển tạp chí trên bàn xem một chút, một cái tên quen thuộc hấp dẫn sự chú ý của cô.

Tiêu đề là ‘Hào môn danh gia Lộ Thiên Ái lần đầu công khai xuất hiện’, nội dung tự thuật chuyện con gái một của xí nghiệp Lộ thị là Thiên Ái vừa mới hoàn thành nghiên cứu sinh ở Mỹ, bắt đầu thay mẹ tham gia các hoạt động xã giao, đối với hoạt động từ thiện vừa hưởng ứng lại hết sức tận tình.

Lộ Thiên Ái!

Cái tên này giống như điều cấm kị, càng giống câu thần chú, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt những thứ mà Thiên Ân đang có được.

Cô mở to mắt nhìn nhìn gương mặt xinh đẹp của Lộ Thiên Ái đang tươi cười sáng lạng, còn rạng rỡ hơn cả minh tinh, phong cách duyên dáng, hoàn toàn là một mẫu mực cho kiểu dáng tiểu thư khuê các.....

Không biết Hành Kiện đã xem qua tạp chí này chưa? Anh ấy sẽ phản ứng thế nào?

Từ bé, hình ảnh hai mẹ con nhà Lộ phu nhân như một giấc mộng xa xăm không thể nào chạm tới được, vì đuổi theo giấc mộng này, nên Hành Kiện mới sớm thực hiện kế hoạch của anh. Bây giờ, giấc mộng nào cũng có thể dễ dàng thực hiện, Lộ Thiên Ái xuất hiện rồi.....

Cô đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, vô thức mà muốn giấu tờ tạp chí này đi.

“Ai.....” cô đột nhiên khép quyển tạp chí lại, giấu nó vào đồng sách báo cũ, như thể nếu làm vậy có thể ngăn cản Hành Kiện tiếp xúc với Lộ Thiên Ái.

“Hừ! Làm thế cũng vô dụng thôi.....” Nhìn hành động ngốc nghếch mà bản thân vừa làm, Thiên Ân tự mắng mình.

Chán nản ngồi tựa lưng vào ghế, con mắt mỗi nhanh chóng kéo cô vào giấc mộng đẹp....

“Ừm?”

Giọng nói quen thuộc làm Thiên Ân tỉnh lại, mở mắt ra, đúng là Hành Kiện sau khi đã tẩy trang.

“Kiện..... Xong rồi sao?” Thiên Ân mỉm cười, hai má hồng hồng cực kì mê người.

Sau mỗi lần kết thúc buổi biểu diễn, Hành Kiện luôn vội vàng dây dưa với cô, trút hết những tinh lực dư thừa lên người cô, đến khi không còn chút sức

lực nào mới thôi. (Yu: đúng là trâu hơn con trâu nữa.)

Cô khó khăn lắm mới dám làm nũng dang hai tay ra muốn anh ôm cô, nhưng không thấy phản ứng gì, mặt anh không chút thay đổi hỏi “Quyển tạp chí trên bàn đâu?”

“Hà?” Đầu cứ như bị dội vào gáo nước lạnh, Thiên Ân liền tỉnh táo, chốt dạ, chỉ vào nói cô vừa cất giấu: “À ... ở đó...”

Vừa nhìn đã biết có người cố tình giấu quyển tạp chí đi, Hành Kiện lườm cô một cái, cầm lấy quyển tạp chí, chỉ bỏ lại một câu “Đi thôi.” rồi bước ra ngoài.

Thiên Ân nhanh chân cầm lấy túi xách chạy theo, lần đầu tiên nhận ra bóng hình mà cô đang đuổi theo cách cô càng lúc càng xa.....

Ngồi trong xe, Ngải Mễ báo cáo hành trình cùng một số hoạt động mới với Hành Kiện, Hành Kiện chỉ chăm chú nhìn quyển tạp chí.

“Tháng sau có một hoạt động từ thiện, chị nghĩ chắc em không có hứng thú tham gia....” Công việc Hành Kiện rất bề bộn, ít khi tham gia những hoạt động công khai, thế nên Ngải Mễ mới chần chừ như vậy.

“Em đi!” Hành Kiện trả lời mà không cần ngẩng đầu lên nhìn.

Ngải Mễ sững người một chút, nhìn về phía Thiên Ân tìm kiếm đáp án, nhưng Thiên Ân chỉ cười cười gượng gạo.

“Vậy thì..... Các hoạt động từ thiện sau này..... Em đều đồng ý tham gia sao?” Ngải Mễ hỏi thử, mặc dù cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng cũng không tỏ vẻ gì. Đối với một ngôi sao như anh, cô biết Hành Kiện không thích trả lời những vấn đề liên quan đến đời tư.

“Rảnh rồi sẽ đi.” Anh vẫn lạnh lùng trả lời.

“Chị hiểu rồi” Ngải Mễ tiếp tục báo cáo.

Thiên Ân trộm nhìn dáng vẻ tập trung của Hành Kiện, chỉ có cô hiểu lý do, bởi vì anh chỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh của cô tiểu thư nhà họ Lộ kia. Chuyện mà cô lo lắng nhất cuối cùng cũng tới.

Cô vẫn biết trong lòng Hành Kiện luôn có một góc cô không thể chạm tới, vì đó là vị trí của Lộ Thiên Ái.

Trong lòng anh, cô chỉ như một người tạm bợ để lấp đi chỗ trống đó, đợi đến khi chủ nhân thật sự của nó xuất hiện, cô sẽ bị gạt qua một bên, dù sao cả hai cũng chẳng có đính ước hay hứa hẹn gì.

Thiên Ân quay đầu chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nén không cho nước mắt trào ra.

Ai! Cái gì nên đến thì sẽ đến, có tránh cũng không thoát.

Xe chạy thẳng một đường đến căn biệt thự trên núi, đây là một trong số những tài sản của Hành Kiện, cũng là nơi mà tạm thời Thiên Ân và Ngải Mễ đang sống cùng anh.

Xe dừng lại trước cửa, Thiên Ân đẩy cửa xe ra rồi lặn nhanh vào phòng, không giống như trước đây luôn chờ đợi Hành Kiện và Ngải Mễ vào chung. Cô định trốn nhanh vào phòng để khóc một trận cho thỏa.

Nước mắt đã rơi khi cửa phòng còn chưa kịp đóng, lại bị Hành Kiện giữ chặt cánh cửa, nhìn nước mắt đọng đầy quanh hốc mắt cô, anh nhướn mày.

“Khóc cái gì?”

“Không..... Không có gì..... Mắt em tự dưng thấy khó chịu.....” Hành Kiện ghét nhất thấy cô khóc, Thiên Ân lúng túng lau nước mắt, nở một nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc.

“Em lại phát bệnh hâm à?” Hành Kiện không chấp nhận câu trả lời lấy lệ của cô, kiên quyết bắt cô phải nói ra.

“Thật sự không có gì, chỉ là em thấy vui mừng thay cho anh..... Cuối cùng người đó cũng xuất hiện rồi.....” Cô thừa tỏ ra tự nhiên rộng rãi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt lại không nghe lời mà không ngừng tuôn rơi.

“Đừng tự cho là mình đúng.....” Hành Kiện rất ít khi nhìn thấy Thiên Ân khóc, nước mắt cô tựa như giọt nến làm tan chảy trái tim anh.

Để nước mắt người con gái này làm ảnh hưởng đến cảm xúc của mình, Hành Kiện cảm thấy rất khó chịu: “Em cho rằng em hiểu tôi lắm sao? Liệu em hiểu tôi được bao nhiêu?”

Anh rất ghét phản ứng của Thiên Ân, cô luôn luôn như vậy, tự cho là mình hiểu anh, có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu hi vọng ẩn giấu trong anh, biết anh muốn cái gì. Thật ra, có đôi khi ngay cả anh cũng không rõ anh thật sự muốn hay không nữa là, cô dựa vào cái gì mà có thể kết luận tâm tư anh?

Đúng vậy! Sự xuất hiện của Lộ Thiên Ái đã làm ngọn sóng trong lòng anh, nhưng chẳng qua anh chỉ muốn gặp cô ấy, xác nhận chính mình có còn bị cô ấy cuốn hút mãnh liệt như trước đây hay không, chỉ là như vậy, hà có gì phản ứng của cô lại mãnh liệt như thế?

Cô luôn tự cho là mình bao dung, khiến anh cảm thấy vô cùng tức giận.

Đột nhiên, Hành Kien đẩy Thiên Ân dựa vào cửa, cô bị ép đến khó thở, đôi mắt to tròn, gương mặt vô tội.

“Em..... Em biết anh hợp với Thiên Ái..... Ừm——”

Không để cô nói hết câu, Hành Kien bỗng nhiên chặn lấy môi cô, giằng vò nó. Anh thô bạo cởi hết quần áo của cô, chiếc váy lụa trắng như tuyết bị xé rách, cách lớp quần nhỏ, bên dưới, anh liên tục ma sát vào u cốc của cô.

“Ừ..... Ừ.. a..... Đừng mà.....” Toàn thân Thiên Ân dường như sắp bốc cháy, liều mạng lắc đầu muốn cự tuyệt sự tấn công của anh, cơ thể bị ép tới mức không thể động đậy.

Cô chỉ nói lên suy nghĩ thật của mình, vì sao Hành Kien lại tức giận như vậy? Hành động thô bạo không hề có chút dịu dàng của anh như một lời trừng phạt đối với cô.

Đôi môi sưng đỏ của Thiên Ân cất tiếng cầu xin “Kien..... Đừng..... Em xin anh.....”

Sự công kích mãnh liệt như thế này không giống với tác phong trước giờ của Hành Kien, đối với dục vọng như đang muốn cắn nuốt mình làm cho Thiên Ân cảm thấy sợ hãi, nơi thân bí cũng không chịu nổi mà co rút.

Không để ý đến sự cầu xin của cô, Hành Kien cởi quần lót của cô ra ném đi, đồng thời phóng thích cơn mãnh thú trong người anh, nâng đùi của cô lên một phát tiến vào thâm nhập u huyết.

“Ừ— a—” dừng đạo chưa ướt đầm đã bị căng ra, bị lấp đầy, đau đớn cùng khoái cảm nhẹ hòa cùng vào nhau, khiến Thiên Ân không khỏi rên rỉ.

Theo sự xuất nhập mãnh liệt của anh, cô chỉ có thể giữ chặt tay anh để không bị ngã.

“Ừ... a..... Ừ..... Ừ..... Kien..... Em không thể..... Ừ.....”

Đến khi Thiên Ân gần như kiệt sức, đôi tay rần rần của Hành Kien lại dang rộng hai chân cô ra, khiến cho nơi đó của cô càng rộng ra.

Theo mỗi lần va chạm, cái vật to lớn của anh lại thâm nhập toàn bộ vào trong cơ thể của cô, vào sâu đến tận cùng.

“A..... A..... A.....”

Thiên Ân dựa lưng vào cửa, hai tay bám vào anh để không ngã xuống đất, cô cảm thấy mình tựa như con thuyền nhỏ đang trôi lưu giữa đại dương rộng lớn, chỉ có thể để mặc cho cơn sóng cao ngất trời kia nâng cô lên, không thể nào thoát được.

“A..... Kien..... Kien..... A.....” Giọt nước mắt vui sướng và bất lực đan xen nhau, hai chân Thiên Ân run lên, cao trào như dòng nước chảy xiết rầm rầm đánh úp cô.

Hành Kien tiếp tục hướng vào chỗ sâu kín của cô mà đánh tới, tạo ra tiếng bang bang nơi cánh cửa, sau vài cái co giật, anh lập tức buông chân cô ra, cơ thể mềm mại yếu ớt của cô theo người anh trượt ngã xuống đất.

Hành Kien chỉnh lại quần áo, ngồi xổm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn đáng vẻ chạt vật của Thiên Ân, giọng điệu lạnh lẽo như thăm vắn phạm nhân: “Còn dám nói hiểu tôi nữa không?”

Đây là lời cảnh cáo, từ sự trừng phạt tàn nhẫn kia mà rút ra kết luận.

Chờ anh xoay người rời khỏi phòng, cuối cùng thì Thiên Ân cũng không nén nổi mà ôm mặt khóc thật to.

Cả đêm không ngủ được, Thiên Ân mệt mỏi đi xuống lầu. Hôm nay Hành Kien có buổi thu hình trên chương trình truyền hình, nên sáng nay phải đến đài truyền hình.

Vào phòng ăn, Hành Kien và Ngải Mễ đang ăn bữa sáng.

“Thiên Ân, em ổn không?” Màn kịch tình tối hôm qua có thể nói là kinh thiên động địa, Ngải Mễ không muốn nghe cũng không được.

Thiên Ân xấu hổ cười cười với Ngải Mễ. “Em khỏe mà.....”

Ánh mắt Hành Kien trước sau cũng không nhìn về phía Thiên Ân, lúc này anh đã dùng xong cơm, đứng dậy, nói với Ngải Mễ, “Đi thôi!”

Thiên Ân cũng đi theo sau, Hành Kien không quay đầu lại chỉ nói một câu, “Em không cần đi!”

Thiên Ân ngạc nhiên sửng người. Từ khi làm trợ lý của Hành Kien đến giờ cô và anh đều như hình với bóng, giúp anh chuẩn bị những việc vặt vãnh, trong tám năm qua đây là lần đầu tiên anh yêu cầu cô đừng đi cùng.

Là vì con giận ngày hôm qua còn chưa tiêu sao? Hay là chuỗi ngày vắng vẻ cô đã chinh thức bắt đầu?

Về mặt Thiên Ân cô đơn giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, Ngải Mễ đang ngây người đứng cạnh đó cũng chạy lại trấn an cô, “Chắc cậu ấy thấy em mệt nên.....”

“Chị Ngải Mễ, đi thôi!”

Từ xa vọng lại tiếng thúc giục của Hành Kien, Ngải Mễ đành phải vỗ vỗ tay Thiên Ân, nhanh chân chạy ra.

Anh ấy không cần mình rồi..... Anh ấy không cần mình nữa rồi.....

Thiên Ân ngơ ngẩn quay về phòng, ngồi trên giường, lòng không ngừng lặp đi lại những lời này.

Thiên Ân hoàn toàn bị cô lập, kế hoạch làm việc của anh đã không hề còn có tên cô.

Trước đây, để bảo vệ sự an toàn cho Hành Kien, hành trình của anh chỉ có Ngải Mễ, Thiên Ân và hai người vệ sĩ kiêm lái xe được biết, giờ Thiên Ân đã bị loại ra, cũng không ai tiết lộ kế hoạch làm việc cho cô biết.

Đã lâu Thiên Ân và Hành Kien không còn nói chuyện với nhau, dường như anh cố tình tránh né cô, ngoại trừ buổi tối. Anh luôn về nhà lúc nửa đêm, mang theo cả cơ thể lạnh như băng dúi vào chăn cô, sáng hôm sau lại mang theo sự ảm áp mà bỏ đi.

Ít nhất cô còn có tác dụng. Thiên Ân cười khổ.

Nhưng mà còn có thể tiếp tục được bao lâu đây?

Mặc dù Hành Kien không cần Thiên Ân đi cùng, nhưng mỗi ngày cô đều đến công ty.

Đây là công ty con của tập đoàn Thiên Ứng, mới thành lập được gần hai năm, Hành Kien vừa là nghệ sĩ vừa là cổ đông lớn nhất, cũng là ông chủ. Ngải Mễ là tổng giám đốc kiêm quản lý của Hành Kien, Thiên Ân đảm nhiệm chức vụ quản lý, nhưng công việc của cô vẫn lấy Hành Kien làm trung tâm, không có công tác thì cô lại giúp anh xử lý thư từ.

Lúc này, chỉ có làm cho bản thân luôn bận rộn, cô mới cảm thấy mình không cách anh quá xa.

Đêm nay, khi Thiên Ân vẫn còn ở lại văn phòng, một người quản lý khác của công ty là Mã Cơ về mặt hào hứng đi tới.

“Thiên Ân, mau ra xem TV! Hành Kien đang song ca cùng người đẹp này.....”

Thiên Ân bật TV lên, tin tức về buổi lễ từ thiện đang được phát sóng, Hành Kien đệm đàn dương cầm, ánh mắt tập trung nhìn người con gái đang hát bên cạnh anh.

Là Lộ Thiên Ái! Chỉ thấy hai tay cô ấy nắm microphone, thỉnh thoảng nhìn về phía Hành Kien, hai người song ca bài hát do chính anh sáng tác ‘Cơ hội để yêu’ ánh mắt Hành Kien nồng nàn như cổ vũ khích lệ, khoe miệng như kẻ mỉm cười.

“Oa! Thật hiếm thấy nha! Hành Kien lại đi song ca với người ngoài nghề.....” Mã Cơ lấy làm lạ, sao lại đột nhiên có chuyện hiếm thấy này.

Lúc này trên màn hình hiện lên phụ đề của bản tin — Thiên vương châu Á phá lệ tham gia tiệc từ thiện, có phải vì ‘yêu’?

Một bên là phóng viên phỏng vấn đang không ngừng thêm mắm thêm muối, nói là vì màn biểu diễn đêm nay, một tuần trước cả hai người đều đến Thiên Ứng mỗi ngày để luyện thanh và ghi âm. Hành Kien thể hiện thái độ kiên nhẫn trước nay chưa từng có đối với Thiên Ái, lúc đó cả hai cứ như đang che dấu tình cảm của nhau.

Thất thần nhìn chằm chằm hình ảnh Hành Kien trên màn hình, Thiên Ân run rẩy toàn thân, không thốt được lời nào.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Hành Kien lại xuất hiện biểu cảm dịu dàng, kiên nhẫn, thậm chí nhiệt tình đến như vậy..... Ngoại trừ lần đầu tiên nhìn thấy Lộ Thiên Ái.

Màn biểu diễn kết thúc, như thường lệ, Hành Kien không tiếp nhận phỏng vấn, chỉ có Lộ Thiên Ái xuất hiện trên màn hình, bộ lễ phục màu tuyết trắng càng khiến cô ấy trông thật tao nhã, giọng nói ngọt ngào bày tỏ sự kính trọng đối với Hành Kien.

“Có thể hát cùng vợ thần tượng, tôi rất hồi hộp! Hy vọng biểu hiện của tôi không làm cho anh ấy thất vọng.....” Thiên Ái cười khê, nhí nhảnh le lưỡi, “Anh ấy thật sự rất ân cần, rất kiên nhẫn, giống như người anh cạnh bên nhà vậy, không hề tỏ ra thái độ đại minh tinh gì cả.....”

Ánh mắt Thiên Ái rạng ngời, hai má ửng hồng như nhuộm xuân tình, thật khiến ai nhìn cũng yêu.

“Ân cần? Kiên nhẫn? Người anh cạnh nhà? Có làm không vậy?” Phản ứng của Mã Cơ thật sự khoa trương, “Chị thấy cô công chúa nhỏ này có vẻ dễ ý đến ‘Thiên hạ đệ nhất lạnh lùng’ của chúng ta rồi! Em nói có đúng không?” Cô ám chỉ đến Hành Kien. gương mặt Hành Kien luôn lạnh như băng, rất ít khi mở miệng nói chuyện, cho nên đồng nghiệp trong công ty đều gọi anh sau lưng là ‘Thiên hạ đệ nhất lạnh lùng’.

Thiên Ân không trả lời, nụ cười của Thiên Ái như mũi tên nhọn đâm vào mắt cô, thế giới của cô sắp sụp đổ rồi. Cô luống cuống tắt TV, cứ như trong đó có cất giấu quái vật.

“Í? Sao lại không xem nữa? Thiên Ân, em sao thế?” Mã Cơ thấy khó hiểu nên muốn hỏi. Tuy rằng đồng nghiệp trong công ty đều biết Thiên Ân là em họ của ông chủ, nhưng cô ấy luôn hòa đồng cùng mọi người, thậm chí nhiều lúc còn trêu đùa ông chủ cùng với họ.

“Không có gì hay để xem, em phải về nhà.....” Thiên Ân cố gắng nặn ra một nụ cười, nhanh chóng gom đồ rồi xông thẳng ra cửa.

Thấy vậy, về mặt Mã Cơ vô tội nhìn theo bóng dáng của cô. “Mình đã nói sai cái gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đêm nay, Thiên Ân muốn đợi Hành Kiệt trở về. Kì thật cô cũng không dám chắc chắn anh có về nhà hay không.

Căn phòng không ánh đèn bị bóng tối bao trùm, chỉ có ánh trăng rọi vào từ khung cửa sổ. Cô ôm gối, thẫn thờ nhìn trăng.

Trước đây, cô cùng Hành Kiệt thường thích ra ngoài vào buổi tối, ngồi trên xích đu ngắm trăng. Cô luôn tưởng tượng thấy cha mẹ cô lúc này đang ở trên cung trăng mà nhớ đến cô, thật ra bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh cô, nhưng lại không biết cô đang ở nơi nào mà thôi.

Vì thế, cô khẩn cầu ánh trăng chỉ đường cho cha mẹ tìm được cô, đối với cử chỉ này của cô, Hành Kiệt chỉ cười nhạt.

“Đừng mơ mộng nữa! Nếu bọn họ đã không cần em, thì sẽ không đến tìm em!”

Câu nói này đã làm cho cô khóc, anh liền lúng túng lau nước mắt cho cô, nhưng lại không kiên nhẫn nói, “Khóc cái gì? Bọn họ không cần em, anh cần!”

Chính là những lời này, đã khiến cô có thể an tâm mà dựa vào, từ đó về sau không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Hiện tại, cô cảm thấy mình cũng sắp mất đi chỗ dựa duy nhất này rồi.....

Tiếng mở cửa như làm ngắt quãng suy nghĩ của Thiên Ân, vừa quay đầu lại, Hành Kiệt đã đứng bên cạnh cửa nhìn cô.

Lúc này cô mới ý thức được chính mình đang khóc, cô nhanh chóng lau đi dòng nước mắt đã lăn dài trên má. Anh bây giờ sẽ không giống như trước đây lau nước mắt giúp cô rồi.

“Anh về rồi à?”

Khó khăn lắm mới đợi được anh, Thiên Ân không muốn làm anh mất vui, cô nở mím cười dịu dàng với anh, giống như người vợ ngoan hiền chờ đón người chồng thân yêu của mình.

Hành Kiệt ngơ ngẩn nhìn cô đang chìm đắm dưới ánh trăng, bất chợt, anh cũng như cô hồi tưởng về quá khứ. Gương mặt Thiên Ân vẫn như trước, đậm đậm, thanh khiết đáng yêu, khi đó, lòng anh bắt đầu có ý niệm sẽ bảo hộ cô cả đời.

Nhưng mà, giấc mộng bao năm qua giờ đã ở ngay trước mắt, anh chỉ cần vươn tay ra.....

Lộ Thiên Ái, khát vọng duy nhất của đời anh cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt, trải qua những ngày ở bên nhau, sự đam mê quyến luyến trong quá khứ dường như chưa bao giờ dừng lại. Giờ anh đã không còn là một cô nhi phải sống dựa vào sự bố thí của người khác, mà là một siêu sao có thể danh chính ngôn thuận ngồi dùng bữa cùng cô.

Mấy ngày nay, Lộ Thiên Ái luôn nhìn anh bằng ánh mắt ái mộ và thần tượng, hoàn toàn không hề có đáng vẻ chán ghét như trước đây.

Chỉ cần anh vươn tay ra, Lộ Thiên Ái chắc chắn là của anh!

Đêm nay, tâm tình của anh tràn đầy hưng phấn, cao hứng hơn cả khi nhận được giải thưởng lớn. Nhưng mà, vừa nhìn thấy Thiên Ân, lòng anh lại nảy lên cảm giác tội lỗi.

Để bắt lấy giấc mộng, anh nhất định phải buông tay, nhưng vì sao tâm tình anh lại trở nên nặng nề như vậy, cứ như anh đã bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng?

Trong lúc tâm tư Hành Kiệt còn đang bất ổn, Thiên Ân lại như nhìn ra suy nghĩ của anh qua ánh mắt ấy. Cô đại khái đoán ra được ý anh, vậy ra anh đang tự hỏi làm thế nào để cô tự ra đi.

“Kiện, anh có sao không?” Thiên Ân bất an hỏi.

Thời điểm này cuối cùng cũng phải đến rồi sao? Cô đã nghĩ về chuyện này từ lâu lắm rồi, nếu không để Hành Kiện theo đuổi khát vọng bao năm qua của anh, cô cũng không cách gì có được anh trọn vẹn. Mấy năm qua, cô cảm nhận được tim Hành Kiện chưa bao giờ đặt nơi cô, dường như anh vẫn luôn chờ đợi một điều gì đó.....

Thiên Ân thở dài. Cô vĩnh viễn không bao giờ làm cho anh khó xử.

“Kiện..... Em nghĩ..... Chúng ta dừng lại tại đây thôi! Dù sao cũng không ai biết quan hệ giữa chúng ta, anh có thể theo đuổi người con gái anh thích, em cũng có thể tìm một người đàn ông để lấy làm chồng. Trong mắt mọi người, chúng ta vẫn là anh em họ.....” Thiên Ân cười gượng gạo, chủ động nói lời chia tay. Nói xong, cúi thấp đầu, không dám nhìn anh, nếu không làm thế chắc cô sẽ khóc mất.

Câu nói này lại làm Hành Kiện cảm thấy vô cùng chói tai và phẫn nộ.

Cô cứ thế mà vứt bỏ anh? Không hề cố gắng tranh đấu chút nào sao? Vì sao không hỏi đến ý kiến anh thế nào?

Nếu cô có thể dễ dàng đẩy anh ra như vậy, anh cũng không muốn nói thêm lời nào, nhưng lại có một cảm giác mất mát rất mãnh liệt khiến ngực anh đau nhói.

Như muốn nắm bắt thứ gì đó, Hành Kiện không nén được, xông lên ôm lấy Thiên Ân, cùng ngã lên giường, vội vàng hôn lên môi cô.

Thiên Ân sững sốt hơn một giây, lập tức hưởng ứng cơn lửa tình nóng bỏng của anh.

“Kiện..... A..... Kiện..... Kiện.....”

Bọn họ vội vàng cởi quần áo cho nhau, điên cuồng đòi hỏi đối phương.

Cho cô trầm luân một lần cuối cùng đi! Thiên Ân chủ động ôm lấy anh, tiếng rên yêu kiều cao vút không hề che dấu dục vọng.

“A..... Kiện..... Kiện.....”

Không có vuốt ve âu yếm, Hành Kiện trực tiếp gia nhập thật sâu thiên đường ấm áp của cô, chuyển động điên cuồng.

“Kiện..... Yêu em..... Yêu em..... Nhanh một chút..... Em muốn anh.....”

Mặc dù bọn họ đã ân ái vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên Thiên Ân không có áp lực tình cảm, thân thể của cô kịch liệt vận vẹo hòa theo tiết tấu của anh, hai chân vòng qua eo anh, tiếng rên càng lúc càng cao.

Hai người đều liên tục thờ dốc, cứ như khao khát đối phương điên cuồng, cứ như đây là lần ân ái cuối cùng trước ngày tận thế, cùng lúc đạt đến cao trào.....

“Hô..... Hô.....”

Con sóng tình qua đi, Hành Kiện nằm trên người Thiên Ân thờ dốc, vật nhỏ đã mềm nhũn vẫn đặt trong cơ thể Thiên Ân.

Thiên Ân vẫn chưa hồi phục được sau dư vị của cao trào ấy, nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng, hai má ươn ướt không rõ là nước mắt hay là mồ hôi.

Dáng vẻ của cô lúc này làm khuấy động tim Hành Kiện, anh không ngờ mình lại khó dứt bỏ đến như vậy, thật không nỡ buông tay cô ra.

Anh nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, lông mi cô, môi cô, tựa như là lời chào từ biệt đối với chúng.

Thiên Ân không mở mắt, để mặc cho mình sa lầy vào sự dịu dàng lần cuối cùng này, sau đó nước mắt lại trào ra, như muốn anh phải hôn cô cả đời.

Đi đi! Tình yêu của em! Cô thở dài trong lòng.

“Anh đi đi.....” Thiên Ân khó khăn lắm mới có thể nói ra những lời này, cô sợ sự dịu dàng của anh cảnh khiến cô khó dứt bỏ, mặc dù hai mắt vẫn nhắm chặt nhưng nước mắt lại không tuôn rơi, từng giọt từng giọt mang theo tình yêu của cô rơi xuống.

Cô quả nhiên không hiểu.....

Hành Kiện nhìn ánh mắt của cô mà trong lòng trào lên cảm giác mất mát.

Là cô đã đẩy anh ra, tự cho là mình suy nghĩ vì anh, sự tiêu cực của cô dường như đã giết chết tình cảm tám năm của hai người. Vì sao cô không giống như trước đây luôn tích cực chủ động? Chỉ để được ở bên anh.....

Hay cô đã xem tình yêu trở thành thói quen, giờ lại cảm thấy mệt mỏi?

Hành Kien bắt đầu đi nhìn cô rơi lệ, thật lâu sau mới nói ra một câu, “Cảm ơn em.” Anh cũng không biết cảm ơn cô vì cái gì, có lẽ là cảm ơn cô đã làm bạn của anh, cảm ơn cô không oán không hối hận trả giá vì anh, nhưng chắc chắn không phải cảm ơn cô đã bao dung mà lùi bước.

Lúc này Thiên Ân mới mở to mắt ra nhìn anh. Yêu say đắm một thời, cuối cùng cô cũng nhận được ba chữ từ anh, nhưng lại không phải là ba chữ mà cô muốn nghe nhất.

Cô hiểu ý Hành Kien, anh cảm ơn vì cô đã thành toàn cho anh, cảm ơn cô không làm to chuyện, cảm ơn cô đã lấp đầy khoảng trống trong anh trước khi Lộ Thiên Ái xuất hiện.

Hành Kien nhìn cô thật lâu, sau đó mới đứng dậy mặc quần áo rồi đi, không hề quay đầu lại.

Thiên Ân cũng xoay lưng về phía anh, nước mắt lặng lẽ tuôn.

Một tuần sau, Thiên Ân rời khỏi ngôi biệt thự cô đã sống ba năm với Hành Kien, chuyển vào căn hộ mà mình đã mua trước đó.

Có lẽ tình cảm không xác định giữa hai người bọn họ khiến cô có không có cảm giác an toàn, thế nên trước đây mới mua căn hộ này, không ngờ nhanh vậy đã có tác dụng.

Mỗi ngày, khi Thiên Ân vừa bước chân vào căn phòng này, cô đều phải nén cảm giác muốn khóc, nhưng khi đi ngủ ngủ sự cố gắng của cô lại không thể kiềm chế được nữa.

Không có Hành Kien giường có vẻ rộng lắm, nhưng cũng lạnh như băng.

Sự mong nhớ cứ như cơn sóng trào, khiến cô không thể ngủ say. Thì ra, không có người làm bạn, người gặp ác mộng sẽ là cô, Hành Kien hẳn là đã sớm giải thoát khỏi ác mộng rồi, bởi vì anh đã không chủ động liên lạc với cô, trừ những lúc chạm mặt ở công ty.

Từ khi rời khỏi nhà anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ở công ty, hôm đó là ngày báo cáo tình hình kinh doanh. Hội nghị kết thúc, anh bảo cô nán lại.

“Em không cần phải chuyển ra ngoài, đó cũng là nhà của em.” Trong giọng nói của anh có phần chua xót.

Thiên Ân không dám nhìn anh, sợ tình yêu mà cô đang che giấu sẽ hiện ra ngoài ánh mắt. “Anh đừng để ý, như vậy đối với mọi người đều tốt.” cô không muốn khiến anh cảm thấy áy náy, vì như vậy bản thân cô cũng không vui về gì. “Với lại. sống một mình cũng rất thoải mái, phòng ở của em tuy nhỏ, nhưng có cảm giác rất ấm áp!” Cô ra về thoải mái, muốn xua đi bầu không khí nặng nề này.

“Thật vậy sao?” Phản ứng của Thiên Ân làm cho Hành Kien thật buồn bực. Cô chuyển đi rồi, anh không cảm thấy tốt gì cả, trong nhà luôn lạnh lẽo, nhất là đêm đến anh không thể nào ngủ say, cứ như mắc phải lời nguyền, ác mộng luôn quấy nhiễu giấc ngủ của anh.

“Ừm.” Thiên Ân gật đầu dứt khoát. Chỉ cần cô thốt lên lời nào, nhất định cô sẽ không nén được mà khóc lên mất.

“Vậy là tốt rồi.” Hành Kien nhìn cô, dáng vẻ như muốn nói lại thôi, cuối cùng lại không nói gì bước ra khỏi phòng.

Anh đi rồi, Thiên Ân chạy nhanh vào phòng hóa trang, lúc này mới dám cho nước mắt tuôn ra.

Hai tháng sau, Thiên Ân bắt đầu làm công tác tuyên truyền cho một nghệ sĩ mới, không gặp lại Hành Kien, cô cũng không biết lịch trình của anh thế nào.

Sự nhớ mong mỗi giây mỗi phút cũng chưa từng dừng lại, cô rất muốn hỏi Ngải Mễ, nhưng nghĩ rằng nhất định cô ấy sẽ không tiết lộ, không ngờ tới Ngải Mễ lại tìm tới tận cửa.

“Hi! Em khỏe không?”

Hôm nay, Ngải Mễ xuất hiện trước văn phòng của Thiên Ân, đôi mắt không dấu vẻ quan tâm.

“Em tốt lắm!” Thiên Ân vờ lạc quan, không muốn ai thấy dáng vẻ bị chồng ruồng bỏ. “Sao chị lại rảnh rỗi đến đây?”

“Ông chủ đi nghỉ phép.” Ngải Mễ đóng cửa lại, bước lại ngồi ghế đối diện với Thiên Ân, nhỏ giọng nói ra hành tung của Hành Kien, , “Đi Paris.”

“Ah?” Thiên Ân nghi hoặc nhìn cô ấy. Hành Kien không thích Paris, sao lại tới nơi đó nhỉ?

Dường như nhìn ra nghi vấn của cô, Ngải Mễ trực tiếp trả lời, “Đừng hỏi chị, chị cũng không biết. Lần xuất ngoại này của cậu ấy rất thần bí. Nói thật thì, hành vi của cậu ấy thật sự luôn làm cho người khác cảm thấy khó hiểu, em tốt với cậu ấy như thế, cậu ta còn muốn cái gì nữa?”

“Chị đừng nói nữa, cẩn thận bị nghe thấy.” Thiên Ân ngăn không cho Ngải Mễ nói tiếp. Quan hệ của cô và Hành Kien không ai được biết, dù sao giờ cũng đã chia tay rồi, nên lại càng không thể công khai.

“Ai! Chuyện gì em cũng nghĩ cho cậu ấy, đổi thành người phụ nữ khác, chắc đã sớm lòi kéo phóng viên giới truyền thông, khóc lóc kể lể Hành Kien bội tình bạc nghĩa.” Ngải Mễ vô cùng bức xúc.

Thiên Ân không nói gì, chỉ yên lặng cầm khăn giấy lau nước mắt.

“Thiên Ân, chị không biết giữa các em đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị khuyên em, bất kể thế nào đều phải biết yêu bản thân mình một chút.” Ngải Mễ nhìn ra Thiên Ân vẫn còn rất yêu Hành Kiện, nếu không cô đã không thất vọng bi thương như thế.

“Hành Kiện là người đàn ông độc thân đáng giá hơn hai mươi triệu, có tài hoa lại có sức hút, có biết bao nhiêu người phụ nữ đều muốn cậu ấy, em lại không thèm để ý đến, mặc kệ trước kia cậu ấy thường xuyên qua lại với ai, cuối cùng chẳng phải vẫn trở lại bên cạnh em sao.”

Ngải Mễ đang ám chỉ đến chuyện Hành Kiện song ca cùng Thiên Ái, Thiên Ái không hề che dấu tình cảm cùng thần tượng đối với Hành Kiện, Ngải Mễ đoán Thiên Ân và Hành Kiện chia tay là vì chuyện này.

“Không phải. Không phải.” Thiên Ân thấp giọng khóc nức nở, trong lòng cô có nỗi khổ không thể nói ra.

Giống như Ngải Mễ nói, cô làm việc đều suy nghĩ vì Hành Kiện, đương nhiên không thể nói ra bí mật của Hành Kiện, cô tuyệt đối không bán đứng anh.

“Ai! Nhìn em đau khổ như vậy, chị cũng không đành lòng. Nhưng mà, nếu thật sự hai người không thể ở cạnh nhau, vậy em hãy sớm quên cậu ấy đi, sau này vẫn còn nhiều người đàn ông tốt, tuổi em cũng không nhỏ rồi.”

“Em không sao.” Thiên Ân kìm không cho nước mắt chảy ra, cảm kích nhìn Ngải Mễ “Em sẽ cố quên anh ấy.”

Chỉ có bản thân Thiên Ân mới hiểu được đây chỉ là câu nói lấy lệ, bởi vì cô không có ý nghĩ sẽ quên anh.

Hai tuần sau khi Ngải Mễ tìm đến Thiên Ân, trang bìa tạp chí đăng hình của ngôi sao châu Á Hành Kiện và Thiên Ái cùng nhau đi du lịch Paris, ví dụ như thân mật cùng nhau bước ra từ cửa hàng LV ở Paris.

Những bức ảnh này được du khách Đài Loan chụp được, mặc dù chất lượng ảnh rất kém, nhưng chỉ cần nhìn sơ đều có thể nhận ra. Người chụp ảnh kiên trì bám theo hai người, đến tận khi hai người họ đi vào khách sạn năm sao George ở gần đó.

Tạp chí vừa phát hành, điện thoại của công ty Thiên Ứng lập tức vang lên không ngừng, mỗi người đều tiếp điện thoại không ngừng tay.

Thiên Ân cố nén đau xót trong lòng, bình tĩnh đối phó. Sau khi thương lượng với Ngải Mễ, cô quyết định để Hành Kiện chủ động mở họp báo, mời phóng viên, nhờ phương tiện truyền thông làm sáng tỏ mọi chuyện.

Chiều hôm đó, phóng viên tụ hội đông đủ tại hội trường công ty Thiên Ứng, Thiên Ân làm chủ trì.

Phóng viên đến, cô vẫn một mình trong toilet, cố gắng kìm nén không để bản thân bật khóc, cố sức nói với chính mình phải bình tĩnh mà chống đỡ, không thể để tình cảm cá nhân làm ảnh hưởng.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên, đời sống tình cảm của thiên vương châu Á được xác minh đối tượng, toàn bộ giới truyền thông đương nhiên huy động toàn bộ lực lượng, rất nhiều phương tiện truyền thông tham dự khiến cho hội trường của Thiên Ứng trở nên vô cùng chật chội.

Thiên Ân tới hội trường cùng các phóng viên giao lưu trước, thuyết minh với các phóng viên lịch trình buổi họp báo, một lát sau Hành Kiện và Ngải Mễ mới cùng đi vào hội trường. Guồng mặt sáng giá của anh đột nhiên nở nụ cười, khoảnh khắc này lập tức được chụp lại.

Ở trước mặt các phóng viên, Hành Kiện nói chuyện hài hước mà trước đây không dễ gì có được.

“Đến nước Pháp xa xôi như vậy mà cũng bị chụp, sớm biết vậy thì đã đi châu Phi, du khách châu Á hẳn là ít hơn nhiều.”

Câu nói này khiến toàn hội trường cười to, Hành Kiện cũng cười ngượng ngùng.

Tiếp theo, anh bắt đầu công khai quan hệ giữa hai người, “Ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi và Lộ tiểu thư đã có cảm tình với đối phương, yêu thích đối phương. Cô ấy là một cô gái đáng yêu, rất tình cảm, lại xinh đẹp hào phóng. Cảm ơn mọi người đã quan tâm, cũng hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi.” Anh nói tuy ngắn gọn, nhưng lại không giấu được thần thái hưng phấn.

Thiên Ân nhìn anh, thấy đau đến tận đáy lòng.

Lần này Hành Kiện đồng ý mời phóng viên dự họp thật sự là ngoài dự kiến của cô. Trước đây, anh đều không quan tâm những chuyện thế này, lần này lại công khai thừa nhận, tất nhiên là rất xem trọng Lộ Thiên Ái. Về mặt rạng ngời của anh lúc này đối với cô thật xa lạ.

Thiên Ân nén đau, tiếp tục chủ trì buổi họp mặt của phóng viên.

Đối với những câu hỏi của phóng viên Hành Kiện đều rất phối hợp hưởng ứng, hỏi có dự định kết hôn không, anh cười khẽ trả lời, “Hy vọng mọi người cho chúng tôi một chút không gian cùng thời gian, đoạn quan hệ này thuận lợi mới có khả năng duy trì đến giai đoạn kia.” Ngụ ý là không loại trừ khả năng kết hôn.

Cuối cùng, có một phóng viên đưa ra vấn đề hướng về Thiên Ân.

“Quản lý Ngao, mọi người đều biết cô là em họ Hành Kiện, đối với hành động công khai tình cảm lần này của Hành Kiện, cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi?” Đột nhiên bị hỏi vấn đề này, theo phản xạ tự nhiên cô lập tức nhìn về phía Hành Kiện, thì thấy anh lại mỉm cười với mọi người, không hề nhìn cô.

Cô đành lấy nụ cười để che dấu sự thất thường của mình, nói: “Ừm. Họ thật đẹp đôi. Tương lai. Tôi hy vọng có vinh hạnh trở thành người một nhà với Lộ tiểu thư.” Câu nói này không làm cho mọi người bất ngờ.

Trái tim Thiên Ân giờ đang nhỏ máu. Nâng ly rượu lên trước mặt mọi người, như hòa rượu cùng với máu, cô uống một hơi cạn sạch, bao gồm cả Hành Kiện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Miền cường chống đỡ các câu hỏi được đặt ra, sau khi tiễn các phóng viên về, Thiên Ân trở lại văn phòng dưới sự tán thưởng của đồng nghiệp.

Mọi người đều cho rằng lần này đã giải tỏa được nghi ngờ của các phóng viên, trường hợp nào cũng xử lý rất tốt, chuyển những xấu mờ ám thành chuyện tốt, đối với hình tượng của Hành Kiện cũng có lợi, đúng là một công đôi việc.

Thiên Ân miễn cưỡng cười vui vẻ.

Sự việc đã được giải quyết, cô liền cảm túi xách rời khỏi công ty. Thiên Ân không lái xe, đi thẳng ra cửa lớn hướng về phía công viên.

Cô đi vừa nhanh lại vừa vội, cứ như muốn trốn chạy điều gì đó, khi đi đến một góc khuất, vắng người mới thở dốc hồng hộc, đồng thời, những giọt nước mắt tuyệt vọng và túi thân cũng theo tiếng nấc mà tuôn rơi.

“A. A. Tại sao. Tại sao.” Cô ngồi xuống giữa bãi cỏ, lấy hai tay che miệng lại, khóc như bị đứt từng khúc ruột, “Vì sao. A.”

Vì không muốn Hành Kiện khó xử, cô chủ động trao anh cho Lộ Thiên Ái, giờ hai người họ đã chính thức ở cạnh nhau, nỗi đau trong lòng cô cũng vượt quá mức tưởng tượng của bản thân. Hơn nữa, cả hai mới quen biết không lâu anh liền công khai thừa nhận quan hệ giữa hai người. Vậy tám năm bên nhau này của cô và anh thì được tính là gì? Đó chỉ là giấc mộng Nam Kha* thôi sao?

“Tại sao. Tại sao.”

Cô yêu anh như vậy, tại sao anh không thể yêu lại cô như thế? Tại sao tình cảm hai mươi mấy năm qua lại tan vỡ chỉ vì một Lộ Thiên Ái mới xuất hiện chỉ vài lần? Cô không hiểu cũng không cam tâm!

Nhìn nước sông chảy xiết, đột nhiên Thiên Ân có ý định nhảy xuống, nhưng hình bóng Hành Kiện lại khiến cô lập tức đánh vỡ ý nghĩ đó trong đầu.

Không được! Nếu nhảy xuống, sau này có muốn cũng không thể nhìn thấy anh nữa rồi.

Có dừng khí đưa ra lời chia tay, nhưng không có dừng khí rời xa anh, cô muốn ở bên anh, cho dù là em họ của anh cũng đủ rồi.

Rã rời, ngồi bệt trên mặt đất, Thiên Ân vì mối tình si của chính mình mà cảm thấy vừa buồn cười lại cũng vừa thảm thương.

Từ nhỏ đến lớn, cô làm gì cũng đều vì anh. Để có thể ở cạnh anh, bị mắng, bị đẩy ngã cô cũng không hề để ý.

Bây giờ, cô sẽ không bám lấy anh nữa, chỉ cần được nhìn thấy anh. Là đủ rồi.

Chuyện tình cảm lần đầu công khai, lũ chó săn lại luôn bám theo dai như đĩa, những tin tức liên quan đến Hành Kiện ngày càng nhiều.

Hành Kiện lạnh lùng của ngày trước, gần đây lại thường xuyên tham dự các hoạt động xã giao, ví dụ như họp báo trang phục hàng hiệu, triển lãm trang sức cao cấp, nghe nói đều là tham dự cùng Thiên Ái, khiến cô ấy nhất thời trở thành người được cả giới xã giao coi trọng.

Bất luận là ở nơi nào, Thiên Ái đều mặc trang phục hàng hiệu và đeo trang sức cao cấp, đáng người tiêu chuẩn và dung mạo xinh đẹp của cô ấy vĩnh viễn luôn là tâm điểm của ống kính.

Đương nhiên, mặc dù trên người Thiên Ái toàn là đồ dùng cao cấp, nhưng so ra giá trị vẫn kém thiên vương châu Á bên cạnh cô.

Hành Kiện chỉ mặc quần jeans áo phông đơn giản, khoe miệng mỉm cười tỏ vẻ anh không thích bị chụp ảnh, cùng với Thiên Ái tươi cười sang lạn ở bên cạnh tạo thành hình ảnh hết sức đối lập.

Thiên Ân nhìn tạp chí, ngón tay mon trón tấm hình chụp Hành Kiện, nhẹ nhàng nói: “Kiện, đây là những gì anh muốn sao?”

Cô biết anh luôn chán ghét những hoạt động xã giao thế này, nay lại vì Lộ Thiên Ái mà miễn cưỡng tham gia, anh luôn không thích bị gò bó, trong lòng nhất định rất buồn, nhưng từ chuyện này cũng thấy rõ anh lưu tâm với Thiên Ái như thế nào.

Trước kia, khi bọn họ xuất ngoại, ngay cả đi dạo phố anh cũng không chịu, chỉ muốn triền miên cùng cô trong phòng.

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa tình yêu và tình dục!

Cái mà cô có thể cho Hành Kiệt, chính là làm một người bạn tình hữu ích, cứ như không khí, không cần cố sức vẫn có thể hít vào....

Thiên Ân cô đơn khép lại quyển tạp chí, buộc bản thân mình đừng hồi tiếc vì đã chia tay.

Đã lâu không gặp Terry Mama, hôm nay được nghỉ phải đi gặp bà thôi.

Mama giống như mẹ của Thiên Ân, đặc biệt yêu thương cô. Mama đã hơn bảy mươi tuổi, sống tại một căn phòng nhỏ gần cô nhi viện, cô nhi viện còn sắp xếp cho hộ lý chiếu cố bà. Gian phòng nhỏ đó là do một nhà từ thiện hảo tâm giấu tên quyên tặng, hàng năm cô nhi viện đều nhận được một số tiền không nhỏ, vì vậy nên đã thuê hộ lý tới để chăm sóc nữ tu sĩ Terry.

Sau khi Hành Kiệt nổi tiếng, Thiên Ân cũng rất ít khi có cơ hội trở về gặp Mama, lúc nào cũng bên anh như hình với bóng, cũng sợ bị giới truyền thông tra ra bối cảnh của Hành Kiệt. Lúc này, bọn chó săn đang ráo riết truy lùng những tin tức nóng hổi sau vụ công khai chuyện tình cảm của anh. Thiên Ân cô cũng không còn là người tuyên truyền của Hành Kiệt, chắc là họ sẽ không chú ý đến hành tung của cô?

Thiên Ân hạ quyết tâm, lập tức xuất phát.

“Mama, con đến đây! Dạo này người thế nào rồi?”

Thiên Ân mất hai tiếng để trở về cô nhi viện, lúc này Mama đang ngồi ở vườn hoa phơi nắng.

“Là Thiên Ân sao! Đã lâu không gặp con, Mama vẫn nhớ kỹ con nha.....” Nữ tu sĩ Terry móm mém cười, cười rất vui vẻ. “Hành Kiệt có khỏe không? Sao nó không về cùng con?”

Mỗi lần Thiên Ân vừa đến, Mama sẽ nhắc tới Hành Kiệt. Trong tâm trí của bà, Hành Kiệt và Thiên Ân như là hai trong một, cho dù bà chưa bao giờ nhìn thấy Hành Kiệt khi trưởng thành, bởi vì từ ngày anh rời khỏi cô nhi viện cũng chưa từng một lần quay trở lại.

“Anh ấy tốt lắm, công việc bận rộn, nên không thể đến được.....” Lần nào Thiên Ân cũng trả lời giống nhau. Mama không xem TV hoặc tạp chí, nên không biết Hành Kiệt chính là đại minh tinh nổi tiếng Hành Kiệt.

Kỳ thật, bộ dáng bây giờ của Hành Kiệt khác xa so với ngày trước, cho dù là bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng anh hay những nữ tu sĩ đã chăm sóc anh cũng đều không nhận ra được, do đó xuất thân của anh mới có thể giấu diếm.

“Vậy hai con định khi nào thì kết hôn?”

Lần nào Mama cũng đều hỏi về chuyện này, bà vẫn luôn cho rằng bọn họ nhất định sẽ kết hôn.

Mặt Thiên Ân thoáng buồn, nhưng giả vờ kiên cường cũng không ngăn cản được sự quan tâm của mama.

“Mama.....” Cô nhào vào trong lòng Mama khóc thật tủi thân. “Con rất yêu anh ấy..... Nhưng anh ấy lại không yêu con..... Anh ấy không yêu con.....”

Thiên Ân dứt quãng nói ra nỗi lòng mình, vừa khóc vừa nói.

Biểu tình của Mama không có lấy một chút kinh ngạc, bà chỉ dịu dàng vỗ về mái tóc Thiên Ân, trên gương mặt nhân từ lộ ra sự thông hiểu và đau xót.

“Hành Kiệt là một đứa trẻ cô độc, cái nó cần chính là tình yêu thương, chỉ có tình yêu mới có thể làm cho nó tìm được chính mình, sẽ không bị lạc lối.....” Hai đứa nhỏ này bà đã để ý từ bé đến lớn, đối với Hành Kiệt, bà tốn tâm tư hơn so với những đứa trẻ khác rất nhiều. Thời khắc Thiên Ân chủ động trả giá để quan tâm đối với đứa nhỏ này, bà biết Hành Kiệt đã được giải thoát, chỉ là cậu ấy còn chưa phát hiện ra mà thôi.

“Nhưng mà..... Nhưng mà..... Anh ấy yêu người khác..... Vì sao.....” Thiên Ân cảm thấy Mama không biết tình trạng hiện giờ. Thứ Hành Kiệt cần không phải tình yêu của cô, mà là tình yêu của Lộ Thiên Ái..... Nghĩ đến đây, lòng cô lại buồn phiền.

“Con à, con có một trái tim lương thiện, cuối cùng nó sẽ phát hiện ra mặt tốt của con, cảm nhận được tình yêu của con.....” Mama lau đi nước mắt của Thiên Ân, giống thánh mẫu an ủi đứa trẻ bị thương. “Thượng đế sẽ đem tình yêu của con truyền cho nó.....”

“Mama.....” Thiên Ân ôm chặt lấy người mẹ duy nhất của mình, giờ phút này, dường như cô cũng đang được giải thoát.

Đêm nay, Thiên Ân giúp Mama chuẩn bị một bữa tối phong phú, cùng bà dùng bữa tối rồi mới trở lại Đài Bắc.

Khi xe của Thiên Ân vừa rời xa phòng nhỏ, một cô gái đi tới căn phòng đó, gõ cửa.....

“Reng..... Reng.....”

Sáng sớm, tiếng chuông điện thoại dồn dập làm Thiên Ân tỉnh lại, cô cầm lấy tai nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khản trương của Ngải Mễ.

“Em xem tạp chí mới ra hôm nay chưa?”

“E chưa xem! Sao vậy chị?” Thiên Ân bừng tỉnh. Không phải một nghệ sĩ nào đó của công ty lại đề ra yêu sách gì chứ?

“Em mua nhanh đi! Chúng ta gặp nhau ở công ty.....” Ngải Mễ thật vội vàng, nói xong liền cúp điện thoại.

Có phải Hành Kịch đã xảy ra chuyện hay không? Nghĩ đến khả năng này, trái tim Thiên Ân bắt đầu hoảng sợ, cô chạy vào phòng tắm với tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu trang điểm, mười phút sau lập tức xuống lầu mua tạp chí.

Ảnh chụp trên trang bìa tạp chí cùng tiêu đề to đùng của nó làm cho máu cô như chảy ngược.

Xuất hiện trên tấm hình là Mama đáng yêu đang tươi cười, tiêu đề viết là ‘Viện trưởng cô nhi viện chứng thật Hành Kịch từ năm sáu tuổi đã lớn lên ở đây’, nội dung còn thể hiện rõ chuyện cũ năm đó mẹ Hành Kịch thất cô tự sát, còn có quá trình trưởng thành của anh.

Trời ạ! Anh đã đọc báo chưa? Liệu anh có thừa nhận tất cả mọi chuyện không?

Càng làm cho Thiên Ân phần hận chính là, bọn chó săn lại bám theo chân cô mới tìm được chỗ ở của Mama, còn giả vờ muốn viết một bài báo về cô nhi viện Thiên Ân, vì vậy Mama mới có thể đưa cho bọn chúng ảnh chụp trước đây của Hành Kịch, còn có của cô nữa.

Nghĩ đến tâm tình của Hành Kịch, tình cảm của Mama bị lợi dụng, Thiên Ân tức giận đến nỗi cả người run rẩy. Cô nhanh chóng lái xe đến công ty, Ngải Mễ đang chờ cô ở văn phòng.

“Anh ấy đâu? Đọc rồi sao?” Thiên Ân sốt ruột hỏi phản ứng của Hành Kịch.

Ngải Mễ bất đắc dĩ gật đầu.

Thiên Ân suy sụp, ngã xuống sofa, như quả bóng cao su bị xì hơi.

“Lúc ăn cơm sáng thì thấy được, sắc mặt cậu ấy rất kém, một câu cũng chưa nói, liền ra khỏi nhà rồi.....”

“Giờ anh ấy ở đâu?” Thiên Ân trầm nghĩ muốn ở bên anh.

Ngải Mễ lắc đầu. “Không biết, cũng không bật máy.....”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Thiên Ân gấp đến độ nước mắt chảy ròng. Hành Kịch sẽ tới chỗ nào đây?

Lúc này, di động Ngải Mễ vang lên, là giới truyền thông gọi tới chứng thực tin tức là thật hay giả.

Điện thoại trong công ty cũng vang lên không ngừng, Thiên Ân lại vô tâm tiếp nghe, lòng của cô đang trầm nghĩ – Hành Kịch đi nơi nào rồi?

Ngải Mễ trả lời điện thoại xong lập tức tắt máy, tránh cho di động bị phóng viên liên tục gọi tới. “Thiên Ân, cứ như thế này không phải là biện pháp, chúng ta phải mau chóng nghĩ ra đối sách.”

“Nhưng còn Hành Kịch.....”

“Em đừng hoảng hốt, nghĩ lại xem cậu ấy có thể đi đâu, chúng ta cùng đi tìm.....” Ngải Mễ nhìn bộ dáng của Thiên Ân, hẳn là không thể lái xe.

“Em cũng không biết.....” Thiên Ân lúc này mới giật mình, cảm thấy sự hiểu biết của cô đối với Hành Kịch thật sự còn rất ít.

Vào thời điểm này, anh còn có thể đi đâu?

Khi Thiên Ân và Ngải Mễ vội vã đi tìm Hành Kịch cũng là lúc anh đã vào căn biệt thự bí mật trên núi Dương Minh, mang theo Terry Mama.

Hôm nay lúc anh nhìn thấy bài báo trên tạp chí, phản ứng đầu tiên là tức giận. Giới truyền thông lại dám lợi dụng Mama kính yêu của anh, lại chưa có được sự đồng ý của bà đã công khai ảnh chụp.

Để tránh giới truyền thông tiếp tục quấy rầy Mama, trước khi toàn bộ giới truyền thông tìm được nơi bà ở, anh đã đi trước một bước, đưa Mama tới biệt thự của một người bạn.

Mặc dù mười mấy năm không gặp, Mama lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận ra anh ngay. Nghe Hành Kịch nói muốn dẫn bà đến Đài Bắc, bà không chút do dự liền đi theo anh.

“Hành Kịch, sao con lại mang ta tới đây? Nơi này thật là đẹp.....” Mama hoàn toàn không biết sự vô tâm cùng thẳng thắn của chính mình, đã khiến cho

bên ngoài xảy ra không ít sóng gió. “Đúng rồi, Thiên Ân đâu? Sao không thấy nó? Hai người các con luôn như hình với bóng.”

“Cô ấy không ở đây!” Hành Kien cắt ngang lời nói của bà, tránh đề bà khỏi nhắc đến những chuyện trước đây.

“Thiên Ân là cô gái tốt, cho tới bây giờ trong lòng của nó cũng không hề có người nào khác, chỉ có con.” Nữ tu sĩ Terry nghĩ đến dáng vẻ khổ sở ngày đó của Thiên Ân, thừa dịp khuyên nhủ Hành Kien.

“Con biết.” Người bên ngoài đều nhìn ra được, sao anh lại có thể không biết? Nhưng mà. Chỉ có yêu thôi thì không thể khiến hai người có thể đối mặt với nhau.

Thiên Ân và Ngải Mễ biết không thể tìm được Hành Kien, đành phải về nhà chờ anh trở lại.

Lúc này, hai người chỉ nhìn chăm chăm vào TV xem ý kiến của giới truyền thông cùng phản ứng của người hâm mộ.

Xe SNG của toàn Đài Loan đều bao quanh cô nhi viện Thiên Ân và căn phòng của Mama, những bức ảnh trước đây của bọn họ không ngừng xuất hiện ở bản tin, may mắn là cô nhi viện vẫn đóng cửa, không tiếp nhận phỏng vấn, phòng nhỏ của Mama được hộ lý Yemen đóng chặt.

Liệu Mama có sợ hãi không? Thiên Ân lo lắng nghĩ.

“Ai! Bọn chúng đều là quỷ hút máu.” Ngải Mễ tức giận mắng to, “Cũng thật may mắn là phản ứng của fan không đến mức quá kịch liệt, mọi người đều có khuynh hướng đồng tình với quá khứ của Hành Kien.”

Lúc này, đột nhiên xuất hiện hình ảnh Thiên Ái đang vội vàng né tránh giới truyền thông.

“Lộ tiểu thư, xin hỏi đối với chuyện Hành Kien lớn lên ở cô nhi viện, cô cảm thấy thế nào?”

“Khi hai người kết giao, anh ấy có nói với cô chuyện này không?”

“Cô có để ý đến thân thể của anh ấy không? Nghe nói cha cô rất chú trọng gia thế bối cảnh.”

Bị mấy chục cái microphone chĩa vào, Thiên Ái sợ tới mức trắng bệch mặt mày, hét to lại, “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường! Đừng đến làm phiền tôi!” Cuối cùng, cô ấy ra sức đẩy đám người kia ra, leo lên một chiếc xe sang trọng rồi đi.

“Hừ! Người phụ nữ này thật hèn hạ, lập tức chối bỏ quan hệ.” Ngải Mễ tức giận xả ra mấy câu oán hận trong lòng, “Thật không biết vì sao Hành Kien lại coi trọng loại phụ nữ này.”

Cô oán giận nhìn về phía Thiên Ân, hai mắt Thiên Ân lại nhìn về phía sau cô, quay người lại, cô thấy Hành Kien đang đứng ở bên ngoài, ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào TV, theo ánh mắt anh, chắc hẳn anh đã thấy được hình ảnh Lộ Thiên Ái chối bỏ quan hệ giữa hai người.

“Hành Kien, làm sao em tới được đây?” Ngải Mễ cẩn thận hỏi.

Hành Kien hoàn toàn không để ý đến, một mình đi lên lầu.

Thiên Ân nhìn bóng dáng anh, cảm thấy trái tim đau đớn, rất áy náy.

Ánh mắt vừa nãy của Hành Kien, giống y như phản ứng khi bị Lộ Thiên Ái nhục nhã năm xưa. Cô nhìn thấy mà đau lòng, nước mắt chảy xuống.

“Thiên Ân, giờ không phải là lúc để khóc, mau đi an ủi cậu ấy!” Ngải Mễ cảm thấy đây là cơ hội tốt để hai người quay lại với nhau. Hành Kien đã thấy rõ ràng bộ mặt thật của Lộ Thiên Ái, cuối cùng cậu ấy sẽ phát hiện Thiên Ân vẫn là người thích hợp với mình nhất.

Thiên Ân chần chờ một chút, mới lau khô nước mắt đi lên lầu. Cô không có dám chắc Hành Kien có thể để ý tới cô, dù sao cũng là do cô không cẩn thận mới khiến sóng to gió lớn.

“Cốc cốc!”

Thiên Ân gõ cửa, bên trong không đáp lại. Lúc này cô mới mở miệng, “Hành Kien, anh mở cửa được không?”

Bên trong vẫn không có đáp lại.

Thiên Ân nhớ tới lần mà Hành Kien bị nhốt trong căn phòng tối ngày trước, tiểu Hành Kien trước kia cũng giống như anh bây giờ, làm tim cô đau nhức không thôi.

“Hành Kien, em đến rồi, anh không phải sợ.” Cô hạ giọng giống như trước đây, nghĩ đến tình cảnh khi đó, nước mắt cô lại chảy ra.

“Tránh ra.” Rốt cuộc bên trong cũng đáp lại, cũng quật cường giống anh ngày đó.

“Em muốn ở bên anh, như vậy anh sẽ không mơ thấy ma quỷ.” Thiên Ân tiếp tục kiên trì.

“Tránh ra.....”

“Không!”

“Tránh ra.....”

“Không!”

Bọn họ lại giống như trước đây không ai chịu nhường ai, cho đến khi cửa bị mở ra, một bàn tay kéo Thiên Ân vào phòng, sau đó ‘Phanh’ một tiếng, khóa cửa.

Ngài Mễ thập thò đứng trong góc, nở một nụ cười thật vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trong căn phòng bị bóng tối bao trùm, Hành Kiệt ôm Thiên Ân thật chặt, như muốn cô tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Mặc dù xương cốt đau ê ẩm, Thiên Ân cũng cố gắng không phát ra bất cứ thanh âm nào, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng anh, thể hiện nhu tình trong lòng cô.

“Đừng sợ, em sẽ ở bên anh.....” Thiên Ân cảm giác đầu anh đang run run, khuôn mặt giấu trên vai cô giống như đang khóc, nước mắt của cô cũng như thể mà chảy theo.

Lời nói của cô thật dịu dàng, như một dòng nước ấm chậm rãi rót vào trái tim lạnh lẽo của Hành Kiệt, anh cảm thấy mình không hề cô độc, bởi vì Thiên Ân luôn ở bên cạnh anh, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thay đổi.

Tình cảm dịu dàng như nước vây quanh lấy anh, toàn thân Hành Kiệt nổi lên phản ứng, thậm chí muốn đem chính mình hòa nhập trong cơ thể ấm áp của cô.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại hướng tới giường lớn, hai người không ai nói câu gì. Giờ phút này, chỉ muốn có thể chia sẻ đau khổ cùng đối phương. Hành Kiệt một lần lại một lần trút tất cả sự nhiệt tình vào sâu trong cơ thể cô, một giây cũng chưa buông cô ra, cho đến khi anh nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thiên Ân nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, yêu thương lau đi mồ hôi trên mặt anh. Có được thời khắc này, cho dù muốn cô chết ngay cô cũng cam tâm tình nguyện.

Lúc này, Hành Kiệt bỗng nhiên lắc mạnh đầu, như mơ thấy ác mộng, lại nói mê, “Úm..... Úm.....”

“Kiện, tỉnh lại đi, em ở đây, đừng sợ.....” Thiên Ân muốn đánh thức anh dậy, nhưng Hành Kiệt vẫn không ngừng nói mê.

“Không..... Anh yêu em..... Thiên Ái.....”

Từng câu nói đứt quãng này như một con sóng dữ, lập tức phá hủy niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà Thiên Ân vừa có được.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn anh. Thì ra cô vĩnh viễn cũng không thể thay thế được Lộ Thiên Ái.....

Thiên Ân vốn định đứng dậy rời khỏi anh, nhưng vừa thấy khuôn mặt yếu ớt của anh cô lại mềm lòng.

Không được! Cô không thể rời Hành Kiệt trong lúc anh yếu đuối nhất!

Biết rõ ở lại sẽ có bị tổn thương, nhưng cô vẫn không nỡ rời đi.

Lau khô nước mắt, Thiên Ân lại nhanh chóng nằm xuống cạnh anh.

Lúc này Hành Kiệt mới xoay người lại, bỗng nhiên mở to mắt. Anh vừa mới nằm mơ, mơ thấy Thiên Ân phải rời xa anh, vì thế anh liều mạng giải thích người anh yêu là cô, không phải Thiên Ái, nhưng cô lại không muốn nghe, anh gấp gáp quá nên không biết phải làm thế nào mới đúng, sau đó liền tỉnh dậy. May mắn là Thiên Ân vẫn còn ở đây!

Anh như trút được gánh nặng trong lòng, nở nụ cười với cô, ôm cô vào lòng, không bao giờ muốn buông cô ra một lần nào nữa.

Trước khi ngủ, Hành Kiệt nghĩ: Ngày mai nhất định phải nói cho Thiên Ân biết..... Anh yêu cô.

Hành Kiệt tỉnh lại, trong phòng im ắng, ánh mặt trời nhẹ hắt vào tấm rèm cửa.

Đột nhiên anh nhìn sang bên cạnh mình, không có ai!

Anh lập tức nhảy xuống giường, mặc quần áo gọn gàng, sau đó lao xuống lầu. Phòng khách cũng không một bóng người, khiến lòng anh vô cùng hoảng hốt.

Lúc này, phòng bếp truyền đến tiếng nói chuyện, anh lập tức xông về phía đó, bỗng dung cửa được mở ra.

“Hành Kiệt, em dậy rồi à! Em làm gì mà như cháy nhà đến nơi thế?” Ngải Mễ vừa nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, nhìn không được liền trêu chọc một chút. Xem ra anh thật không muốn xa Thiên Ân dù chỉ một giây một phút.

Anh không trả lời, chỉ thở hồng hộc nhìn chằm chằm Thiên Ân.

“Đến đây nào, đói bụng chưa?” Thiên Ân mỉm cười bảo anh ngồi xuống, rót cho anh tách cà phê. “Em pha giúp anh rồi, có muốn uống không?”

Hành Kiệt lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thiên Ân, tầm mắt vẫn không rời khỏi cô.

“Hành Kiệt, chị vừa mới bàn với Thiên Ân, cả hai đều cho rằng chỉ có mở họp báo mời phóng viên đến tham dự, giải thích chuyện này rõ ràng, không biết suy nghĩ của em thế nào?”

Rốt cuộc Hành Kiệt cũng dời sự chú ý sang Ngải Mễ. “Nội dung là gì?”

“Bọn chị nghĩ, trước tiên Thiên Ân sẽ đứng ra nói về lập trường của công ty, sau đó em sẽ kể quá trình lớn lên ở cô nhi viện, các câu hỏi được đặt ra để Thiên Ân trả lời, khi nào cảm thấy cần thiết thì em sẽ tự nói. Về cái chết của mẹ em, em thấy có nên nói ra không?” Ngải Mễ trình bày kết quả thảo luận ban đầu của mình và Thiên Ân.

“Sẽ không có vấn đề gì đâu.....” Thiên Ân đem bản kế hoạch để trước mặt Hành Kiệt, hơi lo lắng nói.

Anh nhìn cô, bình tĩnh nói ra ý nghĩ của chính mình, “Không ảnh hưởng.” Anh sẽ không bao giờ sợ nữa, bởi vì cho tới bây giờ, bên cạnh anh luôn có một thiên sứ bảo hộ, giúp anh quên đi những đau khổ trong quá khứ mỗi khi chợt nhớ lại.

Ngày hôm qua, sau khi giới truyền thông làm sáng tỏ mọi chuyện, anh nghĩ mình sẽ bị những con ác mộng giày vò, nhưng kỳ tích đã xảy ra, đêm qua anh ngủ rất ngon. Từ ngày Thiên Ân chuyển đi, anh chưa từng ngủ ngon được như thế, cho dù là khi ở bên Thiên Ân cũng không thể.

Tình cảm của anh đối với Thiên Ân chỉ như một giấc mộng, vào giây phút anh cho rằng có thể nắm bắt được, nhất định ảo ảnh sẽ tan biến. Ngày hôm qua Thiên Ân khăng khăng chối bỏ quan hệ, càng làm cho anh nhìn thấu sự vô tình của cô ta. Đối với cô, anh chỉ là một công cụ để khoe khoang, ở bên cô anh không thể cảm nhận được thế nào là tình yêu.

Nay tỉnh giấc mộng rồi, anh mới hiểu rõ người mà mình thực sự cần là ai.....

Đối mặt với sự bình tĩnh của anh, Thiên Ân và Ngải Mễ đều cảm thấy kinh ngạc. “Vậy sáng nay em cứ ở nhà đi, chị với Thiên Ân tới công ty chuẩn bị trước, hai giờ chiều sẽ mở họp báo, được không?”

“Không thành vấn đề.” Hành Kiệt đáp lại bằng nụ cười tươi mà chẳng mấy khi có thể thấy được, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng tuyệt vọng ngày hôm qua.

“Vậy bọn em đi trước.” Đối với thay đổi của Hành Kiệt, Thiên Ân cảm thấy có chút khác thường, lo lắng nhìn anh một cái.

Anh lại có phần vui vẻ, “Mau đi đi!”

Nhìn bóng dáng của Thiên Ân, Hành Kiệt lặng lẽ lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Chiều nay, anh quyết định sẽ cho mọi người một bất ngờ.

Lần này phóng viên đến rầm rộ còn hơn cả lần trước, tuy rằng mời họp gấp rút, nhưng dường như các đài truyền thanh lớn nhỏ của châu Á đều tới tham dự, bởi vì từ ngày hôm qua bọn họ đều chờ đợi ở cô nhi viện Thiên Ân.

Giữa chương trình, Hành Kiệt dùng giọng nói trầm cảm để kể về quá trình trưởng thành của anh, anh nói chuyện tự sát của mẹ chính là một nỗi ám ảnh trong lòng anh, cùng với quá trình lớn lên ở cô nhi viện.

“Lúc ấy, chỉ có một cô bé nhìn ra nội tâm sợ hãi của tôi, cô ấy cố gắng tiếp cận tôi, mặc kệ tôi có đánh có mắng cô ấy thế nào, cô bé cũng không chịu rời đi.....” Nói xong, anh nhìn về phía Thiên Ân, tất cả mọi tiêu điểm lập tức chuyển sang người cô.

Có một phóng viên nhanh miệng hỏi: “Cô bé đó chính là cô Ngao sao?” cũng là người mà anh gọi là ‘em họ’.

“Đúng vậy.”

Các câu hỏi liên tiếp theo nhau mà đến.

“Xem ra quan hệ giữa hai người rất thân thiết, nếu không phải anh em họ, vậy là người yêu sao?”

“Thế tình cảm hiện giờ của anh với cô Lộ liệu có tiếp tục không?”

Hành Kiệt cầm lấy microphone đang muốn trả lời, Thiên Ân lại giành nói trước, “Giữa tôi và Hành Kiệt chỉ là tình cảm anh em, không có khả năng phát triển thành tình yêu, huống hồ anh ấy thật lòng thích cô Lộ.....”

Chuyện đêm hôm qua cứ coi như chưa từng phát sinh đi! Sớm hay muộn thì Lộ Thiên Ái cũng sẽ trở lại bên cạnh anh, cô cũng nên tắt hy vọng rồi, vĩnh viễn cứ làm em họ của anh là tốt rồi.

Ngay khi Thiên Ân giành trả lời, sắc mặt xanh mét của Hành Kiệt nhìn thẳng vào cô.

Cô gái này! Lại một lần nữa muốn đẩy anh ra!

Vốn định mượn cơ hội này công khai quan hệ giữa anh và Thiên Ân, công bố với mọi người tình yêu của anh với Thiên Ân, nhưng mà..... Cô lại một lần nữa đẩy anh ra, hoàn toàn không để chuyện tới qua trong lòng. Hành Kiệt tức muốn điên lên.

Trong lúc Thiên Ân giải thích chuyện tình duyên của Hành Kiệt và Thiên Ái từ hồi bé, Hành Kiệt không nói hai lời liền đứng lên muốn rời khỏi hội trường, chỉ còn lại vẻ mặt kinh hãi của Thiên Ân và kí giả.

Nhưng trước khi Hành Kiệt đi, Thiên Ái lại xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt vô tội nhìn anh, đôi mắt rung rung.

Sao cô ta lại ở đây? Hành Kiệt có phần kinh ngạc, anh nghi ngờ nhìn về phía Thiên Ân, cô lại âm thầm cúi đầu.

“Kiện.....” Khi anh đang nhìn chằm chằm Thiên Ân, Thiên Ái bỗng nhiên lao vào lòng anh mà khóc nức nở.

Ánh đèn flash nháy lên liên tục, microphone lập tức hướng về phía hai người bọn họ.

Hành Kiệt không ôm Thiên Ái, vẫn chỉ nhìn chằm chằm Thiên Ân.

Lúc này, Thiên Ân dừng cảm ngắc đầu lên nhìn thẳng anh, hướng microphone nói: “Các vị bạn bè, phóng viên, tin rằng mọi người đều kinh ngạc đối với vị khách quý này, mong mọi người đừng nóng vội, để cho cô ấy ngồi xuống đã, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục đặt câu hỏi.....”

Thiên Ân bình tĩnh làm chủ chương trình, quả nhiên mọi người yên lặng trở về vị trí.

“Vừa nãy có một vị phóng viên hỏi tôi về cuộc sống tình cảm của Hành Kiệt, trước mặt mọi người tôi xin cam đoan, trong chuyện tình cảm anh ấy tuyệt đối trung thành, bối cảnh xuất thân của anh ấy hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới chuyện tình cảm giữa anh ấy và cô Lộ.....” Thiên Ân cố nén nỗi đau trong lòng mà nhìn nhận sự thật.

Kỳ thật, cô sớm đoán được chuyện ở cô nhi viện sẽ bị làm sáng tỏ, giới truyền thông nhất định sẽ truy vấn quan hệ giữa cô và Hành Kiệt, để không ảnh hưởng đến hình tượng của Hành Kiệt, cùng với chuyện tình cảm của anh và Thiên Ái, sáng nay cô đã tự mình đến nhà họ Lộ tìm Lộ Thiên Ái, khẩn cầu cô ta tới cuộc họp báo.....

Biết mục đích đến của Thiên Ân, lúc đầu thái độ của Thiên Ái rất khinh người, nói ra toàn những lời khó nghe.

“Hừ! Một kẻ mò côi không có gia thế bối cảnh như anh ta mà cũng muốn trèo cao sao! Lộ Thiên Ái tôi chỉ cần gạt đầu một cái, có biết bao nhiêu con nhà danh giá muốn rước tôi về làm dâu, tuy rằng con người Hành Kiệt có chút giá trị, nhưng cũng chỉ như đầu gối thôi, không thể khiến tôi vui vẻ.....”

Những lợi thế mà Thiên Ái có được làm cho trái tim Thiên Ân cảm thấy buốt lạnh, nhưng nếu Hành Kiệt không thể quên cô ấy, cô nhất định phải thuyết phục Thiên Ái trở lại bên cạnh anh.

Vì thế, cô đem tình cảm hồi nhỏ của Hành Kiệt nói ra, mặc dù lúc nghe thấy cô ấy có chút khinh thường, nhưng lại vẫn đắc chí không thôi, phần cuối cùng của buổi nói chuyện làm cho cô ta mờ to hai mắt.

“Tuy Hành Kiệt không có xuất thân danh giá, nhưng tổng giá trị tài sản của anh ấy đã vượt quá hai mươi triệu, riêng tiền bản quyền hàng năm thu được trên dưới mười triệu, còn chưa tính cổ phần trong công ty cùng đầu tư ra nước ngoài.....”

Oa! Thì ra Hành Kiệt là người có tiền như vậy, hơn nữa lại một lòng một dạ như thế..... Mặc kệ đi! Tuy anh không phải là người thừa kế của gia tộc giàu có, nhưng ít ra rất đẹp trai, nếu lấy anh ấy sự hâm mộ của các chị em đối với cô chỉ có tăng chứ không giảm!

Thiên Ái cân nhắc trong lòng, quyết định không buông tha người đàn ông kim cương độc thân mà mọi người đang thèm nhỏ dãi kia.

“Ái! Được rồi! Ai bảo anh ấy si tình với tôi như thế.....”

Đối chiếu thái độ của Thiên Ái vào buổi sáng với hiện tại, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Lúc này, Thiên Ái đứng đối diện với giới truyền thông nói ra tâm tình của cô, khác hẳn với hành động chối bỏ quan hệ trước mặt phóng viên ngày hôm qua. Cô nói sẽ không để ý hoàn cảnh xuất thân của Hành Kien, chỉ cần hai người vui vẻ ở cạnh nhau là tốt rồi. Khi nói chuyện còn thẹn thùng nhìn Hành Kien, hoàn toàn giống như toàn tâm toàn ý, là một cô gái không oán không hối hận.

Phóng viên ở đây đều bị thái độ bao dung cùng chân thành của cô làm cảm động, chỉ có Thiên Ân là âm thầm bội phục hành động xảo quyệt của cô ta, nhưng cô cũng chỉ có thể cảm khái trong lòng.

Không có biện pháp, người mà Hành Kien yêu chính là Lộ Thiên Ái.....

Cô vụng trộm nhìn Hành Kien, anh lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, phải nói là trùng mắt với cô, giống như rất tức giận.

Chắc là giận cô vì đã lo chuyện bao đồng rồi! Có lẽ anh muốn trực tiếp nói rõ ràng với Thiên Ái, như vậy càng có thể làm cô ấy cảm động.

Bởi vì thành thật đối mặt với chuyện quá khứ, có lẽ cũng bởi vì sự xuất hiện của Thiên Ái, tất cả phóng viên vốn đến để xem chuyện vui giờ lại trở nên thập phần cảm động.

Sau khi kết thúc, Hành Kien ôm lấy Thiên Ái rồi đi, không quay lại nhìn Thiên Ân liếc mắt một cái.

Chỉ có Ngải Mễ là nổi giận đùng đùng, lập tức chạy vào văn phòng của Thiên Ân.

Sau khi đóng cửa lại cô bắt đầu giáo huấn Thiên Ân, “Chị chưa từng thấy có cô gái nào lại ngốc nghếch như em! Dám đem người đàn ông mà mình yêu đưa vào vòng tay người phụ nữ khác!”

Thiên Ân mặt mày ngời phịch xuống ghé dựa, là chửi chửi khóc. “Anh ấy không yêu em, cứ mặt dày mày dạn ở bên cạnh anh ấy thì có tác dụng gì?” Vì che dấu những giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống, cô đi tới cửa sổ nhìn lên không trung, bầu trời u ám cũng giống như tâm tình hiện giờ của cô.

“Sao em biết cậu ấy không yêu em? Em hỏi cậu ấy rồi sao?” Ngải Mễ nhìn thấy sự bi thương trên mặt cô, giọng nói cũng không mãnh liệt như lúc này. Nhưng mà, cô thật sự chán ghét Lộ Thiên Ái, đã ham hư vinh lại còn làm ra vẻ, hơn nữa hành động thật là hạ lưu, thật không biết Thiên Ân làm thế nào mà thuyết phục cô ta tới tham dự buổi họp báo!

Một lúc lâu sau, Thiên Ân mới có thể nói ra những lời mà cũng làm tổn thương chính bản thân cô, “Là chính miệng anh ấy nói ra.”

Ngải Mễ có chút hoài nghi, nhưng lại không biết nên nói cái gì, dù sao cô cũng không phải đương sự. “Nhưng mà, chị cảm thấy đối với sự xuất hiện của Lộ Thiên Ái, Hành Kien cũng không vui vẻ gì, sắc mặt cậu ấy vẫn rất khó coi, ngay từ đầu cũng chưa đến nỗi như thế.....” cùng Hành Kien hợp tác đã nhiều năm nên cô cũng có chút hiểu biết về anh, nhưng cô không biết là anh yêu Lộ Thiên Ái, ít nhất là cho đến khi chuyện ở cô nhi viện bị làm sáng tỏ.

“Chỉ có thể trách em nhiều chuyện.....” Thiên Ân tự giác trách tội chính mình, “Ít nhất là bọn họ đã cùng nhau rời đi, Kien ôm thất lưng cô ấy, vô cùng thân thiết.....” Ngỡ đến đáng về thân mật của hai người họ, lòng cô lại đau xót không người.

“Ai! Đáng lẽ em phải nhân cơ hội này mà cướp Hành Kien từ tay cô ta, tối hôm qua chỉ có em mới có thể khiến cậu ấy mở cửa, điều đó chứng tỏ cậu ấy thật sự cần em.....”

“Anh ấy chỉ cần em, lại không yêu em.....” Thiên Ân thì thầm nói nhỏ, nghĩ đến quan hệ nhiều năm giữa hai người mà rơi lệ.

“Ai.....” Ngải Mễ không thèm nhắc lại, chỉ vỗ về vai Thiên Ân mà an ủi.

Thiên Ân xoay người lại ôm Ngải Mễ, nước nở trong lòng cô.

Sự thật thường làm đau lòng người, hơn nữa lại khiến con người ta nhận ra bản chất của nó.

Sau khi chuyện thân thế bình ổn lại, mọi chuyện lại diễn ra không như lúc ban đầu, chính là Hành Kien không hề xuất hiện cùng Thiên Ái trong các hoạt động xã giao, mà chỉ chuyên chú tập luyện cho liveshow vào năm tới.

Tất nhiên giới truyền thông vẫn thường xuyên đăng những tin tức linh tinh xung quanh chuyện tình cảm của bọn họ, ví dụ như mẹ Thiên Ái rất thích Hành Kien, cùng với việc Thiên Ái và Hành Kien đeo đồng hồ đôi.

Về những bài báo khiến người ta tan nát cõi lòng như thế này, Thiên Ân không hề có hứng thú, điều mà cô quan tâm là tình trạng hiện nay của Hành Kien.

Ngải Mễ thường cố ý vô tình lộ ra hành tung của Hành Kien, ví dụ như khi nào đi Nhật Bản quay quảng cáo, đi Hong Kong quảng bá sản phẩm, hơn nữa cô đặc biệt thích thú khi Thiên Ái không đi cùng anh, mặc dù cô ta luôn nhào nhào đòi đi theo.

Thiên Ân chỉ lẳng lặng lắng nghe, bắt đầu đi mà cười. Giờ ngoài công việc ra, việc cô cần làm chính là chăm sóc mama cho tốt.

Từ sau lần Hành Kien đưa mama tới Đài Bắc, cơ thể mama cũng tốt lên, ít phải tới bệnh viện, Thiên Ân đưa mama đến ở cùng cô, ban ngày mời một hộ lý tới hỗ trợ.

Có người cùng cô sống nương tựa lẫn nhau, Thiên Ân cảm thấy rất quý trọng hạnh phúc như vậy, nhưng mà bệnh ho khan của mama chữa trị mãi mà vẫn không hết, làm cô lo lắng không thôi.

Đêm nay, chờ mama đi ngủ, Thiên Ân mới lên giường, lại nhận được điện thoại của Hành Kiệt.

“Tối mai em có bận gì không?” Anh hỏi.

Hành Kiệt thường xuyên gọi điện thoại đến, bất quá nội dung cuộc nói chuyện của hai người chỉ giới hạn trong tình trạng sức khỏe của mama, lần này cư nhiên hỏi cô như vậy.

Anh muốn hẹn cô ra ngoài sao? Thiên Ân chờ mong mà tim đập nhanh. “Không có việc gì.”

“Lộ phu nhân muốn gặp em, buổi tối đến nhà cô ấy ăn cơm nhé.” Ngữ điệu của Hành Kiệt lạnh nhạt như người xa lạ.

Mặc dù thất vọng đến muốn khóc, nhưng Thiên Ân vẫn trấn tĩnh hỏi lại: “Anh nghĩ em có nên đi không?”

“Cô ấy rất mong em đến.” Khẩu khí Hành Kiệt vẫn đậm đặc như trước.

Biết rõ phân lượng của Lộ phu nhân ở trong lòng Hành Kiệt, mặc kệ hình ảnh Hành Kiệt cùng Lộ Thiên Ái bên nhau sẽ làm cho cô đau lòng, Thiên Ân vẫn gật đầu đáp ứng.

“Em sẽ đi. Máy giờ vậy?”

Hành Kiệt thông báo xong lập tức ngắt điện thoại, chỉ còn lại Thiên Ân, đêm nay chắc cô sẽ mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sự dịu dàng của người càng khiến em khó dứt bỏ

Từng hạt lệ rơi trôi theo tình yêu không thể buông tay.....

“Ai da! Thiên Ân, đã mấy năm không gặp cháu rồi! Trước đây còn là một tiểu mỹ nhân, giờ càng lớn càng trở nên đẹp hơn nha!”

Khi Thiên Ân tới nhà họ Lộ, Hành Kiệt đang ngồi cùng Thiên Ái và ba mẹ cô ấy trong phòng khách, cô cảm thấy mình như một vị khách không mời mà đến, khuấy rầy cuộc sống gia đình bọn họ. Cũng may là Lộ phu nhân rất mến khách, làm cho sự lúng túng của cô cũng giảm đi vài phần.

“Chào Lộ phu nhân, cô cũng không thay đổi chút nào, trông vẫn trẻ như trước kia.”

Thiên Ân nói chân thành, khiến Lộ phu nhân rất vui lòng. “Đứa trẻ này, lúc còn nhỏ rất giống Thiên Ái nhà chúng ta.....”

“Mẹ.....” Thiên Ái hờn dỗi đáp lại, lúc này cô ta mới liếc mắt nhìn Thiên Ân. “Người ta từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, miệng không ngọt như thế thì sao có thể lấy lòng những người thiện tâm như mẹ chứ!” Thiên Ái thật sự không thích Thiên Ân, trong lời nói có vài phần chua ngoa.

“Thiên Ái!” Lộ phu nhân nhanh miệng chặn lời con gái, đồng thời nháy mắt với cô.

Thiên Ái nhận thấy sắc mặt Hành Kiệt rất khó coi, nhanh chóng le lưỡi làm nũng với anh, “Người ta chỉ nói giỡn thôi mà!”

Lúc này, Lộ tiên sinh đứng lên, không thèm nhìn người nào, chỉ nói một tiếng “Ăn cơm.” Sau đó một mình đi vào phòng ăn. Thấy thế, Lộ phu nhân cũng mời Thiên Ân vào dùng bữa.

Đây là lần đầu tiên Thiên Ân ăn một bữa tối nặng nề đến thế. Tuy phòng ăn nhà họ Lộ rất tráng lệ, thức ăn đều là những thực phẩm cao cấp, đầu bếp chế biến thức ăn có thể so sánh với khách sạn năm sao, còn có người giúp việc ở bên cạnh hầu hạ, nhưng không khí trong bữa ăn thật ngột ngạt.

Thái độ của Lộ tiên sinh rất nghiêm túc, im lặng ăn, hoàn toàn không để ý bất kỳ ai. Lộ phu nhân và Thiên Ái cũng tập trung ăn, không ai mở miệng. Hành Kiệt lại càng không nói câu nào.

Thiên Ân muốn về nhà ngay, cô thà rằng cùng mama vừa nói vừa cười ăn bữa cơm đậm đặc, còn hơn ngồi đây ăn ngon mà không cảm nhận được hương vị gì.

Bỗng nhiên, Lộ tiên sinh phá vỡ không khí trầm mặc, “Nghe nói hai người cùng lớn lên ở cô nhi viện?” tuy là nói chuyện cùng Hành Kiệt và Thiên Ân,

nhưng ông ta lại làm như không thấy hai người, cứ như chỉ xem họ là không khí.

Thiên Ân nhìn về phía Hành Kien, thấy anh không có vẻ gì là muốn nói, cô đành phải trả lời, “Đúng vậy.”

“Trước đây hai người từng ở cùng nhau?” Giọng điệu Lộ tiên sinh như đang tra hỏi.

“Vâng.” Thiên Ân trả lời mà trong lòng nom nớp lo sợ, cô biết Lộ tiên sinh muốn hỏi gì.

“Đã lên giường với nhau?”

Đối với câu hỏi vô lễ thế này, Thiên Ân vốn không muốn trả lời, nhưng nghĩ lại thì cô lại không muốn đắc tội với vợ tương lai của Hành Kien.

“Chúng cháu chỉ là anh em”

“Đúng thế! Từ nhỏ tình cảm của bọn họ đã rất tốt, giống như anh em ruột.....”

Lộ phu nhân tốt bụng lên tiếng phụ họa, muốn tháo gỡ cục diện đang rơi vào bế tắc, không ngờ lại bị Lộ tiên sinh quát, “Tôi không hỏi bà! Ăn cơm đi!”

Lộ phu nhân lập tức im miệng, vẻ mặt xấu hổ.

“Ba, sao ba hỏi nhiều thế.....” Thiên Ái không nhịn được mà oán giận, lại bị ba mắng giống mẹ.

“Con thì biết cái gì? Ba chỉ thay con suy nghĩ thôi, đỡ phải gặp một số người không rõ lai lịch giờ thù đoạn vợ vết tài sản nhà chúng ta. Ba chỉ có mỗi đứa con gái, tất nhiên phải cẩn thận tuyển chồng cho con.....”

Thiên Ái cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Thiên Ân nhìn màn kịch này, cảm thấy bị ai thay cho bọn họ.

Đây là cuộc sống của kẻ có tiền sao? Đây là cuộc sống mà mọi người mong muốn và ngưỡng mộ sao? Vì Lộ Thiên Ái, Hành Kien đi cam chịu loại nhục nhã thế này sao? Nhưng cô thì chả là cái gì của bọn họ, cho nên không tất yếu phải chịu sự sỉ nhục như thế này.

Thiên Ân bỗng nhiên đứng lên, đẩy mạnh ghế làm phát ra thanh âm rất lớn, rồi cuộc thì Lộ tiên sinh cũng ngẩng đầu giương mắt nhìn cô. Cô trừng mắt với ông ta, chuẩn bị nổi bão, Hành Kien lại giành mở miệng trước, “Lộ tiên sinh, ông đã vũ nhục nhân cách của tôi và Thiên Ân một cách nghiêm trọng, tôi hy vọng ông có lời giải thích.” Giọng nói của anh là sự bình tĩnh trước giông bão.

“Xú tiểu tử này! Cậu dám nói chuyện với tôi như vậy sao!” Lộ tiên sinh ‘Ba’ đập chiếc đũa xuống bàn, chỉ thẳng vào Hành Kien. “Chỉ bằng một kẻ mồ côi không có gia thế bối cảnh như cậu, tương trong tay có vài tí là có thể lấy được con gái tôi sao?”

“Ba.....” Thiên Ái đứng ở bên cạnh vội vã ngăn cản cha mình nói tiếp, lại bị ông ta găm nhẹ.

“Đều là tại con! Làm ca sĩ thì có gì là tốt? So với cậu ta thì con của bác Tiền còn hơn gấp trăm lần..... Ba thấy cô gái này nhất định có quan hệ với cậu ta mà không để cho mọi người biết, bọn họ hợp lại để lừa gạt tiền của nhà ta, con còn ngu ngốc nói thay cho cậu ta.....”

Lộ tiên sinh nói còn chưa nói xong, Hành Kien đã một bước đi tới trước mặt ông ta, hung hăng nắm lấy cổ áo, “Lão già chết tiệt này! Tương có tiền là có thể sỉ nhục người khác như thế à?”

Thiên Ân chạy nhanh về phía anh, muốn kéo Hành Kien ra, “Kien, buông tay, đừng như vậy.....”

“Anh không cho phép ông ta sỉ nhục em như thế!” Hành Kien hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Cậu..... Cậu thử động vào tôi xem..... Tôi sẽ tố cáo cậu..... Cho đến khi cậu thân bại danh liệt mới thôi.....” Lộ tiên sinh bị vẻ mặt khác thường của Hành Kien làm hoảng sợ, mặc dù vô cùng hoang mang, nhưng cũng không quên to miệng uy hiếp.

“Quên đi, chúng ta đi thôi.....” Thiên Ân dùng sức lôi Hành Kien ra, cô không thể để anh tự hủy tương lai của chính mình, nhưng Hành Kien vẫn không động đậy. “Đi thôi! Coi như em xin anh, được không.....”

Hành Kien nhìn đáng vẻ như sắp khóc của cô, rồi cuộc cũng buông tay ra.

Anh hung tợn chỉ vào Lộ tiên sinh, “Tôi thật thương cảm cho ông! Vì trong mắt ông lúc nào cũng chỉ có tiền, thế giới của ông luôn nhỏ bé hơn so với bất cứ ai..... Còn về con gái ông, tôi không treo cao được!” Nói xong, anh gạt đầu với Lộ phu nhân đang lo lắng đứng cạnh đó, liền kéo Thiên Ân đi.

Phía sau Lộ tiên sinh tiếp tục rít gào, “Biến! Không cho phép cậu bước chân vào nhà tôi một lần nào nữa.....”

“Anh không nên làm như vậy.....”

Hai người đi đến bãi đỗ xe, Hành Kien lập tức rút một điều thuốc, đứng trước cửa xe châm hút.

Thiên Ân nhẹ nhàng nói ra nỗi lo của mình, “Điều này không tốt, sẽ khiến chuyện của anh và Lộ Thiên Ái trở nên khó khăn hơn.....”

Hành Kiện chỉ nhìn chăm chăm cô, rồi hỏi một câu, “Em hy vọng bọn anh ở bên nhau sao?”

Thiên Ân không dám nhìn anh. “Đây chẳng phải là giấc mộng bao năm qua của anh sao? Em chỉ hy vọng anh có thể hạnh phúc.”

“Vậy hạnh phúc của em ở đâu?” Giọng nói trầm tĩnh lại mang theo không khí bức người.

Thiên Ân ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng biểu hiện dáng vẻ ‘không cần’, “Anh không cần lo lắng cho em, giờ em rất hạnh phúc.....” Chỉ cần có thể tiếp tục ở cạnh anh. Câu cuối cùng là Thiên Ân tự nói với bản thân mình.

Nghe cô nói như vậy, Hành Kiện có vẻ tức giận, “Em.....” Lời còn chưa nói ra miệng, đã bị một tiếng gọi từ xa ngắt lời.

“Kiện..... Kiện.....”

Chỉ thấy Thiên Ái vội vàng chạy về phía hai người, thần sắc kích động, trong tay còn cầm theo túi xách.

“Mau! Mau lái xe! Em trốn ra đây đây, em muốn đi cùng anh.....” Cô vừa lùi kéo vừa thúc giục Hành Kiện. Ba ba vừa mới mắng cho cô một trận, còn bắt cô phải gả cho gã con trai giàu có của bác Tiền kia! Ôi! Nghĩ đến con heo thần kia là cô lại thấy buồn nôn.

Vì thế, cô mới nghĩ đến biện pháp bỏ trốn với Hành Kiện, cầm vài đồ dùng cần thiết bỏ vào túi xách rồi lao ngay xuống đây. Dù sao anh cũng có nhiều tiền, quần áo và túi xách mua cái khác là được rồi.

Thiên Ái cảm thấy như vậy thật lãng mạn, sắc mặt vừa khản trương lại hưng phấn. “Mau đi thôi! Còn chờ gì nữa?”

Hành Kiện không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chú vào Thiên Ân, biểu tình cực kì phức tạp.

Mặc dù trong lòng Thiên Ân đang hò hét “Không! Đừng đi cùng cô ấy”, Nhưng cuối cùng cô vẫn không mở miệng, chỉ liếc mắt nhìn Hành Kiện, rồi xoay người đi về hướng xe mình.

Nghe được thanh âm khởi động xe phía sau, Thiên Ân đau lòng chảy nước mắt. Rốt cuộc không thể quay lại như trước đây rồi.....

Vài ngày sau, Thiên Ân nghe được không ít oán giận từ Ngải Mễ.

“Ai! Chị đã quyết định chuyển ra ngoài rồi, cái cô Lộ kia mỗi ngày đều coi chị như là người hầu sai vặt, ăn gì cũng muốn phải là tốt nhất, dùng đồ gì cũng phải là xịn nhất, dường như cô ta còn ngại cách trang trí trong phòng quá mộc mạc hay sao đó, nói muốn trang hoàng lại tất cả, đồ dùng trong nhà đều phải thay cái mới..... Trời ơi! Thật sự là chị không thể chịu nổi nữa rồi!”

“Thế Kiện nói sao?” Biểu tình của Thiên Ân rất bình tĩnh.

“Cậu ấy rất ít ở nhà, mỗi ngày đều chạy tới phòng thu âm, về nhà chưa nói câu gì đã chui luôn vào phòng mình, khóa cửa lại rồi nhắm mắt làm ngo, bỏ lại một mình chị đối mặt với sự tức giận của cái cô Lộ đó.....”

“Bọn họ..... Không ở chung phòng à?” Thiên Ân chưa sót hỏi.

“Không có nha! Từ hôm đưa Lộ Thiên Ái về cậu ấy đều để cô ta ngủ ở phòng khách, ngày nào cô ta cũng làm loạn đòi sang phòng Hành Kiện..... Ai! Thật đúng là ghét của nào trời trao của ấy.....” Ngải Mễ quả thực sắp không chịu nổi nữa.

Thiên Ân đầy nghi hoặc mà rơi vào trầm tư.

Đây không phải là lựa chọn của anh sao? Vất vả lắm mới ở cạnh được Lộ Thiên Ái, sao lại bỏ cô ấy một bên? Thiên Ân hoàn toàn không hiểu trong lòng Hành Kiện đang suy gì.

“Đúng rồi, bên nhà họ Lộ có chôngười đến không?” Ngải Mễ lo lắng nhìn Thiên Ân. Cô nghe người trong công ty nói, mấy ngày trước có hai người trông như xã hội đen đến tìm Thiên Ân, dường như có ý đồ không tốt, trực giác của cô cho biết đó là do nhà họ Lộ phái tới.

“Chẳng qua là cho người tới hỏi chút chuyện thôi.” Thiên Ân nói qua loa. Nhưng trên thực tế, hai người kia còn nói những lời uy hiếp, nếu Lộ đại tiểu thư không nhanh chóng về nhà, bọn họ sẽ ‘xử đẹp’ Hành Kiện.

“Chỉ có vậy thôi sao? Hiển nhiên cha của Lộ Thiên Ái không muốn để cho mọi người biết con gái bỏ trốn cùng người khác, bằng không đã sớm báo tin cho phóng viên hoặc công an rồi. Nhưng mà..... Nghe nói nhà họ Lộ có chút quan hệ với xã hội đen, hẳn là sẽ không từ bỏ ý định đâu.” Ngải Mễ cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như lời Thiên Ân nói.

“Không có việc gì đâu, bọn họ chỉ hỏi em chỗ ở của Hành Kiện, em nói không biết, bọn họ cũng không hỏi thêm gì nữa.” Thiên Ân trốn tránh vấn đề nhẹ nhàng trả lời. Chỉ cần Hành Kiện bình an, những chuyện khác của anh cô cũng không để ý. Biệt thự trên núi của Hành Kiện tương đối ẩn dật, không ai biết nơi đó ở đâu, huống hồ có vệ sĩ bên cạnh, chắc là không thành vấn đề.

“Chị thấy..... Nên thuê vài vệ sĩ tới để bảo vệ em?” Ngải Mễ đề nghị. Cô cũng có riêng một vệ sĩ, để tránh kẻ bắt cóc theo dõi cô mà tìm được Hành

Kiện.

“Thật sự là không cần, dù sao em cũng không tiếp xúc với Kiện, cùng lắm thì những người đó theo dõi em một thời gian, không tìm ra manh mối sẽ phải buông tha thôi.” Thiên Ân không muốn có thêm phiền toái cho Hành Kiện.

“Thật sao?” Ngải Mễ vẫn rất lo lắng.

“Ừm!” Thiên Ân vội vã cam đoan với cô. Cô tình nguyện để nhiều người đi theo Hành Kiện và Lộ Thiên Ái, sự an toàn của bọn họ quan trọng hơn cô nhiều.....

Tối đó, Thiên Ân về nhà, phát hiện cửa không khóa.

Chả lẽ hộ lý ra ngoài mua đồ mà quên khóa cửa sao?

Cô còn đang trách hộ lý sơ ý, vừa vào cửa lại phát hiện mama đang ngồi trên sôpha, bên cạnh có hai người, cũng chính là người đã đến công ty tìm cô.

“Các người muốn làm gì?” Thiên Ân khẽ giật mình, đại khái đoán ra mục đích của bọn họ. Cô vẫn ra vẻ trấn định né qua hai người, đi đến bên mama trấn an bà, “Mama, đừng sợ, con đã trở về.”

Mama hiển nhiên đã bị kinh hách, miệng không nói nên lời, “Bọn họ..... Nói muốn tìm Hành Kiện..... Nhưng mà nó đâu có ở đây.....”

“Các người làm cho bà sợ rồi.....” Thiên Ân nhìn chăm chăm vào bọn họ, giọng điệu mang vẻ trách cứ.

“Cô Ngao, mục đích của chúng tôi là tìm được cô chủ, bây giờ cô gọi điện cho Hành Kiện bảo anh ta dẫn cô Lộ đến đây, chúng tôi sẽ không gây khó dễ cho cô và lão phu nhân.....” Giọng nói của hai người tuy khách khí, nhưng Thiên Ân biết bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tuy cô không muốn Hành Kiện gặp phiền toái, nhưng cô càng không thể để mama rơi vào tình huống nguy hiểm. Cô thờ dài rồi bấm điện thoại.

“Thiên Ân, em có khỏe không? Anh cũng đang định gọi cho em.....” Giọng nói Hành Kiện có chút cấp bách vì Ngải Mễ đã nhắc nhở anh chuyện có xã hội đen tới tìm Thiên Ân.

“À..... Bên em có chút rắc rối..... Có hai vị tiên sinh đang ở nhà em, nói muốn gặp anh và cô Lộ, phiền bọn anh đến đây một chuyến, nói cho rõ ràng mọi chuyện, mama đang rất sợ hãi.....”

“Bọn anh qua ngay đây!” Hành Kiện nói xong lập tức cúp máy.

Thiên Ân nghĩ, nhất định là anh rất lo lắng cho mama, mới sốt ruột như thế.

Trong lúc đợi Hành Kiện, Thiên Ân yêu cầu được đưa mama về phòng nghỉ ngơi, hai người đàn ông kia đồng ý.

Không đến một giờ, Hành Kiện vội vàng có mặt, hiển nhiên là một đường chạy như bay tới đây.

“Thiên Ân, em không sao chứ?” Vừa thấy Thiên Ân đang ngồi trên sôpha, Hành Kiện vội vàng ôm vai cô thân thiết hỏi.

Cô tươi cười trấn an anh, “Không có việc gì, mama cũng không sao, bà đang nghỉ ngơi trong phòng.....”

“Thật xin lỗi! Khiến em vất vả rồi, anh.....” Hành Kiện vô cùng hối lỗi nhìn cô.

Thiên Ân vội vàng ngăn anh lại, “Đừng nói nữa, xử lý chuyện trước mắt quan trọng hơn.....”

“Cô Lộ đâu? Điều kiện của chúng tôi là anh phải mang cô ấy tới đây.....” Người đàn ông đó thấy Hành Kiện không tuân thủ ước định nên vô cùng bất mãn, Hành Kiện cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi ghét nhất là bị uy hiếp! Các người về nói với Lộ tiên sinh, chân là của con gái ông ấy, tôi không có trời cô ta, tôi cũng rất muốn cô ta trở về sớm một chút.....”

“Đưa bọn tôi đi tìm cô ấy!” Một người đàn ông khác lập tức ra mệnh lệnh.

“Dựa vào cái gì mà muốn tôi dẫn các người đi? Các người tự dung chạy đến đây uy hiếp người nhà của tôi, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi?”

Hành Kiện tức muốn điên rồi. Nhận được điện thoại của Thiên Ân, anh hận không thể lập tức bay đến đây, Thiên Ái còn cố tình không chịu đến cùng, còn trốn trong phòng, nói không liên quan đến chuyện của cô ta. Anh lo lắng sự an toàn của Thiên Ân và mama, đành phải mau chóng lao ra khỏi nhà, không kịp chờ vệ sĩ, trên đường đến đây không biết đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ.

“Dựa vào cái này!” Một người đàn ông chĩa súng vào Hành Kiện, “Lập tức mang chúng tôi đi tìm cô Lộ!”

“Không!” Thiên Ân lo lắng kinh hô, nắm chặt cánh tay Hành Kiện, cả người run run.

Thật may là vệ sĩ tới đúng lúc, đồng thời cũng dùng dao chỉ vào hai người kia. “Bỏ súng xuống!”

Người đàn ông đó thấy thế, nhanh tay tóm lấy Thiên Ân, muốn bắt cô làm con tin, bởi vì đại ca đã ra lệnh, bất luận thế nào cũng phải dẫn cô Lộ về.

Lúc này, Hành Kiện vọt tới trước mặt Thiên Ân, giằng co với tên xã hội đen, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, chỉ thấy Hành Kiện từ từ ngã xuống, trên bụng là một đóa hoa màu đỏ tươi, chậm rãi nở rộ.

“Hành Kiện—” Thiên Ân ôm chặt anh, tiếng thét vô cùng thê lương.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 7

♥Edit: Thaomilk

Sự dịu dàng của người càng khiến em khó dứt bỏ

Từng hạt lệ rơi trôi theo tình yêu không thể buông tay.....

“Ai da! Thiên Ân, đã mấy năm không gặp cháu rồi! Trước đây còn là một tiểu mỹ nhân, giờ càng lớn càng trở nên đẹp hơn nha!”

Khi Thiên Ân tới nhà họ Lộ, Hành Kiện đang ngồi cùng Thiên Ái và ba mẹ cô ấy trong phòng khách, cô cảm thấy mình như một vị khách không mời mà đến, khuấy rầy cuộc sống gia đình bọn họ. Cũng may là Lộ phu nhân rất mến khách, làm cho sự lúng túng của cô cũng giảm đi vài phần.

“Chào Lộ phu nhân, cô cũng không thay đổi chút nào, trông vẫn trẻ như trước kia.”

Thiên Ân nói chân thành, khiến Lộ phu nhân rất vui lòng. “Đứa trẻ này, lúc còn nhỏ rất giống Thiên Ái nhà chúng ta.....”

“Mẹ.....” Thiên Ái hờn dỗi đáp lại, lúc này cô ta mới liếc mắt nhìn Thiên Ân. “Người ta từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, miệng không ngọt như thế thì sao có thể lấy lòng những người thiện tâm như mẹ chứ!” Thiên Ái thật sự không thích Thiên Ân, trong lời nói có vài phần chua ngoa.

“Thiên Ái!” Lộ phu nhân nhanh miệng chặn lời con gái, đồng thời nháy mắt với cô.

Thiên Ái nhận thấy sắc mặt Hành Kiện rất khó coi, nhanh chóng le lưỡi làm nũng với anh, “Người ta chỉ nói giỡn thôi mà!”

Lúc này, Lộ tiên sinh đứng lên, không thèm nhìn người nào, chỉ nói một tiếng “Ăn cơm.” Sau đó một mình đi vào phòng ăn. Thấy thế, Lộ phu nhân cũng mời Thiên Ân vào dùng bữa.

Đây là lần đầu tiên Thiên Ân ăn một bữa tối nặng nề đến thế. Tuy phòng ăn nhà họ Lộ rất tráng lệ, thức ăn đều là những thực phẩm cao cấp, đầu bếp chế biến thức ăn có thể so sánh với khách sạn năm sao, còn có người giúp việc ở bên cạnh hầu hạ, nhưng không khí trong bữa ăn thật ngột ngạt.

Thái độ của Lộ tiên sinh rất nghiêm túc, im lặng ăn, hoàn toàn không để ý bất kỳ ai. Lộ phu nhân và Thiên Ái cũng tập trung ăn, không ai mở miệng, Hành Kiện lại càng không nói câu nào.

Thiên Ân muốn về nhà ngay, cô thà rằng cùng mama vừa nói vừa cười ăn bữa cơm đạm bạc, còn hơn ngồi đây ăn ngon mà không cảm nhận được hương vị gì.

Bỗng nhiên, Lộ tiên sinh phá vỡ không khí trầm mặc, “Nghe nói hai người cùng lớn lên ở cô nhi viện?” tuy là nói chuyện cùng Hành Kiện và Thiên Ân, nhưng ông ta lại làm như không thấy hai người, cứ như chỉ xem họ là không khí.

Thiên Ân nhìn về phía Hành Kiện, thấy anh không có vẻ gì là muốn nói, cô đành phải trả lời, “Đúng vậy.”

“Trước đây hai người từng ở cùng nhau?” Giọng điệu Lộ tiên sinh như đang tra hỏi.

“Vâng.” Thiên Ân trả lời mà trong lòng nom nớp lo sợ, cô biết Lộ tiên sinh muốn hỏi gì.

“Đã lên giường với nhau?”

Đối với câu hỏi vô lễ thế này, Thiên Ân vốn không muốn trả lời, nhưng nghĩ lại thì cô lại không muốn đắc tội với vợ tương lai của Hành Kiện.

“Chúng cháu chỉ là anh em”

“Đúng thế! Từ nhỏ tình cảm của bọn họ đã rất tốt, giống như anh em ruột.....”

Lộ phu nhân tốt bụng lên tiếng phụ họa, muốn tháo gỡ cục diện đang rơi vào bế tắc, không ngờ lại bị Lộ tiên sinh quát, “Tôi không hỏi bà! Ăn cơm đi!”

Lộ phu nhân lập tức im miệng, vẻ mặt xấu hổ.

“Ba, sao ba hỏi nhiều thế.” Thiên Ái không nhìn được mà oán giận, lại bị ba mắng giống mẹ.

“Con thì biết cái gì? Ba chỉ thay con suy nghĩ thôi, đỡ phải gặp một số người không rõ lai lịch giờ thủ đoạn vơ vét tài sản nhà chúng ta. Ba chỉ có mỗi đứa con gái, tất nhiên phải cẩn thận tuyển chồng cho con.”

Thiên Ái cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Thiên Ân nhìn màn kịch này, cảm thấy bị ai thay cho bọn họ.

Đây là cuộc sống của kẻ có tiền sao? Đây là cuộc sống mà mọi người mong muốn và ngưỡng mộ sao? Vì Lộ Thiên Ái, Hành Kiện đi cam chịu loại nhục nhã thế này sao? Nhưng cô thì chả là cái gì của bọn họ, cho nên không tất yếu phải chịu sự sỉ nhục như thế này.

Thiên Ân bỗng nhiên đứng lên, đẩy mạnh ghế làm phát ra thanh âm rất lớn, rồi cuộc thi Lộ tiên sinh cũng ngừng đầu giường mắt nhìn cô. Cô trừng mắt với ông ta, chuẩn bị nổi bão, Hành Kiện lại giành mở miệng trước, “Lộ tiên sinh, ông đã vũ nhục nhân cách của tôi và Thiên Ân một cách nghiêm trọng, tôi hy vọng ông có lời giải thích.” Giọng nói của anh là sự bình tĩnh trước giông bão.

“Xú tiểu tử này! Cậu dám nói chuyện với tôi như vậy sao!” Lộ tiên sinh ‘Ba’ đập chiếc đĩa xuống bàn, chỉ thẳng vào Hành Kiện. “Chỉ bằng một kẻ mờ côi không có gia thế bối cảnh như cậu, tưởng trong tay có vài ti là có thể lấy được con gái tôi sao?”

“Ba.” Thiên Ái đứng ở bên cạnh vội vã ngăn cản cha mình nói tiếp, lại bị ông ta gầm nhẹ.

“Đều là tại con! Làm ca sĩ thì có gì là tốt? So với cậu ta thì con của bác Tiền còn hơn gấp trăm lần. Ba thấy cô gái này nhất định có quan hệ với cậu ta mà không hề cho mọi người biết, bọn họ hợp lại để lừa gạt tiền của nhà ta, con còn ngu ngốc nói thay cho cậu ta.”

Lộ tiên sinh nói còn chưa nói xong, Hành Kiện đã một bước đi tới trước mặt ông ta, hung hăng nắm lấy cổ áo, “Lão già chết tiệt này! Tưởng có tiền là có thể sỉ nhục người khác như thế à?”

Thiên Ân chạy nhanh về phía anh, muốn kéo Hành Kiện ra, “Kiện, buông tay, đừng như vậy.”

“Anh không cho phép ông ta sỉ nhục em như thế!” Hành Kiện hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Cậu. Cậu thử động vào tôi xem. Tôi sẽ tố cáo cậu. Cho đến khi cậu thân bại danh liệt mới thôi.” Lộ tiên sinh bị vẻ mặt khác thường của Hành Kiện làm hoảng sợ, mặc dù vô cùng hoang mang, nhưng cũng không quên to miệng uy hiếp.

“Quên đi, chúng ta đi thôi.” Thiên Ân dùng sức lôi Hành Kiện ra, cô không thể để anh tự hủy tương lai của chính mình, nhưng Hành Kiện vẫn không động đậy. “Đi thôi! Coi như em xin anh, được không.”

Hành Kiện nhìn đáng vẻ như sắp khóc của cô, rồi cuộc cũng buông tay ra.

Anh hung tợn chỉ vào Lộ tiên sinh, “Tôi thật thương cảm cho ông! Vì trong mắt ông lúc nào cũng chỉ có tiền, thế giới của ông luôn nhỏ bé hơn so với bất cứ ai. Còn về con gái ông, tôi không trào cao được!” Nói xong, anh gạt đầu với Lộ phu nhân đang lo lắng đứng cạnh đó, liền kéo Thiên Ân đi.

Phía sau Lộ tiên sinh tiếp tục rít gào, “Biến! Không cho phép cậu bước chân vào nhà tôi một lần nữa.”

“Anh không nên làm như vậy.”

Hai người đi đến bãi đỗ xe, Hành Kiện lập tức rút một điều thuốc, đứng trước cửa xe châm hút.

Thiên Ân nhẹ nhàng nói ra nỗi lo của mình, “Điều này không tốt, sẽ khiến chuyện của anh và Lộ Thiên Ái trở nên khó khăn hơn.”

Hành Kiện chỉ nhìn chăm chăm cô, rồi hỏi một câu, “Em hy vọng bọn anh ở bên nhau sao?”

Thiên Ân không dám nhìn anh. “Đây chẳng phải là giấc mộng bao năm qua của anh sao? Em chỉ hy vọng anh có thể hạnh phúc.”

“Vậy hạnh phúc của em ở đâu?” Giọng nói trầm tĩnh lại mang theo không khí bức người.

Thiên Ân ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng biểu hiện đáng vẻ ‘không cần’, “Anh không cần lo lắng cho em, giờ em rất hạnh phúc.” Chỉ cần có thể tiếp tục ở cạnh anh. Câu cuối cùng là Thiên Ân tự nói với bản thân mình.

Nghe cô nói như vậy, Hành Kiện có vẻ tức giận, “Em.” Lời còn chưa nói ra miệng, đã bị một tiếng gọi từ xa ngắt lời.

“Kiện. Kiện.”

Chỉ thấy Thiên Ái vội vàng chạy về phía hai người, thần sắc kích động, trong tay còn cầm theo túi xách.

“Mau! Mau lái xe! Em trốn ra đây đây, em muốn đi cùng anh.” Cô vừa lôi kéo vừa thúc giục Hành Kiện. Ba ba vừa mới mắng cho cô một trận, còn bắt cô phải gả cho gã con trai giàu có của bác Tiền kia! Ôi! Nghĩ đến con heo thần kia là cô lại thấy buồn nôn.

Vì thế, cô mới nghĩ đến biện pháp bỏ trốn với Hành Kien, cầm vài đồ dùng cần thiết bỏ vào túi xách rồi lao ngay xuống đây. Dù sao anh cũng có nhiều tiền, quần áo và túi xách mua cái khác là được rồi.

Thiên Ái cảm thấy như vậy thật lãng mạn, sắc mặt vừa khấn trương lại hưng phấn. “Mau đi thôi! Còn chờ gì nữa?”

Hành Kien không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chú vào Thiên Ân, biểu tình cực kì phức tạp.

Mặc dù trong lòng Thiên Ân đang hò hét “Không! Đừng đi cùng cô ấy”, Nhưng cuối cùng cô vẫn không mở miệng, chỉ liếc mắt nhìn Hành Kien, rồi xoay người đi về hướng xe mình.

Nghe được thanh âm khởi động xe phía sau, Thiên Ân đau lòng chảy nước mắt. Rốt cuộc không thể quay lại như trước đây rồi.....

Vài ngày sau, Thiên Ân nghe được không ít oán giận từ Ngai Mễ.

“Ai! Chị đã quyết định chuyển ra ngoài rồi, cái cô Lộ kia mỗi ngày đều coi chị như là người hầu sai vặt, ăn gì cũng muốn phải là tốt nhất, dùng đồ gì cũng phải là xịn nhất, dường như cô ta còn ngại cách trang trí trong phòng quá mộc mạc hay sao đó, nói muốn trang hoàng lại tất cả, đồ dùng trong nhà đều phải thay cái mới. Trời ơi! Thật sự là chị không thể chịu nổi nữa rồi!”

“Thế Kien nói sao?” Biểu tình của Thiên Ân rất bình tĩnh.

“Cậu ấy rất ít ở nhà, mỗi ngày đều chạy tới phòng thu âm, về nhà chưa nói câu gì đã chui luôn vào phòng mình, khóa cửa lại rồi nhắm mắt làm ngơ, bỏ lại một mình chị đối mặt với sự tức giận của cái cô Lộ đó.....”

“Bọn họ..... Không ở chung phòng à?” Thiên Ân chưa sót hỏi.

“Không có nha! Từ hôm đưa Lộ Thiên Ái về cậu ấy đều để cô ta ngủ ở phòng khách, ngày nào cô ta cũng làm loạn đòi sang phòng Hành Kien..... Ai! Thật đúng là ghét của nào trời trao của ấy.....” Ngai Mễ quả thực sắp không chịu nổi nữa.

Thiên Ân đầy nghi hoặc mà rơi vào trầm tư.

Đây không phải là lựa chọn của anh sao? Vất vả lắm mới ở cạnh được Lộ Thiên Ái, sao lại bỏ cô ấy một bên? Thiên Ân hoàn toàn không hiểu trong lòng Hành Kien đang suy gì.

“Đúng rồi, bên nhà họ Lộ có chon người đến không?” Ngai Mễ lo lắng nhìn Thiên Ân. Cô nghe người trong công ty nói, mấy ngày trước có hai người trông như xã hội đen đến tìm Thiên Ân, dường như có ý đồ không tốt, trực giác của cô cho biết đó là do nhà họ Lộ phái tới.

“Chẳng qua là cho người tới hỏi chút chuyện thôi.” Thiên Ân nói qua loa. Nhưng trên thực tế, hai người kia còn nói những lời uy hiếp, nếu Lộ đại tiểu thư không nhanh chóng về nhà, bọn họ sẽ ‘xử đẹp’ Hành Kien.

“Chỉ có vậy thôi sao? Hiển nhiên cha của Lộ Thiên Ái không muốn để cho mọi người biết con gái bỏ trốn cùng người khác, bằng không đã sớm báo tin cho phóng viên hoặc công an rồi. Nhưng mà..... Nghe nói nhà họ Lộ có chút quan hệ với xã hội đen, hẳn là sẽ không từ bỏ ý định đâu.” Ngai Mễ cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như lời Thiên Ân nói.

“Không có việc gì đâu, bọn họ chỉ hỏi em chỗ ở của Hành Kien, em nói không biết, bọn họ cũng không hỏi thêm gì nữa.” Thiên Ân trốn tránh vấn đề nhẹ nhàng trả lời. Chỉ cần Hành Kien bình an, những chuyện khác của anh cô cũng không để ý. Biệt thự trên núi của Hành Kien tương đối ẩn dật, không ai biết nơi đó ở đâu, huống hồ có vệ sĩ bên cạnh, chắc là không thành vấn đề.

“Chỉ thấy..... Nên thuê vài vệ sĩ tới để bảo vệ em?” Ngai Mễ đề nghị. Cô cũng có riêng một vệ sĩ, để tránh kẻ bắt cóc theo dõi cô mà tìm được Hành Kien.

“Thật sự là không cần, dù sao em cũng không tiếp xúc với Kien, cùng lắm thì những người đó theo dõi em một thời gian, không tìm ra manh mối sẽ phải buông tha thôi.” Thiên Ân không muốn có thêm phiền toái cho Hành Kien.

“Thật sao?” Ngai Mễ vẫn rất lo lắng.

“Ừm!” Thiên Ân vội vã cam đoan với cô. Cô tình nguyện để nhiều người đi theo Hành Kien và Lộ Thiên Ái, sự an toàn của bọn họ quan trọng hơn cô nhiều.....

Tối đó, Thiên Ân về nhà, phát hiện cửa không khóa.

Chả lẽ hộ lý ra ngoài mua đồ mà quên khóa cửa sao?

Cô còn đang trách hộ lý sơ ý, vừa vào cửa lại phát hiện mama đang ngồi trên sôphá, bên cạnh có hai người, cũng chính là người đã đến công ty tìm cô.

“Các người muốn làm gì?” Thiên Ân khẽ giật mình, đại khái đoán ra mục đích của bọn họ. Cô vẫn ra vẻ trấn định né qua hai người, đi đến bên mama trấn an bà, “Mama, đừng sợ, con đã trở về.”

Mama hiển nhiên đã bị kinh hách, miệng không nói nên lời, “Bọn họ..... Nói muốn tìm Hành Kien..... Nhưng mà nó đâu có ở đây.....”

“Các người làm cho bà sợ rồi.....” Thiên Ân nhìn chăm chăm vào bọn họ, giọng điệu mang vẻ trách cứ.

“Cô Ngao, mục đích của chúng tôi là tìm được cô chủ, bây giờ cô gọi điện cho Hành Kien bảo anh ta dẫn cô Lộ đến đây, chúng tôi sẽ không gây khó dễ cho cô và lão phu nhân.....” Giọng nói của hai người tuy khách khí, nhưng Thiên Ân biết bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tuy cô không muốn Hành Kien gặp phiền toái, nhưng cô càng không thể để mama rơi vào tình huống nguy hiểm. Cô thở dài rồi bấm điện thoại.

“Thiên Ân, em có khỏe không? Anh cũng đang định gọi cho em.....” Giọng nói Hành Kien có chút cấp bách vì Ngải Mễ đã nhắc nhở anh chuyện có xã hội đen tới tìm Thiên Ân.

“À..... Bên em có chút rắc rối..... Có hai vị tiên sinh đang ở nhà em, nói muốn gặp anh và cô Lộ, phiền bọn anh đến đây một chuyến, nói cho rõ ràng mọi chuyện, mama đang rất sợ hãi.....”

“Bọn anh qua ngay đây!” Hành Kien nói xong lập tức cúp máy.

Thiên Ân nghĩ, nhất định là anh rất lo lắng cho mama, mới sốt ruột như thế.

Trong lúc đợi Hành Kien, Thiên Ân yêu cầu được đưa mama về phòng nghỉ ngơi, hai người đàn ông kia đồng ý.

Không đến một giờ, Hành Kien vội vàng có mặt, hiển nhiên là một đường chạy như bay tới đây.

“Thiên Ân, em không sao chứ?” Vừa thấy Thiên Ân đang ngồi trên sôpha, Hành Kien vội vàng ôm vai cô thân thiết hỏi.

Cô tươi cười trấn an anh, “Không có việc gì, mama cũng không sao, bà đang nghỉ ngơi trong phòng.....”

“Thật xin lỗi! Khiến em vất vả rồi, anh.....” Hành Kien vô cùng hối lỗi nhìn cô.

Thiên Ân vội vàng ngăn anh lại, “Đừng nói nữa, xử lý chuyện trước mắt quan trọng hơn.....”

“Cô Lộ đâu? Điều kiện của chúng tôi là anh phải mang cô ấy tới đây.....” Người đàn ông đó thấy Hành Kien không tuân thủ ước định nên vô cùng bất mãn, Hành Kien cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi ghét nhất là bị uy hiếp! Các người về nói với Lộ tiên sinh, chân là của con gái ông ấy, tôi không có trời cô ta, tôi cũng rất muốn cô ta trở về sớm một chút.....”

“Đưa bọn tôi đi tìm cô ấy!” Một người đàn ông khác lập tức ra mệnh lệnh.

“Dựa vào cái gì mà muốn tôi dẫn các người đi? Các người tự dung chạy đến đây uy hiếp người nhà của tôi, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi?”

Hành Kien tức muốn điên rồi. Nhận được điện thoại của Thiên Ân, anh hận không thể lập tức bay đến đây, Thiên Ân còn có tình không chịu đến cùng, còn trốn trong phòng, nói không liên quan đến chuyện của cô ta. Anh lo lắng sự an toàn của Thiên Ân và mama, đành phải mau chóng lao ra khỏi nhà, không kịp chờ vệ sĩ, trên đường đến đây không biết đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ.

“Dựa vào cái này!” Một người đàn ông chìa súng vào Hành Kien, “Lập tức mang chúng tôi đi tìm cô Lộ!”

“Không!” Thiên Ân lo lắng kinh hô, nắm chặt cánh tay Hành Kien, cả người run run.

Thật may là vệ sĩ tới đúng lúc, đồng thời cũng dùng dao chỉ vào hai người kia. “Bỏ súng xuống!”

Người đàn ông đó thấy thế, nhanh tay tóm lấy Thiên Ân, muốn bắt cô làm con tin, bởi vì đại ca đã ra lệnh, bất luận thế nào cũng phải dẫn cô Lộ về.

Lúc này, Hành Kien vọt tới trước mặt Thiên Ân, giằng co với tên xã hội đen, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, chỉ thấy Hành Kien từ từ ngã xuống, trên bụng là một đóa hoa màu đỏ tươi, chậm rãi nở rộ.

“Hành Kien—” Thiên Ân ôm chặt anh, tiếng thét vô cùng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thiên Ân ngồi ngoài hành lang phòng giải phẫu, cơ người ôm chặt cơ thể lạnh băng của mình.

Nghe đến việc chỉ vì cô mà Hành Kien phải đứng trước Quỷ Môn quan, lòng cô lại rối loạn.....

Anh không nên cứu cô, thật sự không nên..... Bởi vì cô không thể nào chấp nhận chuyện sẽ mất anh, cô thà rằng người nằm bên trong kia chính là mình.

“Thiên Ân, sao rồi?” Ngải Mễ vội vã chạy tới, theo sau còn có Thiên Ái.

Thiên Ái cũng hoảng hốt. “Sao lại có thể như vậy? Đã bảo anh ấy đừng đi rồi.....”

“Còn đang mơ, đều là tại em..... Tại em.....” Thiên Ân tựa vào vai Ngải Mễ khóc không thành tiếng. Ngải Mễ thấy đáng về khổ sở của cô, nhanh miệng an ủi, “Không có việc gì đâu, nhất định cậu ấy sẽ không có việc gì.....”

Hành Kien bị thương, hai gã đàn ông đó thừa dịp vệ sĩ kiểm tra miệng vết thương mà chạy mất tích. Vệ sĩ cầm máu sơ qua rồi sau đó đưa Hành Kien đến bệnh viện, chỉ gọi điện thoại cho Ngải Mễ, không kinh động giới truyền thông.

“Đều là tại cô! Tự nhiên lại gọi điện thoại kêu Kien tới làm gì, hại anh ấy thành ra như vậy.....” Thiên Ái chỉ trích Thiên Ân, như thể chuyện này không hề liên quan gì với mình.

Ngải Mễ trừng mắt nhìn cô, Thiên Ái mới ngậm miệng.

Ngay lúc đó, cửa phòng giải phẫu mở ra, hộ sĩ đẩy giường bệnh của Hành Kien đi tới, ba người lập tức xông lên phía trước.

“Như thế nào? Anh ấy có ổn không?”

“May mắn là nội tạng không bị thương tổn, sau khi hết thuốc gây mê sẽ tỉnh lại thôi.” Thái độ của bác sĩ hoàn toàn như là giải quyết các ca bệnh bình thường. Ngải Mễ tỏ ý bảo hai người đi theo giường bệnh, cô phải cùng bác sĩ trao đổi một số vấn đề.

“Kien..... Kien.....”

Đi vào phòng bệnh hạng nhất, Thiên Ái dường như sợ Hành Kien sẽ không tỉnh lại, ngồi ở bên giường bệnh vẫn gọi thầm tên anh.

Mặc dù Thiên Ân rất muốn ngồi cạnh anh, nhưng cũng chỉ có thể đứng một bên, dùng ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của anh.

Ngải Mễ vừa vào đến cửa nhìn thấy cảnh tượng này, liền nói với Thiên Ái, “Lộ tiểu thư, chúng ta về trước thì tốt hơn, ở đây có Thiên Ân là đủ rồi.....”

“Nhưng tôi muốn chờ Kien tỉnh lại.....”

“Chẳng lẽ cô không sợ người của cha cô lại đến nữa sao..... Hành Kien cũng đã bị thương thế này, mong đại tiểu thư cô giúp đỡ một chút, đừng làm cho mọi chuyện phức tạp thêm nữa.....” Nói xong, liền kéo Thiên Ái ra khỏi phòng, không quên nháy mắt với Thiên Ân.

Thiên Ân cảm kích nhìn Ngải Mễ, lập tức ngồi xuống cạnh Hành Kien. Cô nắm lấy tay anh đặt lên khuôn mặt mình, tựa hồ như muốn giúp anh tăng thêm sức mạnh.

“Kien..... Anh không thể có việc gì..... Không thể có việc gì.....” Cô thì thầm nói nhỏ, nước mắt đầm lệ rơi xuống tay anh.

“Nếu anh có chuyện gì, em cũng không sống nổi nữa..... Anh không biết em yêu anh nhiều đến thế nào đâu, từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh, tâm tưởng em đã không thể chứa thêm bất kì người nào khác..... Tuy rằng người anh yêu là Thiên Ái, không phải em, nhưng tình yêu em dành cho anh chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần có thể ở cạnh anh, yên lặng nhìn anh, em đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi..... Anh đừng tàn nhẫn như vậy, đừng cướp đi hạnh phúc duy nhất của em, anh phải mau khỏe lại, nhất định phải nhanh chóng khỏe lại..... Kien.....”

Thừa dịp anh hôn mê bất tỉnh, Thiên Ân không kìm nén nữa mà thổ lộ tình yêu trong lòng với anh, chỉ có thổ lộ tâm ý lúc này anh mới không biết được.

Trong mắt Thiên Ân chỉ có Hành Kien, không phát hiện ra Thiên Ái đang đứng trước cửa phòng bệnh.

Vừa mới bị bà chị kia kéo đi, túi xách còn chưa kịp lấy, không nghĩ đến cô vừa quay lại, chợt nghe được tiếng lòng của Ngao Thiên Ân.

Cái đứa xảo trá này! Rõ ràng bản thân yêu Hành Kien, lại chạy tới cầu xin cô trở lại bên anh! Không phải là như papa từng nói, hai người này có quan hệ mờ ám với nhau thật đấy chứ?

Không được! Mình không thể để cô ta cướp mất Hành Kien, Lộ Thiên Ái này không thể thua cấp một đứa quê mùa kia!

Từ sau khi thân thể của Hành Kien được làm sáng tỏ, thái độ của anh đối với cô luôn vô cùng lạnh nhạt. Ngày đầu tiên chuyển đến nhà anh, anh đã vội vã đuổi cô về nhà, rõ ràng anh muốn bỏ cô. Cô sẽ không để cho hai người này vừa lòng đẹp ý, cô mà không chiếm được, Ngao Thiên Ân cũng đừng hòng có được!

Thiên Ái hung dữ trừng mắt nhìn Thiên Ân, cầm lấy túi xách đặt ở ngoài phòng khách, lạnh lẽo rời khỏi phòng bệnh.

“Ân..... Ân.....”

Sau khi khôi phục ý thức, Hành Kiện không ngừng gọi tên Thiên Ân.

Ngồi chờ bên cạnh đã hai tiếng đồng hồ, Thiên Ân nắm chặt lấy tay anh, vui sướng đáp lại, “Em ở đây..... Em ở đây.....”

“Em..... Em không sao chứ?” Hành Kiện hơi mơ màng, trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện quan trọng nhất.

“Em không sao..... Anh đừng lo lắng, ngủ một giấc thật ngon đi, em sẽ ở đây bên anh.” Thiên Ân nhẹ nhàng an ủi anh.

Hành Kiện nở nụ cười vui mừng, thì thào nói nhỏ, “Không có việc gì là tốt rồi.....” Sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt khi ngủ không hề phòng bị của anh, Thiên Ân không kiềm chế được mà xoa xoa mặt anh, tình yêu dịu dàng biểu lộ trên khuôn mặt cô.

Sau này chắc là không còn cơ hội nhìn anh như vậy rồi.....

Kề mặt mình sát vào Hành Kiện, môi Thiên Ân nhẹ nhàng chạm vào môi anh, hai má anh, cuối cùng là trán anh, sau đó nắm lấy tay anh, gối đầu lên vai anh, cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

“Thiên Ân.....”

Ngài Mễ không nhận được tranh cãi ầm ĩ với Thiên Ái. Sáng sớm đã phải dẫn cô ta tới bệnh viện, vừa vào phòng bệnh lại nhìn thấy cảnh tượng hai người đang dựa sát vào nhau.

Ngài Mễ nhẹ nhàng gọi, lúc này Thiên Ân mới mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ ra, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Cô nhẹ giọng hỏi, “Hai người tới rồi à!” nhìn thấy ánh mắt không thiện chí của Thiên Ái, cô mới vội vàng buông tay Hành Kiện ra.

Thiên Ái lập tức đi đến, cầm lấy tay Hành Kiện như một sự chiếm hữu.

Ngài Mễ ngán ngẩm lắc đầu, ý bảo Thiên Ân ra phòng khách bên ngoài nói chuyện.

“Cậu ấy thế nào rồi?”

“Tối hôm qua, sau khi hết thuốc gây mê liền tỉnh một chút, xong lại ngủ ngay, buổi sáng bác sĩ nói sẽ đến xem xét miệng vết thương.....” Thiên Ân bỗng nhiên nghĩ đến tình hình ở bên ngoài, “Tin tức có bị lộ ra ngoài không?”

“Trước mắt thì không, chị nghĩ tạm thời nhà họ Lộ sẽ không dám có hành động gì, nhưng sớm muộn vị ôn thần kia đi mới là thượng sách.”

“Hành Kiện cần cô ấy.....” Thiên Ân bất đắc dĩ nói ra sự thật.

“Cô ta hại cậu ấy thành như vậy còn chưa đủ sao? Lần này Hành Kiện đúng thật là tự tìm lấy phiền toái.” Đối với Thiên Ái, Ngài Mễ phản cảm đến cực điểm.

Thiên Ân chỉ cười cười. “Phiền chị chăm sóc Hành Kiện một lúc, em phải về nhà một chuyến, sợ mama lo lắng.”

“Em về nghỉ ngơi đi! Nhìn bộ dạng em cứ như là sắp ngất xỉu đến nơi rồi..... Cứ để cho vị đại tiểu thư kia đảm đương một chút đi!”

Thiên Ân nhìn vào trong phòng, Thiên Ái tựa đầu tựa lên vai Hành Kiện, đáng vẻ thật hạnh phúc. “Vây..... em về trước.....”

Dù sao vị trí đó là thuộc về Lộ Thiên Ái.....

Thiên Ân vừa bước ra phòng bệnh, Hành Kiện liền tỉnh lại.

“Ừm.....” cảm giác bên cạnh có người đã thức tỉnh anh, trực giác của anh mách bảo đó là Thiên Ân, nhưng nhìn kỹ hóa ra lại là Thiên Ái.

“Kiện..... Rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi! Làm em lo lắng muốn chết.....” Khóe mắt Thiên Ái cũng cố nặn ra hai giọt nước mắt, như thể rất là lo lắng.

“Em luôn ở đây sao?” Hành Kiện không muốn để ý đến việc cô làm về ta đây, chỉ là nghi ngờ hỏi. Anh nhớ rõ, tối qua, trong lúc hôn mê, người anh nhìn thấy là Thiên Ân.

“Đúng rồi! Em vẫn luôn ở đây mà! Anh không nhớ sao?” Thiên Ái bắt đầu giả ngu, cô muốn khiến Hành Kiện nghĩ người vẫn luôn ở bên anh là cô, như vậy mới có thể khiến anh cảm động.

“Thiên Ân..... Không tới sao?” Hành Kiện nhớ rõ, tối qua, sau khi tỉnh lại nghe được giọng nói của Thiên Ân, anh mới yên tâm ngủ tiếp. Chẳng lẽ đó là mơ sao?

“Cô ấy chỉ đến một lát rồi đi ngay! Cũng không biết bận việc gì nữa.....” Thiên Ái ủy khuất oán giận, “Em hỏi cô ấy có muốn chờ anh tỉnh lại không,

nhưng cô ấy cũng không để ý.....”

Hành Kiện vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng anh không nhắc lại, nhắm mắt lại không để ý tới Thiên Ái. Thiên Ái lén lộ ra nụ cười nham hiểm.

Mấy ngày sau, Thiên Ái trước sau vẫn không rời khỏi Hành Kiện nửa bước, sợ Ngài Mễ tiếp xúc với Hành Kiện, sẽ vạch trần những lời nói dối của cô.

Dù cho cô có cố gắng làm nhiều điều để Hành Kiện vui vẻ, anh cũng không để ý tới.

Hừ! Bỏn tiểu thư bất chấp thể diện giúp anh rót nước pha trà, anh lại không cảm kích một chút nào! Mặc dù trong lòng tức giận đến độ muốn giết người, ngoài mặt Thiên Ái vẫn biểu lộ bộ dáng quan tâm săn sóc.

Ngài Mễ đi rồi, Thiên Ái vẫn kiên trì ở lại chiều cô Hành Kiện.

Tuyệt đối không thể để Ngao Thiên Ân có cơ hội tiếp xúc với Hành Kiện! Đây là lý do mà Thiên Ái kiên trì ở lại.

Quả thực, trời vừa tối, Thiên Ân không tìm được mà đến thăm Hành Kiện, chỉ là còn chưa đi được vào phòng bệnh, đã bị Thiên Ái ngăn lại. “Tôi nghĩ cô không nên vào có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Vì sao? Không phải Kiện đã tỉnh lại rồi sao?”

“Giờ anh ấy đang ngủ, vội lại..... Anh ấy không muốn gặp cô.....” Thiên Ái tỏ vẻ khó xử, như thể có điều khó nói.

“Tại sao? Không thể như vậy.....” Tối hôm qua, Hành Kiện vừa tỉnh lại đã muốn tìm cô, rõ ràng là rất quan tâm đến sự an nguy của cô, sao có thể nói là không muốn gặp?

Thiên Ân không tin lời Thiên Ái nói, cương quyết muốn vào phòng bệnh, bỗng nhiên Thiên Ái giơ tay lên trước mặt cô, một chiếc nhẫn kim cương to lấp lánh tỏa sáng, Thiên Ân thoáng chốc ngây người.

“Không dấu gì cô, Kiện đã cầu hôn tôi rồi, chúng tôi quyết định sẽ tiền trăm hậu tấu, cho nên ngày hôm qua anh ấy mới không đem tôi giao cho mấy người do baba phái tới.....” Nhìn sắc mặt Thiên Ân trắng nhợt, Thiên Ái quyết định đổ thêm dầu vào lửa, “Còn nữa, tối hôm qua lúc cô nghĩ rằng anh ấy đang ngủ, thổ lộ tình yêu với anh ấy, Kiện đều nghe thấy được, hơn nữa..... Anh ấy cảm thấy làm như vậy không ổn, cho nên muốn tôi chuyển lời tới cô, đừng đến gặp anh ấy nữa.....”

Thiên Ân vốn không quá tin tưởng, nhưng vừa nghe đến chuyện tối hôm qua, khiến cho cô không thể không tin. Lúc ấy phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, điều này chứng tỏ.....

Cả người Thiên Ân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Thiên Ái nhanh chóng đỡ cô, vẻ mặt giả dối, quan tâm hỏi. “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.....” Thiên Ân ngồi xuống ghế dựa, đầu ngón tay bấu chặt vào thành ghế.

Lúc này lại truyền đến giọng nói mềm mại của Thiên Ái, “Thiên Ân, tôi biết cô tình sâu nghĩa đậm với Kiện, bảo cô rời khỏi anh ấy là chuyện rất đau khổ. Nhưng mà chúng ta đều là phụ nữ, hy vọng cô có thể thông cảm với tôi, không một người phụ nữ nào lại hy vọng bên cạnh người đàn ông của cô ấy lại có sự xuất hiện của một người phụ nữ khác..... Kiện vẫn luôn cho rằng tình cảm giữa hai người chỉ là tình anh em, nhưng lời thổ lộ của cô đã làm cho tâm tình anh ấy trở nên phức tạp, tôi cũng cảm thấy không yên tâm.”

“Cô..... Ý của cô là.....” Ngón tay Thiên Ân bắt giắc càng nắm chặt hơn.

“Tôi hy vọng cô có thể ra đi..... Đừng dính líu gì đến Hành Kiện nữa..... Coi như là tôi cầu xin cô, được không?” Thiên Ái lúi cúi kéo cánh tay Thiên Ân, đau khổ cầu xin, “Kiện nhất định sẽ không đành lòng đưa ra yêu cầu như vậy, anh ấy cảm thấy rất khó xử, cô cũng đừng trách anh ấy, cứ coi như tôi là một người phụ nữ ích kỷ, trong mắt không thể chứa chấp dù chỉ là thêm một hạt cát, tôi xin cô.....”

Sắc mặt Thiên Ân tái nhợt, nhìn Thiên Ái rơi nước mắt, từng giọt từng giọt như độc dược mà thấm sâu vào lòng cô.

Thì ra sự tồn tại của cô làm Hành Kiện khó xử như vậy, làm Lộ Thiên Ái đau khổ như vậy..... Thôi, có lưu luyến cũng chẳng có tác dụng gì?

“Được, tôi đi.....” Thiên Ân khổ sở nói ra quyết định của mình. “Trước khi đi, tôi muốn nhìn anh ấy một chút, tôi sẽ không đánh thức anh ấy.” Cô bình tĩnh nói ra yêu cầu cuối cùng.

Thiên Ái vốn không muốn đáp ứng, lại sợ Thiên Ân chưa từ bỏ ý định. “Được thôi! Đứng ở cửa nhìn vào.”

Thiên Ân bước từng bước nặng nề đến trước cửa phòng, ngẩng đầu lên bắt gặp gương mặt Hành Kiện đang ngủ say, nước mắt bắt giắc chảy xuống.

Vĩnh biệt, tình yêu duy nhất của em! Nếu sự tồn tại của em chỉ là một gánh nặng, vậy thì em sẽ tới một nơi rất xa, sẽ không bao giờ khiến anh phải khó xử..... Chỉ cần anh luôn vui vẻ hạnh phúc, dù em có cô đơn thì có là gì?

Kiện, chúc anh và Lộ Thiên Ái hạnh phúc, dù sao giấc mộng của anh cũng đã thành hiện thực.....

Thiên Ân cố gắng nhảy nháy mắt, không muốn để nước mắt ướt nhòa làm cô không thể nhìn rõ Hành Kiện. Cô muốn nhìn anh thật rõ, để hình bóng anh khắc sâu vào trong tâm trí cô.....

“Mau đi đi! Cô sẽ đánh thức anh ấy mất.....” Thiên Ái thấp giọng thúc giục, sợ Hành Kiện tỉnh lại, mọi chuyện sẽ bị lộ, vì thế nhanh chóng lôi kéo Thiên Ân ra ngoài.

Vừa bước đi vừa quay đầu lại, Thiên Ân không nở ra đi như thế này, cho đến khi bước ra khỏi phòng bệnh, Thiên Ái chỉ nói một câu, “Hãy nhớ là cô đã hứa gì với tôi.” Rồi lập tức đóng cửa phòng lại.

Vĩnh viễn bị ngăn cách với người mình yêu dù chỉ bằng một cánh cửa, Thiên Ân chậm rãi rời khỏi bệnh viện, vật vờ như người bị đánh cắp mất linh hồn.

Ở bệnh viện đã vài ngày cũng chưa gặp Thiên Ân, Hành Kiện bắt đầu thấy khả nghi.

Thiên Ái nói cô có gọi điện thoại cho Thiên Ân, nhưng cô ấy nói công việc bận rộn, không thể đến thăm anh.

Anh không tin, tự lấy di động gọi cho cô, cô tắt máy, gọi tới nhà cô thì số điện thoại không liên lạc được, gọi đến công ty thì nói cô đã xin nghỉ việc.

Sao có thể như vậy? Hành Kiện thất thần yên lặng ngồi trên giường, anh đang định liên lạc với Ngải Mễ, vừa vặn thấy cô cuống quýt chạy vào phòng bệnh, tốc độ còn nhanh hơn cả bom nguyên tử.

“Thiên Ân mất tích rồi! Di động không mở, trong nhà cũng không có người, chỉ thấy đơn xin từ chức của cô ấy, không gặp cô ấy thêm lần nào nữa, hỏi cô nhi viện họ nói không biết, mama cũng không trở về đó.....” Ngải Mễ một hơi nói cho hết lời, sau đó lập tức thở dài, suy sụp ngồi trên ghế.

Xem như Ngao Thiên Ân thức thòi! Thiên Ái cười trộm trong lòng, bề ngoài lại làm như lo lắng không thôi. “Hay là sợ hai người kia tới nhà cô ta lần nữa, cho nên trốn đi rồi?” Cô cố ý nói để Hành Kiện cùng Ngải Mễ coi thường Thiên Ân.

Trong đầu Ngải Mễ chỉ nghĩ đến một khả năng, “Có phải bị xã hội đen bắt cóc rồi không?”

Hành Kiện nghe thấy mà chấn động. Anh nhìn về phía Thiên Ái, ánh mắt sắc bén làm cho cô không rét mà run. “Em lập tức về nhà! Bảo cha em mau thả Thiên Ân ra!”

“Không!” Thiên Ái đương nhiên là không thuận theo. Thật vất vả mới thoát khỏi vòng kiểm soát của baba, mấy ngày nay cô thành thạo vui vẻ biết bao nhiêu, muốn cái gì thì chỉ cần mở miệng với Hành Kiện, anh đều ngoan ngoãn làm theo, bằng không cô liền dọa sẽ tung tin hai người đang sống chung.

Có trời biết dù chỉ chạm anh cũng chưa từng chạm vào người cô! Chiếc nhẫn dùng để lừa cái đứa ngu ngốc kia chính là quà sinh nhật năm hai mươi tuổi của cô, lâu lâu mới đem ra đeo, mà cũng chỉ có hai viên kim cương, không nghĩ đến cô ả ngu ngốc kia cũng bị lừa. Nếu là nhẫn đính hôn, không có ít nhất năm viên kim cương thì đừng mơ được kết hôn với cô.....

“Đưa cô ấy về nhà!” Hành Kiện ra lệnh cho Ngải Mễ, Ngải Mễ lập tức chạy ra cửa gọi vệ sĩ.

“Em không về nhà đâu! Thiên Ân không có thể nào bị bắt đi.....” Thiên Ái không cần thận buột miệng nói, khiến cho Hành Kiện nghi ngờ.

“Em dựa vào cái gì mà chắc chắn như thế? Chẳng lẽ em biết chuyện gì sao?”

Thiên Ái chột dạ mà cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt muốn giết người của Hành Kiện.

“Nói!”

“A..... Ngày đó..... Thiên Ân có đến đây, cô ấy nói.....” Thiên Ái vừa nói vừa nghĩ nên làm thế nào để bản thân mình có thể thoát tội. “Cô ấy nói muốn vĩnh viễn rời khỏi anh, bởi vì ở bên cạnh anh chỉ có đau khổ và nguy hiểm, cô ấy không muốn sống một cuộc sống như thế.....”

“Cô ấy nói như vậy thật sao.....” Hành Kiện cảm thấy ruột mình như thắt lại. Có phải Thiên Ân đã bị anh làm tổn thương quá sâu sắc, cô đã mất hết hi vọng nên không thể chịu nổi thêm nữa, không muốn ở lại bên cạnh anh?

Hành Kiện bị những lời nói dối của Thiên Ái làm cho thất thần, Ngải Mễ cũng không tin tưởng. “Nói chuyện ma quỷ gì thế! Thiên Ân sẽ không nói như vậy, đêm đó cô ấy còn ở bên cạnh em đến khi trời sáng, vẫn luôn nắm tay em..... Cô ấy không thể bỏ đi như thế, Thiên Ân yêu em như vậy, cô ấy sao có thể rời xa em.....”

Lời nói của Ngải Mễ khiến cho Hành Kiện tìm thấy một tia hy vọng.

“Cô ấy ở bên em cả đêm?” Anh trừng mắt sang Thiên Ái, “Vì sao cô nói cô ấy chỉ đến một lát rồi đi ngay? Vì sao lại nói dối?”

Đối mặt với ánh mắt chỉ trích của mọi người, Thiên Ái cảm thấy thật ủy khuất. “Người ta chỉ muốn anh chú ý đến người ta thôi.....”

“Rốt cuộc thì cô đã nói những gì với Thiên Ân?” Hành Kiện không nhìn đến nước mắt của cô, chỉ nóng lòng ép hỏi ra đáp án, khiến Thiên Ái thẹn quá hóa giận.

“Hừ! Papa tôi nói đúng, thì ra anh đúng là có quan hệ mờ ám với Ngao Thiên. Nếu không anh sẽ không khản trương như vậy. Đứa con gái ngu ngốc kia, tôi chỉ lừa cô ta nói anh đã cầu hôn với tôi, không muốn nhìn thấy cô ta, cô ta liền ngoan ngoãn biến mất!” Cô cầm hận lau đi nước mắt, uy hiếp Hành Kiệt, “Nếu anh để ý cô ta như vậy, sao lúc trước còn theo đuổi tôi? Nếu anh thật sự đi tìm cô ta, tôi sẽ làm lớn chuyện với giới truyền thông, nói anh bắt cả hai tay, là một tên lẳng nhăng thay lòng đổi dạ!” Cô cầm lấy túi xách đi ra, còn quay lại nói một câu, “Cái gì tôi không chiếm được, thì sẽ phá hủy nó!”

“Oa! Không ngờ cô ta lại ác độc như vậy.” Ngải Mễ tuy sớm biết Thiên Ái kiêu căng lại tùy hứng, nhưng không biết cô ta lại mưu mô như vậy. “Ai! Sao lúc trước em có thể thích cô ta được nhỉ.” Giọng điệu của cô mang vẻ trách cứ nhìn về phía Hành Kiệt, nhìn thấy nét hối hận trên gương mặt anh, cô lập tức không nói nữa.

“Đều là lỗi của em. Là do em không tốt.” Hành Kiệt không ngừng thì thào tự nói, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không để người khác nhìn thấy đôi mắt phấp phấp của anh.

Chưa bao giờ gặp một Hành Kiệt yếu ớt thế này, Ngải Mễ cũng không nhẫn tâm chỉ trích anh thêm nữa.

“Tiếp theo nên làm gì bây giờ? Lịch tập luyện cùng biểu diễn đều lên kế hoạch hết rồi.”

“Chỉ phải một vài thám tử đi điều tra xem.” Hành Kiệt đột nhiên nghĩ đến một phương pháp hay, “Lịch tập luyện cùng ngày biểu diễn cứ theo tiến độ mà tiến hành, em muốn viết lại một số ca khúc, bài lần trước thu âm tạm thời dừng lại.” Anh muốn mượn cơ hội này biểu lộ tình yêu của mình đối với Thiên Ân, như vậy mới có thể khiến cô trở lại bên anh.

Anh biết, dù Thiên Ân đang ở đâu, cô cũng sẽ chú ý đến hành trình của anh, lại càng không bỏ qua buổi biểu diễn của anh.

Dù sao trong mắt cô vẫn có anh, không phải sao?

Nhưng mà lúc này Hành Kiệt cũng không dám khẳng định đáp án này luôn đúng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Album của Hành Kiệt vừa được phát hành, ngay lập tức đã đứng đầu tất cả các bản xếp hạng, hơn nữa ca khúc chủ đạo ‘Air Lovers’ lại đánh trúng bao nhiêu tâm sự của thanh niên nam nữ hồng trần.

Rất nhiều người cho rằng, mình như nhân vật chính được miêu tả trong bài hát này, vào thời điểm tình yêu biến thành thói quen, người yêu sẽ như không khí, rất dễ bỏ qua sự tồn tại của đối phương.

Chỉ có Hành Kiệt biết bài hát này viết vì ai, Thiên Ân lại không hề có chút tin tức, cứ như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới này, ngay cả thám tử nổi tiếng nhất cũng không thể tìm ra.

Ngày ngày đều phải bận rộn chuẩn bị công tác tuyên truyền và luyện tập biểu diễn, khiến anh không có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác, chỉ có thể đem sự nhớ nhung hóa thành động lực.

Thiên Ái không hề đến làm phiền anh, cũng ít khi công khai xuất hiện, càng không có nói chuyện chia tay của hai người với giới truyền thông, có lẽ vì muốn giữ thể diện!

Bên này Hành Kiệt lại càng kín tiếng hơn, cho nên bên ngoài không ai biết chuyện hai người đã chia tay, còn tưởng rằng Hành Kiệt là vì lịch biểu diễn mà không rảnh hẹn hò.

Vé của buổi biểu diễn chỉ bán trong ba ngày đã tiêu thụ hết sạch.

Hành Kiệt liều mạng tập luyện, tận lực làm cho bản thân luôn mệt mỏi, nhưng dù có như vậy vẫn không thể làm anh ngừng nhớ đến Thiên Ân.

Buổi biểu diễn hôm nay, năm mươi vạn người hâm mộ vây chặt kín cả sân vận động.

Đối diện với sân khấu được thiết kế là hiệu ứng ánh sáng tràn ngập lần này, ai nấy cũng chờ mong. Đương nhiên mục đích chủ yếu vẫn là muốn nhìn rõ thần tượng. Hành Kiệt chưa bao giờ biểu diễn trực tiếp trên truyền hình. Nhưng lần này anh lại ngoại lệ cho phép đài truyền hình Tam Đại tường thuật trực tiếp buổi diễn này.

Ngải Mễ hỏi anh vì sao lại làm như vậy, vì như vậy đối với công ty cũng không được thêm lợi ích gì.

“Buổi biểu diễn này tổ chức vì Thiên Ân, em hy vọng cô ấy có thể nghe được những lời chân tình của em, nghe được sự hối hận của em, cho dù cô ấy ở

nơi nào.....” Về mặt Hành Kien cực kì cô đơn, Ngải Mễ cũng tùy ý anh quyết định.

Lúc này, Hành Kien ngồi một mình trong phòng nghỉ, chuẩn bị sắp xếp mọi việc cho ổn thỏa.

Tim anh đập rất nhanh! Thường thì trước những buổi biểu diễn, tinh thần anh đều khủng hoảng vô cùng, giống như chỉ cần anh vừa xuất hiện, mấy vạn thú dữ bên ngoài kia sẽ vô tội cần anh đến tan xương nát thịt. Cho nên, anh mới tìm kiếm sự an ủi trên người Thiên Ân, mượn sự kịch liệt của ái tình để quên mất sợ hãi, tiếp thêm năng lượng từ cô.

Thiên Ân của anh..... Vì sao phải đợi đến khi mất đi rồi mới biết hối hận, mới biết được nhớ nhưng là vô cùng đau khổ?

Hai tay Hành Kien nắm chặt lại để trên trán, hồi tưởng lần cùng cô triển miên ở biểu diễn trước, nơi đó của cô không hề giữ lại một chút nào mà bao chặt lấy anh.....

Sự ám áp trong trí nhớ làm cho Hành Kien trấn tĩnh lại một lần nữa. Buổi biểu diễn này tổ chức là vì Thiên Ân, cô đang ở một nơi nào đó nhìn anh, có lẽ giờ phút này đang ngồi ở một góc tối bên ngoài kia, anh nhất định không thể làm cho cô thất vọng.

“Hành Kien! Hành Kien.....”

Bên ngoài truyền đến những tiếng hò hét vang trời, người hâm mộ đã bắt đầu đánh trống reo hò.

Thời điểm đến rồi! Hành Kien đứng dậy, ánh mắt tràn đầy cương quyết và tự tin, lấy tác phong của Thiên vương bước ra phòng nghỉ, hòa vào sự nhiệt tình của năm mươi vạn fan.

Mọi người gần như đều điên cuồng, hơn nữa Hành Kien mặc một bộ trường bào màu đen, ở giữa vũ đài từ từ được dâng lên cao, bất kể là nam hay nữ đều bắt đầu hét chói tai.

Tay cầm áp phích có hình Hành Kien, các em gái si mê mà gào thét. Có một người lại chỉ trầm tĩnh, toàn thân một thân màu đen, phong cách của cô có vẻ không phù hợp với không khí ở đây, dường như nơi cô nên đến là rạp hát nhạc thích phòng quốc gia chứ không phải là liveshow của thần tượng ca nhạc.

Cuối cùng thì vẫn tới! Thiên Ân cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy biết rằng trên TV có tường thuật trực tiếp, nhưng cô vẫn không nén được mà đến đây, bởi vì mỗi khi Hành Kien bắt đầu biểu diễn, cô chưa từng vắng mặt.

Hiểu rõ thói quen của anh, mấy ngày qua cô đều lo lắng, nhưng hôm nay nhìn thấy anh rạng ngời thế này, hẳn là Lộ Thiên Ái đã hứa hẹn điều gì mới khiến anh phấn chấn như thế! Nhớ lại cách anh đã dùng trong quá khứ.....

Chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh này, lòng Thiên Ân lại thấy chua xót không nguôi, cô miễn cưỡng mình chăm chú nhìn anh đang đứng trên sân khấu.

Hành Kien là nghệ sĩ trời sinh, có giọng hát trời sinh, chỉ cần lên sân khấu, cầm lấy microphone, giọng hát sức quyến rũ tự nhiên của anh sẽ làm cho mọi người mê muội không thôi. Anh vừa cất tiếng, năm mươi vạn fan trên sân lập tức im lặng, nghe tiếng nói trầm thấp của anh hát lên yêu hận tình thù của nhân thế.

Thiên Ân quyến luyến nhìn anh, ánh mắt luyến tiếc, cho đến khi buổi biểu diễn sắp kết thúc, lòng cô mới bắt đầu cảm thấy vô cùng bối rối, bởi ... cô chưa nhìn anh cho đủ.

Thiên Ân gấp đến độ rơi nước mắt, bởi vì đây đã là bài hát cuối cùng.

Lúc này sân khấu từ từ được nâng lên cao, Hành Kien ôm đàn ghi-ta ngồi trên ghế, mặc trang phục Hy Lạp màu trắng như một thi nhân, người hâm mộ vì hình ảnh này của anh mà điên cuồng, tiếng hét chói tai kéo dài một phút đồng hồ.

Hành Kien cầm microphone, chỉ nói một câu, “Cám ơn mọi người.....” Khung cảnh lập tức lặng im như tờ.

Hành Kien chưa từng nói chuyện trong các liveshow trước, nên mọi người đều muốn lắng nghe xem anh định nói gì.

“Cám ơn mọi người đã đến nghe tôi hát, cuối cùng, tôi muốn biểu diễn ca khúc chủ đạo ‘Air Lovers’. Bài hát này tôi muốn tặng cho người con gái mà tôi yêu nhất, cô ấy đã cùng tôi vượt qua biết bao sóng gió, thời điểm quá khứ còn nhiều tối tăm, sự tồn tại của cô ấy tựa như không khí xung quanh, khi tôi có đã quen với hô hấp, sẽ quên mất sự tồn tại của cô ấy.....”

Thiên Ân ngồi ở một góc tối, hai mắt đã từ lâu đã đầm lệ mù sương, nhưng cô cũng như mọi người, nghĩ rằng người con gái anh đang nhắc đến là Thiên Ái, vì thế nước mắt cô càng chua xót hơn so với bất cứ ai.

Hành Kien tiếp tục nói tiếp, “Bởi vì tôi không biết quý trọng, tôi luôn cố chấp, cô ấy đã rời xa tôi, vô luận như thế nào đều không thể tìm được cô ấy.....”

Giọng Hành Kien nghẹn ngào, chân tình thổ lộ, làm cho nhiều người hâm mộ cũng rơi nước mắt theo.

Anh ngẩng đầu lên mấp máy mắt, có ép bản thân không được roi lệ, tiếng nói khàn khàn thâm tình, “Thiên Ân, anh biết em đang nhìn anh, mặc kệ em ở nơi nào, anh đều phải nói với em. Anh yêu em, Thiên Ân, anh yêu em! Xin em hãy trở về bên anh, đã không còn có không khí, anh biết phải thở thế nào đây.”

Vừa nghe thấy Hành Kiệt gọi tên mình, Thiên Ân bỗng chốc ngây ngẩn cả người, trong lòng điên cuồng gào thét: Không thể nào là mình.

Nghe xong lời thổ lộ của anh, cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa mà khóc thất thanh.

Đây không phải là sự thật, anh đã đính hôn với Lộ Thiên Ái rồi, bọn họ hợp lại đùa giỡn cô. Xin đừng cho cô hy vọng, rồi lại một lần nữa hủy diệt cô.

Thiên Ân vội vàng đứng dậy, che mặt lướt qua vài hàng ghế, muốn đi ra ngoài. Cô không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không cô thật sự sẽ liều mình mà chạy vào lòng Hành Kiệt, sau đó tự rước lấy nhục nhã.

Mọi người đều đang bị lời thổ lộ của Hành Kiệt làm cho cảm động, Thiên Ân nghĩ sẽ không có ai chú ý đến sự có mặt của cô, nhưng Hành Kiệt lại phát hiện ra.

Mặc dù có vô số ánh đèn đang chiếu vào anh, dưới khán đài còn có hơn năm mươi vạn khán giả, nhưng dường như là do linh tính mách bảo, anh chú ý tới một bóng dáng duy nhất đang đứng lên, trực giác đó là Thiên Ân.

“Thiên Ân!”

Anh thâm tình gọi to tên cô, nhưng bóng đen này không quay đầu lại, do quá nóng vội, anh đứng lên muốn đuổi theo người ấy, mà đã quên chính mình còn đang đứng trên sân khấu, cao hơn mặt đất chừng năm mét.

“Thiên Ân!”

“A —”

Năm mươi vạn fan đồng thời thét chói tai, mọi người đều đứng dậy, ánh mắt sợ hãi cùng lo lắng nhìn lên sân khấu, nhưng không nhìn được gì, vì Hành Kiệt đã ngã xuống sân khấu.

Thiên Ân sắp bước ra tới cửa thì nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người, quay đầu lại không thấy Hành Kiệt trên sân khấu nữa, cô lo lắng đến tưởng chừng như không thể thở nổi.

“Không! Không. Không. Kiệt.” Cô gào thét thê lương, chạy đến khu vực đó, nhưng lại bị cản trở ở cửa vào, chỗ đó đang chật ních phóng viên và giới truyền thông.

Tiếng còi xe cứu thương như tiếng chuông địa ngục, thanh thanh làm cho Thiên Ân hồn bay phách tán, cô vội vàng gọi điện thoại cho Ngải Mễ, nhưng không liên lạc được.

Tận mắt thấy xe cứu thương chở người cô yêu đi càng lúc càng xa, xe của giới truyền thông lũ lượt như ruồi bọ bám theo phía sau, Thiên Ân không biết nên làm thế nào, ngồi bệt xuống đất ôm mặt khóc, đau lòng giống như bao người hâm mộ khác xung quanh.

Các tạp chí lớn của Đài Loan đều châu chực 24/24h ở bên ngoài bệnh viện, để có thể liên tục cập nhật tình trạng của Hành Kiệt.

Bệnh viện tư nhân sang trọng này cấm toàn bộ phóng viên vào phỏng vấn, chỉ có nhân viên trong bệnh viện là cứ cách vài giờ lại ra thông báo ngắn gọn tình trạng sức khỏe của Hành Kiệt.

Tình huống bây giờ có vẻ không khả quan lắm, sân khấu cách mặt đất đến năm, sáu mét, khi Hành Kiệt được đưa đến bệnh viện đã bị xuất huyết bên trong mà lâm vào hôn mê, cơ thể cũng có nhiều chỗ gãy xương, trải qua sáu tiếng giải phẫu cấp cứu vẫn hôn mê bất tỉnh.

Mỗi ngày, ngoại trừ giới truyền thông chờ đợi bên ngoài bệnh viện, còn có càng ngày càng nhiều fan hâm mộ đến cầu nguyện cho thần tượng của mình, mỗi buổi tối mọi người đều tự động thắp một ngọn nến cầu phúc cho Hành Kiệt, không khí đau thương gần như tràn ngập cả nước.

Sáu ngày sau, vào lúc nửa đêm, cửa lớn của bệnh viện lại được mở ra một lần nữa, đích thân viện trưởng đi ra, vẻ mặt bi thương.

“Bệnh viện chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin, bởi vì xuất huyết não và vết thương quá nặng, Hành Kiệt đã nhắm mắt vào hồi mười hai giờ ba mươi lăm phút rạng sáng hôm nay, ra đi hết sức thanh thản.”

Không gian im lặng bao trùm xung quanh, tiếp theo truyền đến những tiếng khóc nức nở, ngay cả phóng viên cũng rơi lệ vì tin tức vừa được thông báo.

Siêu sao đã không còn, thông tin này giống như một quả bom nguyên tử, làm tan nát trái tim của hàng vạn người hâm mộ.

~Hoàn~

*Yư: đùa thôi, chưa hoàn lol:

Chương 9

♥Edit: Thaomilk

Album của Hành Kien vừa được phát hành, ngay lập tức đã đứng đầu tất cả các bản xếp hạng, hơn nữa ca khúc chủ đạo ‘Air Lovers’ lại đánh trúng bao nhiêu tâm sự của thanh niên nam nữ hồng trần.

Rất nhiều người cho rằng, mình như nhân vật chính được miêu tả trong bài hát này, vào thời điểm tình yêu biến thành thói quen, người yêu sẽ như không khí, rất dễ bỏ qua sự tồn tại của đối phương.

Chỉ có Hành Kien biết bài hát này viết vì ai, Thiên Ân lại không hề có chút tin tức, cứ như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới này, ngay cả thám tử nổi tiếng nhất cũng không thể tìm ra.

Ngày ngày đều phải bận rộn chuẩn bị công tác tuyên truyền và luyện tập biểu diễn, khiến anh không có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác, chỉ có thể đem sự nhớ nhung hóa thành động lực.

Thiên Ái không hề đến làm phiền anh, cũng ít khi công khai xuất hiện, càng không có nói chuyện chia tay của hai người với giới truyền thông, có lẽ vì muốn giữ thể diện!

Bên này Hành Kien lại càng kín tiếng hơn, cho nên bên ngoài không ai biết chuyện hai người đã chia tay, còn tưởng rằng Hành Kien là vì lịch biểu diễn mà không rảnh hẹn hò.

Vé của buổi biểu diễn chỉ bán trong ba ngày đã tiêu thụ hết sạch.

Hành Kien liều mạng tập luyện, tận lực làm cho bản thân luôn mệt mỏi, nhưng dù có như vậy vẫn không thể làm anh ngừng nhớ đến Thiên Ân.

Buổi biểu diễn hôm nay, năm mươi vạn người hâm mộ vây chặt kín cả sân vận động.

Đối diện với sân khấu được thiết kế là hiệu ứng ánh sáng tràn ngập lần này, ai nấy cũng chờ mong. Đương nhiên mục đích chủ yếu vẫn là muốn nhìn rõ thần tượng. Hành Kien chưa bao giờ biểu diễn trực tiếp trên truyền hình. Nhưng lần này anh lại ngoại lệ cho phép đài truyền hình Tam Đại tường thuật trực tiếp buổi diễn này.

Ngài Mễ hỏi anh vì sao lại làm như vậy, vì như vậy đối với công ty cũng không được thêm lợi ích gì.

“Buổi biểu diễn này tổ chức vì Thiên Ân, em hy vọng cô ấy có thể nghe được những lời chân tình của em, nghe được sự hối hận của em, cho dù cô ấy ở nơi nào.....” Về mặt Hành Kien cực kì cô đơn, Ngài Mễ cũng tùy ý anh quyết định.

Lúc này, Hành Kien ngồi một mình trong phòng nghỉ, chuẩn bị sắp xếp mọi việc cho ổn thỏa.

Tìm anh đập rất nhanh! Thường thì trước những buổi biểu diễn, tinh thần anh đều khủng hoảng vô cùng, giống như chỉ cần anh vừa xuất hiện, mấy vạn thú dữ bên ngoài kia sẽ vô tội cần anh đến tan xương nát thịt. Cho nên, anh mới tìm kiếm sự an ủi trên người Thiên Ân, mượn sự kịch liệt của ái tình để quên mất sợ hãi, tiếp thêm năng lượng từ cô.

Thiên Ân của anh..... Vì sao phải đợi đến khi mất đi rồi mới biết hối hận, mới biết được nhớ nhung là vô cùng đau khổ?

Hai tay Hành Kien nắm chặt lại để trên trán, hồi tưởng lần cùng cô triển miên ở buổi diễn trước, nơi đó của cô không hề giữ lại một chút nào mà bao chặt lấy anh.....

Sự ám áp trong trí nhớ làm cho Hành Kien trấn tĩnh lại một lần nữa. Buổi biểu diễn này tổ chức là vì Thiên Ân, cô đang ở một nơi nào đó nhìn anh, có lẽ giờ phút này đang ngồi ở một góc tối bên ngoài kia, anh nhất định không thể làm cho cô thất vọng.

“Hành Kien! Hành Kien.....”

Bên ngoài truyền đến những tiếng hò hét vang trời, người hâm mộ đã bắt đầu đánh trống reo hò.

Thời điểm đến rồi! Hành Kien đứng dậy, ánh mắt tràn đầy cương quyết và tự tin, lấy tác phong của Thiên vương bước ra phòng nghỉ, hòa vào sự nhiệt tình của năm mươi vạn fan.

Mọi người gần như đều điên cuồng, hơn nữa Hành Kien mặc một bộ trường bào màu đen, ở giữa vũ đài từ từ được dâng lên cao, bất kể là nam hay nữ đều bắt đầu hét chói tai.

Tay cầm áp phích có hình Hành Kien, các em gái si mê mà gào thét. Có một người lại chỉ trầm tĩnh, toàn thân một thân màu đen, phong cách của cô có vẻ không phù hợp với không khí ở đây, dường như nơi cô nên đến là rạp hát nhạc thính phòng quốc gia chứ không phải là liveshow của thần tượng ca nhạc.

Cuối cùng thì vẫn tới! Thiên Ân cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy biết rằng trên TV có tường thuật trực tiếp, nhưng cô vẫn không nén được mà đến đây, bởi vì mỗi khi Hành Kiện bắt đầu biểu diễn, cô chưa từng vắng mặt.

Hiểu rõ thói quen của anh, mấy ngày qua cô đều lo lắng, nhưng hôm nay nhìn thấy anh rạng ngời thế này, hẳn là Lộ Thiên Ái đã hứa hẹn điều gì mới khiến anh phấn chấn như thế! Nhớ lại cách anh đã dùng trong quá khứ.....

Chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh này, lòng Thiên Ân lại thấy chua xót không nguôi, cô miễn cưỡng mình chăm chú nhìn anh đang đứng trên sân khấu.

Hành Kiện là nghệ sĩ trời sinh, có giọng hát trời sinh, chỉ cần lên sân khấu, cầm lấy microphone, giọng hát sức quyến rũ tự nhiên của anh sẽ làm cho mọi người mê muội không thôi. Anh vừa cất tiếng, năm mươi vạn fan trên sân lập tức im lặng, nghe tiếng nói trầm thấp của anh hát lên yêu hận tình thù của nhân thế.

Thiên Ân quyến luyến nhìn anh, ánh mắt luyến tiếc, cho đến khi buổi biểu diễn sắp kết thúc, lòng cô mới bắt đầu cảm thấy vô cùng bối rối, bởi ... cô chưa nhìn anh cho đủ.

Thiên Ân gấp đến độ rơi nước mắt, bởi vì đây đã là bài hát cuối cùng.

Lúc này sân khấu từ từ được nâng lên cao, Hành Kiện ôm đàn ghi-ta ngồi trên ghế, mặc trang phục Hy Lạp màu trắng như một thi nhân, người hâm mộ vì hình ảnh này của anh mà điên cuồng, tiếng hét chói tai kéo dài một phút đồng hồ.

Hành Kiện cầm microphone, chỉ nói một câu, “Cám ơn mọi người.....” Khung cảnh lập tức lặng im như tờ.

Hành Kiện chưa từng nói chuyện trong các liveshow trước, nên mọi người đều muốn lắng nghe xem anh định nói gì.

“Cám ơn mọi người đã đến nghe tôi hát, cuối cùng, tôi muốn biểu diễn ca khúc chủ đạo ‘Air Lovers’. Bài hát này tôi muốn tặng cho người con gái mà tôi yêu nhất, cô ấy đã cùng tôi vượt qua biết bao sóng gió, thời điểm quá khứ còn nhiều tối tăm, sự tồn tại của cô ấy tựa như không khí xung quanh, khi tôi có đã quen với hô hấp, sẽ quên mất sự tồn tại của cô ấy.....”

Thiên Ân ngồi ở một góc tối, hai mắt đã từ lâu đã đắm lệ mù sương, nhưng cô cũng như mọi người, nghĩ rằng người con gái anh đang nhắc đến là Thiên Ái, vì thế nước mắt cô càng chua xót hơn so với bất cứ ai.

Hành Kiện tiếp tục nói tiếp, “Bởi vì tôi không biết quý trọng, tôi luôn cố chấp, cô ấy đã rời xa tôi, vô luận như thế nào đều không thể tìm được cô ấy.....”

Giọng Hành Kiện nghẹn ngào, chân tình thổ lộ, làm cho nhiều người hâm mộ cũng rơi nước mắt theo.

Anh ngẩng đầu lên chớp mấy mắt, có ép bản thân không được rơi lệ, tiếng nói khàn khàn thâm tình, “Thiên Ân, anh biết em đang nhìn anh, mặc kệ em ở nơi nào, anh đều phải nói với em..... Anh yêu em, Thiên Ân, anh yêu em! Xin em hãy trở về bên anh, đã không còn có không khí, anh biết phải thờ thế nào đây.....”

Vừa nghe thấy Hành Kiện gọi tên mình, Thiên Ân bỗng chốc ngây ngẩn cả người, trong lòng điên cuồng gào thét: Không thể nào là mình.....

Nghe xong lời thổ lộ của anh, cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa mà khóc thất thanh.

Đây không phải là sự thật, anh đã đính hôn với Lộ Thiên Ái rồi, bọn họ hợp lại đùa giỡn cô..... Xin đừng cho cô hy vọng, rồi lại một lần nữa hủy diệt cô.....

Thiên Ân vội vàng đứng dậy, che mặt lướt qua vài hàng ghế, muốn đi ra ngoài. Cô không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không cô thật sự sẽ liều mình mà chạy vào lòng Hành Kiện, sau đó tự rước lấy nhục nhã.....

Mọi người đều đang bị lời thổ lộ của Hành Kiện làm cho cảm động, Thiên Ân nghĩ sẽ không có ai chú ý đến sự có mặt của cô, nhưng Hành Kiện lại phát hiện ra.

Mặc dù có vô số ánh đèn đang chiếu vào anh, dưới khán đài còn có hơn năm mươi vạn khán giả, nhưng dường như là do linh tính mách bảo, anh chú ý tới một bóng dáng duy nhất đang đứng lên, trực giác đó là Thiên Ân.

“Thiên Ân!”

Anh thâm tình gọi to tên cô, nhưng bóng đèn này không quay đầu lại, do quá nóng vội, anh đứng lên muốn đuổi theo người ấy, mà đã quên chính mình còn đang đứng trên sân khấu, cao hơn mặt đất chừng năm mét.....

“Thiên Ân!”

“A –”

Năm mươi vạn fan đồng thời hét chói tai, mọi người đều đứng dậy, ánh mắt sợ hãi cùng lo lắng nhìn lên sân khấu, nhưng không nhìn được gì, vì Hành Kiện đã ngã xuống sân khấu.

Thiên Ân sắp bước ra tới cửa thì nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người, quay đầu lại không thấy Hành Kien trên sân khấu nữa, cô lo lắng đến tưởng chừng như không thể thở nổi.

“Không! Không. Không. Kien.” Cô gào thét thê lương, chạy đến khu vực đó, nhưng lại bị cản trở ở cửa vào, chỗ đó đang chật ních phóng viên và giới truyền thông.

Tiếng còi xe cứu thương như tiếng chuông địa ngục, thanh thanh làm cho Thiên Ân hồn bay phách tán, cô vội vàng gọi điện thoại cho Ngai Mễ, nhưng không liên lạc được.

Tận mắt thấy xe cứu thương chở người cô yêu đi càng lúc càng xa, xe của giới truyền thông lũ lượt như ruồi bọ bám theo phía sau, Thiên Ân không biết nên làm thế nào, ngồi bệt xuống đất ôm mặt khóc, đau lòng giống như bao người hâm mộ khác xung quanh.

Các tạp chí lớn của Đài Loan đều châu chực 24/24h ở bên ngoài bệnh viện, để có thể liên tục cập nhật tình trạng của Hành Kien.

Bệnh viện tư nhân sang trọng này cấm toàn bộ phóng viên vào phòng vấn, chỉ có nhân viên trong bệnh viện là cứ cách vài giờ lại ra thông báo ngắn gọn tình trạng sức khỏe của Hành Kien.

Tình huống bây giờ có vẻ không khả quan lắm, sân khấu cách mặt đất đến năm, sáu mét, khi Hành Kien được đưa đến bệnh viện đã bị xuất huyết bên trong mà lâm vào hôn mê, cơ thể cũng có nhiều chỗ gãy xương, trải qua sáu tiếng giải phẫu cấp cứu vẫn hôn mê bất tỉnh.

Mỗi ngày, ngoại trừ giới truyền thông chờ đợi bên ngoài bệnh viện, còn có càng ngày càng nhiều fan hâm mộ đến cầu nguyện cho thần tượng của mình, mỗi buổi tối mọi người đều tự động thắp một ngọn nến cầu phúc cho Hành Kien, không khí đau thương gần như tràn ngập cả nước.

Sáu ngày sau, vào lúc nửa đêm, cửa lớn của bệnh viện lại được mở ra một lần nữa, đích thân viện trưởng đi ra, vẻ mặt bi thương.

“Bệnh viện chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin, bởi vì xuất huyết não và vết thương quá nặng, Hành Kien đã nhắm mắt vào hồi mười hai giờ ba mươi lăm phút rạng sáng ngày hôm nay, ra đi hết sức thanh thản.”

Không gian im lặng bao trùm xung quanh, tiếp theo truyền đến những tiếng khóc nức nở, ngay cả phóng viên cũng rơi lệ vì tin tức vừa được thông báo.

Siêu sao đã không còn, thông tin này giống như một quả bom nguyên tử, làm tan nát trái tim của hàng vạn người hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tang lễ của ca sĩ thần tượng Hành Kien được tổ chức yên ắng cũng giống như tác phong của anh, cử hành sau ngày mất một tháng.

Ngày đưa tang, ngoài trời mưa phùn bay, không khí bi thương, dường như phản ánh chính tâm tình của người hâm mộ.

Quá trình tang lễ không diễn ra công khai, chỉ có sự tham gia của một vài người bạn tốt. Giới truyền thông chỉ có thể chờ đợi ở nơi gần khu đất chôn cất anh, một rìa đất áp lưng vào núi, đối diện với biển, cũng là nơi nơi Hành Kien lâm vào tình trạng hôn mê.

Ngai Mễ cầm tro cốt của Hành Kien đi ra từ xe tang, đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều.

Nghi thức hạ táng đơn giản mà long trọng, từng người bạn tốt đi lên thăm hỏi tặng hoa, giới truyền thông chỉ có thể đứng im lặng ở một bên tường thuật quá trình.

Sau khi nghi thức kết thúc, bạn bè cũng lục đục rời đi, không ai tiếp nhận phỏng vấn, xe truyền thanh đi rồi, người hâm mộ vẫn không nỡ bước đi, mọi người lặng lẽ đặt những bó hoa tươi xung quanh nấm mộ, cùng nhau hát những bài hát của Hành Kien, như là một lời chân thành từ tấm lòng họ gửi đến thần tượng.

Sắc trời dần dần tối, báo hiệu giờ phút phải chia tay.

Đám người chậm rãi tản đi, chỉ còn lại nấm mộ của Hành Kien đơn độc trong bóng đêm, chỉ còn lại ngọn núi trợ trợ cô tịch.

Một bóng đen chậm rãi bước lên từng bậc thang, như hồn ma thoát ải thoát hiện trong làn mưa đêm.

Bóng đen dừng lại trước mộ Hành Kien, chiếc ô trên tay rơi xuống đất, sắc mặt Thiên Ân tái nhợt như quỷ ma. Cô vươn tay, xoa nhẹ dòng chữ khắc trên bia mộ, tiếng nói mềm nhẹ mơ hồ.

“Kiện..... Em đến rồi..... Em đến với anh đây, anh đừng sợ.....”

Nét mặt của cô rất dịu dàng, dường như đang tâm tình với người yêu, lại càng giống như người mẹ hứa hẹn điều gì đó với đứa con.

“Tại sao họ lại bỏ mặc anh một mình ở đây? Chẳng lẽ họ không biết anh rất sợ tối sao..... Rất sợ cô đơn sao..... em sẽ ở bên cạnh anh, như vậy anh sẽ không gặp ác mộng.....”

Cô vùi mặt xuống nắm mộ, hai tay ôm lấy bia mộ.

“Thân thể anh lạnh quá, có phải anh đang cảm thấy rất lạnh không? Như vậy có thấy ấm áp hơn chút nào không? Anh luôn như vậy, không có em bên cạnh sẽ không biết tự chăm sóc bản thân..... Kỳ thật em cũng giống như anh, rời xa anh sẽ không thể sống nổi..... như lời bài hát anh đã viết, chúng ta là không khí của nhau, thiếu đi đối phương thì không thể sống nổi..... Giờ anh bỏ lại em mà đi như vậy, em biết phải sống thế nào đây..... Kiện..... Kiện..... Em yêu anh! Đừng bỏ em lại một mình.....”

Nỗi đau xót vô tận cứ quanh quẩn trong tâm trí cô, mưa bụi tầm tã trút xuống đầu cô, trên mặt cô đã không còn phân biệt được đâu là nước mưa đâu nước mắt.

Thiên Ân khóc như ruột gan bị đứt từng khúc, khàn cả giọng, không che dấu hết tình cảm chân thành.

Không còn hi vọng rồi!

Cô muốn đi theo anh, nếu nhảy xuống từ đây, có thể sẽ gặp lại anh, chỉ là..... Sống chết mờ mịt, việc cô có thể làm bây giờ chỉ là khóc hết nước mắt.

Một lúc lâu sau, nước mắt cũng ngừng rơi, cô vô lực ngã xuống bên cạnh nắm mộ, cảm thấy rất lạnh, rất lạnh.....

Phải trở về thôi, mama sẽ lo lắng.....

Cô dựa vào bia mộ để đứng lên, đột nhiên cảm thấy vô cùng choáng váng, thân thể suy yếu như điều đứt dây lão đạo ngã về phía trước.....

Không có cảm giác đau đớn, dường như có người đã đỡ cô, cô ngã vào lòng người ấy.

Không..... Không thể nào.....

Cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, đó là hương vị của thuốc lá Cô Long, có chết cô cũng không thể quên được.....

Không thể nào..... Đây chỉ là một giấc mơ.....

Thiên Ân không dám mở mắt, sợ cảnh trong mơ sẽ biến mất, anh sẽ bỏ đi.

“Thiên Ân.....”

Giọng nói khàn khàn dịu dàng gọi tên cô, vang vọng rõ ràng bên tai cô.

“Kiện.....” Thiên Ân lấy hai tay che mắt lại, nhưng nước mắt vẫn tràn ra từ kẽ hở trên tay cô.

“Thiên Ân, là anh, mở mắt ra, là anh đây.....”

Tiếng nói trầm ấm lại vang lên, giọng điệu nghẹn ngào.

“Không..... Nếu em mở mắt..... Anh sẽ biến mất..... Không.....” Thiên Ân gào khóc thảm thiết, cô không muốn mạo hiểm.

“Ngoan, là anh thật mà, anh cam đoan sẽ không biến mất, mau mở mắt ra.....”

Thiên Ân cảm giác trên mu bàn tay có giọt nước mưa nhỏ, ấm áp tựa như nước mắt, tiếng nói kia lại không ngừng thúc giục, cô thử buông tay ra, chạm rãi mở mắt, khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, nước mắt lại không ngừng trào ra.

“Kiện..... Kiện.....”

Tay cô run run vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve hai má anh, trên mặt ngập tràn nước mắt.

“Kiện..... Là anh thật sao..... Đúng là anh rồi.....” Thiên Ân kích động nhào vào vòng tay ấm áp của Hành Kiện, “Em đã nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.....”

Ôm chặt lấy vai anh, trái tim Thiên Ân vui sướng đến nhảy nhót không ngừng. Thân thể ấm áp của anh tràn đầy sinh lực, Kiện của cô không chết! Kiện của cô không chết.....

“Anh không chết, bởi vì anh không thể bỏ lại em..... Còn chưa chính tai nghe thấy em tha thứ, còn chưa chính miệng nói anh yêu em, sao anh có thể bỏ em một mình mà đi được.....” Nhìn nước mắt cô không ngừng tràn ra hốc mắt, Hành Kiện nhẹ nhàng buông cô ra một chút, âu yếm nhìn cô, nhẹ nhàng

hôn lên những giọt nước mắt của cô. “Ân, anh yêu em. Anh yêu em. Anh sẽ không bao giờ rời xa em thêm một lần nào nữa.”

Lời thổ lộ muộn màng này khiến Thiên Ân lệ rơi đầy mặt. “Em cũng yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em chỉ biết đời này sẽ không thể rời khỏi anh. Kiện.”

“Ân. Anh xin lỗi. Mấy năm qua đã khiến em chịu khổ rồi. Em có đồng ý tha thứ những tổn thương mà anh đã gây ra cho em không?” Hành Kiện hỏi mà trong lòng nơm nớp lo sợ, anh sợ không được cô tha thứ.

“Em chưa bao giờ trách anh. Mặc dù anh có đối xử với em như thế nào, em cũng sẽ không trách anh, bởi vì em yêu anh.”

“Ân, cảm ơn em, anh sẽ dùng cả đời này để chứng minh tình yêu của anh.” Sự bao dung của Thiên Ân càng làm Hành Kiện cảm động, anh chân thành hứa hẹn cả đời sẽ che chở cho cô.

Hai người lại lần nữa ôm chặt lấy nhau, vô cùng quý trọng giây phút này.

Một lúc lâu sau, Thiên Ân mới hỏi mối nghi hoặc trong lòng, “Nhưng mà. Tại sao có thể như vậy?”

Hành Kiện cười cười. “Chuyện này là một tiết mục biểu diễn để khiến cho Hành Kiện có thể biến mất. Lúc ấy anh nhìn thấy một bóng người giống em đang định rời đi, nên muốn đuổi theo, lại quên chính mình đang ở trên đài cao. Khi anh tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Lúc ấy anh bị thương rất nặng, đầu óc chỉ tràn ngập hình bóng của em, cũng không dám khẳng định em sẽ quay về bên anh, vì thế anh nghĩ ra khổ nhục kế này. Chỉ có như vậy, Hành Kiện mới có thể vĩnh viễn biến mất, em mới có thể trở về bên cạnh anh. Chỉ là, đã để em đau lòng khổ sở như vậy, anh thực đau lòng!”

Thiên Ân vô cùng cảm động. Không nghĩ tới Hành Kiện vì cô, mà cam nguyện lấy cái chết làm cách biến mất khỏi giới ca nhạc, chỉ vì muốn gặp lại cô.

“Chỉ cần anh bình an là tốt rồi. Đời này em sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Hiển nhiên là Hành Kiện không vừa lòng với câu trả lời của cô lắm, anh chỉ vào bụng của cô, nói: “Nhưng mà trước tiên em hãy cho anh biết đây là có chuyện gì.” vừa này khi đỡ lấy cô, vì không chịu nổi của sức nặng của cô mà anh bị ngã xuống đất, nhìn lên bụng cô, lại nhất thời choáng váng.

Thiên Ân vô vẻ cái bụng tròn vo, hết sức ý nhị. “Là buổi tối cuối cùng đó. Sau khi chuyển đi em không tiếp tục uống thuốc tránh thai nữa, không ngờ lại dính rồi. Dự tính ngày sinh chính là tháng này, là con gái.”

“Nếu anh không bày ra chiêu này, em sẽ vĩnh viễn giấu diếm bí mật này, không cho anh biết về con?” Giọng Hành Kiện có chút chua xót, nghĩ đến việc thiếu chút nữa mất đi vợ và con gái, anh lại cảm thấy khủng hoảng.

Sắc mặt Thiên Ân bỗng nhiên đại biến, bắt lấy cánh tay Hành Kiện thở hổn hển, “A. Giờ không phải. lúc nói chuyện này, con gái anh chờ không kịp. sắp ra rồi.”

“Trời ạ! Vậy. Vậy làm sao bây giờ?” Về mặt Hành Kiện kích động, vỗ về bụng của cô không biết phải làm gì.

Thiên Ân khó có thể thấy được bộ dáng như lúc này của anh, vừa vội vàng vừa buồn cười nhắc nhở anh, “Mau đưa em đến bệnh viện!”

Lúc này Hành Kiện mới ôm lấy cô, chạy như điên xuống núi. “Kiện nhẫn một chút! Đừng khẩn trương! Anh sẽ luôn luôn ở bên em.”

Trong thung lũng thình thoảng lại truyền đến thanh âm kinh hoàng của Hành Kiện, trong đó cũng ẩn chứa sự dịu dàng và niềm hạnh phúc vô tận.

Mộ viên một lần nữa yên tĩnh trở lại, nấm mộ vẫn sừng sững ở đó, ca sĩ thần tượng Hành Kiện đã đi vào lịch sử, lưu lại hình ảnh lãng tử một thời của Hành Kiện.

Anh sắp có được gia đình ấm áp, cùng vợ con anh, bắt đầu xây dựng một tương lai tươi đẹp.

Hai linh hồn cô độc rốt cuộc cũng tìm được đối phương, không bao giờ chia lìa.

Mộ viên của Hành Kiện đã trở thành một địa điểm tham quan, ngày ngày đều có rất nhiều người hâm mộ từ bốn phương tới dâng hoa, cúi đầu tưởng nhớ thần tượng của mình.

Đồng thời, ở một nhà hàng nhỏ phía trung Đan Mạch, Bắc Âu cách xa nơi đây hàng vạn km. Có hai du khách châu Á đang nhìn chăm chăm vào một gia đình ở bàn bên cạnh, thình thoảng lại cúi đầu nói nhỏ.

“Này! Cậu nhìn anh chàng kia đi, có giống Hành Kiện không?”

“Thật sự có nhiều nét giống nha. Nhưng mà. Không thể nào là Hành Kiện! Anh ấy chết cũng đã ba năm rồi, hàng năm vào ngày giỗ anh ấy tớ đều đến cúng bái mà!”

“Đương nhiên không thể là anh ấy, hình như bọn họ không nói tiếng Trung Quốc. Huống hồ Hành Kiện rất đẹp trai nha! Mà người đó bộ dáng giống ở nhà, cậu xem anh ta đang đút cho bà xã ăn cái gì kia! Hành Kiện nhất định sẽ không làm như vậy.”

“Đúng thế, đúng thế!”

Ở phía bên này, chàng trai tay ôm con gái, bắt đầu dĩ cười với vợ yêu, dùng tiếng Đan Mạch nói, “Đã trốn sang tận đây rồi, mà còn gặp được du khách Đài Loan, lần sau chắc phải mua một hòn đảo nhỏ mà sống thôi.”

Thực sự thì, dựa vào tài sản của bọn họ, mua cả một hòn đảo cũng không thành vấn đề.

Thiên Ân cười phụ họa, “Tốt thôi! Dù sao chị Ngải Mễ kinh doanh Thiên Ứng tốt như vậy, lợi nhuận một năm như thế là đủ rồi. Huống hồ sau khi chết anh lại trở thành siêu sao huyền thoại, chỉ dựa vào nhuận bút thu được là có thể làm cho tiểu Thiên Ân nhà ta tiêu ba đời cũng không hết!”

“Quyết định như vậy đi! Tiểu Thiên Ân cũng mệt mỏi rồi, chúng ta nên trở về nhà thôi, mama còn đang đợi chúng ta!” ôm con gái vào trong lòng, Hành Kiện không quên đến đỡ Thiên Ân đang bụng to, một nhà bốn người đi dưới ánh hoàng hôn, lên đường về nhà.

“Khi nào chị Ngải Mễ đến đây?”

“Nhanh thôi! Chị ấy nhất định sẽ đến trước khi em bé ra đời.”

“Thật tốt quá.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Hết Thuốc Chưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.